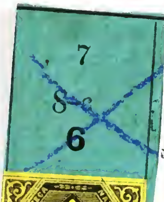

IHS

7
6

BIBLIOTECA NAZIONALE
VITTORIO EMANUELE
9
16 A
23

Gonzalez de [illegible] eremitar.
S. Aug.i fam.a

EPITOME

HISTORICA

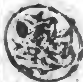
VITÆ MONASTICÆ MAGNI ANTISTITIS

Augustini, institutionis sacræ Eremitarum familiæ, antiquitatis & continuationis eiusdem.

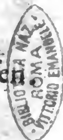
AVCTORE,

R. P. Fratre Ioanne Gonsalez de Critana Eremita Augustinensi, ex Hispanico idiomate in latinum versa per F. G. A. D. eiusdem Ordinis religiosum.

ANTVERPIAE,
Apud Hieronymum Verdussen.
M. DC. XII.
Cum Gratia & Priuilegio.

DEDICATORIA.

Admodum Reuerendo P. Magistro Patri Cornelio de Bije, ordinis Fratrum Eremitarum S. Augustini, Prouinciarum Hiberniæ, Scotiæ, Angliæ, &c. Vicario Generali S. P. P.

CVM mei in te debiti, adfectusque rationes expendo, Reuerende admodum Pater, arctor impeditè, nec me expedire valeo, ni debitum cum adfectu, & adfectum cum debito composuerim; vt sic ingens animus exiguum quod reddo, amplificet, si tu exile illud adfectu,

non re-ipsâ metiare: sat reddidero, sat donauero, si cum reculâ, animum: tuæ erit humanitatis remittere, quod minus. Quid minus? sanè multa, si rem ipsam expenderis, quæ quamvis non à meâ mente & ingenio, & nil præter stylum admouerim, ex se tamen magna, & hanc rem magnã, magno adfectu Magno Patri adfero, ceu clientes Principibus, ex familiariũ suorum hortulis plnatam nobilem. Habes hac in Epitome vitem illam, quæ non Asiam modò, sed & Africam, Europam, Americam, ceterasque orbis plagas ambitu suo complectatur, & sub eius vmbrâ sacras animantes, quæ ingenI & scientiarum perspicientiâ, aquilas: animi for-

fortitudine leones: religiosâ prudentiâ elephãtes: simplicitate columbas referãt. Magnum, inquã, habes Augustinum, & sub eius manu natos, & educatos viros doctrinâ, vitæ sanctimoniâ, & in aduersos casus animi constantiâ firmissimos, qui Paternitati tuæ facem ita prætulere, vt ad eorum iubar in Occidentali regione viginti annorum decursu, Ordini tuo, & Christianæ fidei adeo illucesceres, vt

Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν, καὶ νόστον ἑταίρων. Ὀδυσ. α.

innumeras gẽtes luce perstrictas tuâ ab idololatriæ tenebris ad fidei lumen ire, multas etiam redire compelleres. Egisti rem strenuè, terrâ, mari; in illâ crebra trucu-

culentûm ferarum pericula obeundo: in hoc tete mergendo, vt fluctuantes animæ te duce sacris tinctæ lymphis emergerent, te duce à cruenta dæmonis rabie vendicarentur. Sic Chichimecas indomitos eloquij suauitate ita pellexisti, vt Christo nomẽ darẽt, ita confirmasti vt incerta sede errantem palantium more gentem & in patrios ritus plus æquo pronam, tradita politicæ vitæ methodo, in fide continueris, inertem alias populum, ne otio dilaberetur, serere ac plantare doces. Sic incultas nationes, & falso simulacrorum cultu abreptas, excoluisti, vt idolis earum dirutis, sacra vnius Dei fana substitueres, & ipsæ ad te, Deo per sacras baptismi

tiſmi vndas conciliandæ, confluerent, omnis ætatis homines, etiã centenarij. Alliciebãtur nimirum ſpiritus tui feruore: & verbo diuino, quod perſonabas, ita affluẽter irretiebantur, vt ſupra ſexaginta hominum millia conuenirent, te pro concione Ottomiticè dicentẽ audituri. Incerta adferre viderer, ni certiſſima facerent teſtes locupletiſſimi, & ampliora; quorum ego ſententias proprijs notatas chirographis, vidi, legi: cuiuſmodi ſunt, M. Dicacus de Salamanca Epiſcopus de Porturico, in epiſt. ad M. Auguſtinum de Ieſu vicarium Generalem, qui poſtea Archiepiſcopus Bracarenſis Præſul ſanè magnus: M. Ioannes Gonſales de Mendoza Epiſcopus

EPITOME HISTORICA

VITÆ MONASTICÆ MAGNI ANTISTITIS Augustini, institutionis sacræ Eremitarum familiæ, antiquitatis & continuationis eiusdem.

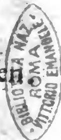
AVCTORE,

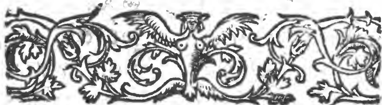
R. P. Fratre Ioanne Gonsalez de Critana Eremita Augustinensi, ex Hispanico idiomate in latinum versa per F. G. A. D. eiusdem Ordinis religiosum.

ANTVERPIAE,
Apud Hieronymum Verdussen.
M. DC. XII.
Cum Gratia & Priuilegio.

DEDICATORIA.

Admodum Reuerendo P. Magistro Patri Cornelio de Bye, ordinis Fratrum Eremitarum S. Augustini, Prouinciarum Hiberniæ, Scotiæ, Angliæ, &c. Vicario Generali S. P. P.

CVM mei in te debiti, adfectusque rationes expendo, Reuerende admodum Pater, arctor impeditè, nec me expedire valeo, ni debitum cum adfectu, & adfectum cum debito composuerim; vt sic ingens animus exiguum quod reddo, amplificet, si tu exile illud adfectu,

non re-ipsâ metiare: sat reddidero, sat donauero, si cum reculâ, animum: tuæ erit humanitatis remittere, quod minus. Quid minus? sanè multa, si rem ipsam expenderis, quæ quamvis non à meâ mente & ingenio, & nil præter stylum admouerim, ex se tamen magna, & hanc rem magnã, magno adfectu Magnò Patri adfero, ceu clientes Principibus, ex familiariũ suorum hortulis plnatam nobilem. Habes hac in Epitome vitem illam, quæ non Asiam modò, sed & Africam, Europam, Americam, ceterasque orbis plagas ambitu suo complectatur, & sub eius vmbrâ sacras animantes, quæ ingenI & scientiarum perspicientiâ, aquilas: animi
for-

fortitudine leones: religiosâ prudentiâ elephãtes: simplicitate columbas referãt. Magnum, inquã, habes Augustinum, & sub eius manu natos, & educatos viros doctrinâ, vitæ sanctimoniâ, & in aduersos casus animi constantiâ firmissimos, qui Paternitati tuæ facem ita prætulere, vt ad eorum iubar in Occidentali regione viginti annorum decursu, Ordini tuo, & Christianæ fidei adeo illucesceres, vt

Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν, καὶ νόστον ἑταίρων. ὀδυσ. α.

innumeras gẽtes luce perstrictas tuâ ab idololatriæ tenebris ad fidei lumen ire, multas etiam redire compelleres. Egisti rem strenuè, terrâ, mari; in illâ crebra tru-

culentûm ferarum pericula obe-
undo: in hoc tete mergendo, vt
fluctuantes animæ te duce sacris
tinctæ lymphis emergerent, te
duce à cruentà dæmonis rabie
vendicarentur. Sic Chichimecas
indomitos eloquij suauitate ita
pellexisti, vt Christo nomē darēt;
ita confirmasti vt incertà sede er-
rantem palantium more gentem
& in patrios ritus plus æquo pro-
nam, traditâ politicæ vitæ me-
thodo, in fide continueris, iner-
tem aliàs populum, ne otio dila-
beretur, serere ac plantare docēs.
Sic incultas nationes, & falso si-
mulacrorum cultu abreptas, ex-
coluisti, vt idolis earum dirutis,
sacra vnius Dei fana substitueres,
& ipsæ ad te, Deo per sacras bap-
tismi

tiſmi vndas conciliandæ,confluerent, omnis ætatis homines,etiã centenarij. Alliciebãtur nimirum ſpiritus tui feruore : & verbo diuino,quod perſonabas, ita affluẽter irretiebantur, vt ſupra ſexaginta hominum millia conuenirent,te pro concione Ottomiticè dicentẽ audituri. Incerta adferre viderer, ni certiſſima facerent teſtes locupletiſſimi, & ampliora; quorum ego ſententias proprijs notatas chirographis, vidi, legi: cuiuſmodi ſunt, M. Dicacus de Salamanca Epiſcopus de Portu-rico, in epiſt. ad M. Auguſtinum de Ieſu vicarium Generalem, qui poſtea Archiepiſcopus Bracarenſis Præſul ſanè magnus: M. Ioannes Gonſales de Mendoza Epiſcopus

Collg. Rom. EPITOME Soc. Jesu

HISTORICA

VITÆ MONASTICÆ MAGNI ANTISTITIS Augustini, institutionis sacræ Eremitarum familiæ, antiquitatis & continuationis eiusdem. Catalog. Inscript.

AVCTORE.

R. P. Fratre Ioanne Gonsalez de Critana Eremita Augustinensi, ex Hispanico idiomate in latinum versa per F. G. A. D. eiusdem Ordinis religiosum.

Biblio Secr.

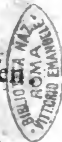

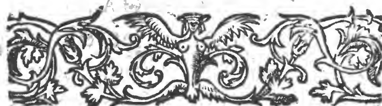
ANTVERPIAE,

Apud Hieronymum Verdussen.

M. DC. XII.

Cum Gratia & Priuilegio.

DEDICATORIA.

Admodum Reuerendo P. Magistro Patri Cornelio de Bye, ordinis Fratrum Eremitarum S. Augustini, Prouinciarum Hiberniæ, Scotiæ, Angliæ, &c. Vicario Generali S. P. P.

CVM mei in te debiti, adfectusque rationes expendo, Reuerende admodum Pater, arctor impeditè, nec me expedire valeo, ni debitum cum adfectu, & adfectum cum debito composuerim; vt sic ingens animus exiguum quod reddo, amplificet, si tu exile illud adfectu,

* 2 non

non re-ipsâ metiare.: sat reddidero, sat donauero, si cum reculâ, animum: tuæ erit humanitatis remittere, quod minus. Quid minus? sanè multa, si rem ipsam expenderis, quæ quamvis non à meâ mente & ingenio, & nil præter stylum admouerim, ex se tamen magna, & hanc rem magnã, magno adfectu Magnò Patri adfero, ceu clientes Principibus, ex familiariũ suorum hortulis plnatam nobilem. Habes hac in Epitome vitem illam, quæ non Asiam modò, sed & Africam, Europam, Americam, ceterasque orbis plagas ambitu suo complectatur, & sub eius vmbrâ sacras animantes, quæ ingenI & scientiarum perspicientiâ, aquilas: animi

fortitudine leones: religioſâ prudentiâ elephãtes: ſimplicitate columbas referãt. Magnum, inquã, habes Auguſtinum, & ſub eius manu natos, & educatos viros doctrinâ, vitæ ſanctimoniâ, & in aduerſos caſus animi conſtantiâ firmiſſimos, qui Paternitati tuæ facem ita prætulere, vt ad eorum iubar in Occidentali regione viginti annorum decurſu, Ordini tuo, & Christianæ fidei adeo illuceſceres, vt

Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν, καὶ νόστον ἑταίρων. ὀδυσσ. α.

innumeras gẽtes luce perſtrictas tuâ ab idololatriæ tenebris ad fidei lumen ire, multas etiam redire compelleres. Egiſti rem ſtrenuè, terrâ, mari; in illâ crebra tru-

culentûm ferarum pericula obeundo: in hoc tete mergendo, vt fluctuantes animæ te duce sacris tinctæ lymphis emergerent, te duce à cruentâ dæmonis rabie vendicarentur. Sic Chichimecas indomitos eloquij suauitate ita pellexisti, vt Christo nomē darēt, ita confirmasti vt incertâ sede errantem palantium more gentem & in patrios ritus plus æquo pronam, traditâ politicæ vitæ methodo, in fide continueris, inertem aliàs populum, ne otio dilaberetur, serere ac plantare docēs. Sic incultas nationes, & falso simulacrorum cultu abreptas, excoluisti, vt idolis earum dirutis, sacra vnius Dei fana substitueres, & ipsæ ad te, Deo per sacras bap-
tismi

tiſmi vndas conciliandæ,confluerent, omnis ætatis homines,etiã centenarij. Alliciebãtur nimirum ſpiritus tui feruore : & verbo diuino,quod perſonabas, ita affluẽter irretiebantur, vt ſupra ſexaginta hominum millia conuenirent,te pro concione Ottomiticè dicentẽ audituri. Incerta adferre viderer, ni certiſſima facerent teſtes locupletiſſimi, & ampliora; quorum ego ſententias proprijs notatas chirographis, vidi, legi: cuiuſmodi ſunt, M. Dicacus de Salamanca Epiſcopus de Porturico, in epiſt. ad M. Auguſtinum de Ieſu vicarium Generalem, qui poſtea Archiepiſcopus Bracarenſis Præſul ſanè magnus: M. Ioannes Gonſales de Mendoza Epiſcopus

çopus Lipacensis. Frater Ioannes de Carauajal Assistens vltra montanus : M. Christophorus de la Cruz, in Indijs Procurator Generalis: F. Balthasar de Salaz: M. Petrus Rubion: M. Ioannes Baptista Plumbinus Procurator Generalis totius Ordinis. His accedunt Reuerendissimi Generales, Andreas Fiuizanus, Alexander Senensis, & Fuluius Asculanus vicarius Apostolicus; omnes Ordinis FF. Erem. S. August. Nec defuit Fr. Ioannes Maria Brasichellensis sacri palatij Magister Ordinis S. Dominici: vt omittam Archiepiscopum Mexicanum, & R. P. Ioannem de Medina Antistitem in nouâ Hispaniâ, quos in fidem adducit Præsul Porturicensis, quorum suasu, vnâ

etiam

etiam Inluſtris D. Martini Henriquez Proregis, plurima ad fugitiuorum eruditionē barbaro idiomate ſcripſiſti. Quæ cùm ita ſint, vereor vt liberiùs ea referēdo modeſtiā tuam offendam, ſed tamen

— cùm meritis impleueris omnia, Ouid. 2. Triſt.
Pars mihi de multis vna canenda fuit.

Non quia hæc à te, ſed quòd diuino munere tibi donata, nobile gentis tuæ ſtemma condecorant, Auguſtinates exornant, Ordinem tuum inluſtrāt, & eam tibi ſpem adferunt, vt cum Magni Auguſtini militibus, quos pari te ſacrās militiæ, es inſecutus, pari tandem gloriâ perfruare. Vale. Datum Angiæ è cœnobio Auguſtinenſium 12. Kal. Decemb. 1612.

R. admodum Paternitatis tuæ obſeruantiſſimus
Fr. Gregorius Aur. D'ayneſſ. Auguſtinianus.

LECTORI.

Doctori magno quisquis profiteris amorem,
Quidquid id est, magni muneris instar ama.
Aureli hic cernes acies, diffusaque castra:
Partitam laudem cum duce miles habet.

Πρὸς τὸν ἑρμηνέα.

Πολλὰ μὲν ὁ γράψας συλλήβδην ταῦτα πόνησε,
Ἀλλ' ὀλίγοι τὸν νοῦν τοῦ γραφέως ἔλαβον.
Χρήσιμός ἐστι πόνος σεόθεν, φιλέουσιν ἅπαντες·
Πρῶτα φέρειν πότερος δ' ἄξιος; ἀγνοέω.

F. N. Baxius Augustin.

LECTORI.

Mirentur alij, Lector beneuole, Iliadem Græci Poetæ vnâ nuce concludi; plus stuporis iniecit mihi libellus hic inspectus & lectus, vt qui mille ducentorum & amplius annorũ Magni Augustini & commilitonum eius labores, paucis pagellis complectatur: mouit hoc me vt eum tibi Latinè redderem, quem Hispanicè acceperam, vt mecum legeres & mirareris: quem ne capitum prolixitate conuolutum haberes, magis nudum reddidi, capita in §. partitus, in quo si minus placui, placere studui.

INDEX CAPITVM.

Cap. 1. De baptiſmo S. Auguſtini, ac vitæ eius inſtituto.

§. 1 *S. Auguſtinus Eremitarum auctor cenſetur pag.* 4.

§ 2. *Hymnus* TE DEVM *componitur, quando? pag.* 6.

§ 3. *Alba veſte poſita, religioſam ſeruat. pag.* 8.

§. 4. *Vitam Apoſtolicam tradit. pag.* 11.

§. 5. *Ante Sacerdotium Monachus fuit. pag.* 12.

§. 6. *Quem ſtatum hortatu Sancti Suppliciani elegit. pag.* 16.

§. 7. *Id quod ex hiſtorijs habetur. pag.* 18.

§. 8. *Vitæ Eremiticæ auctores Ss. Paulus & Antonius, non minus Auguſtinus. pag.* 21.

§. 9. *Maris inclementiâ in Sardiniam venit. pag.* 13.

Cap. 2. De regreſſu Auguſtini in patriam, piis largitionibus, ſociorum delectu, & monaſterij ſtructura. pag. 27.

§. 1. *De veſtis eius qualitate; quodq́; calceis vſus. pag.* 29.

§. 2. *Eius inſtitutum Valerius Epiſcopus approbat. pag.* 31.

Cap. 3. De Sacerdotio Auguſtini, & iis quæ poſtea egit. pag. 33.

§. 1. *Fit Eccleſiaſtes, & in Eccleſia reſidentiam parat. pag.* 35.

. *Coeremitis suis regulam ponit.pag. 39.*
. *Tribus religionum regulis, claruit orbis. p. 41.*
4. *Eruditiores ad presbyterium promouet, & Episcopatus. pag. 43.*
5. *Antiquitas fratrum Eremitarum quæ sit. p. 45.*
6. *Recapitulatio dictorum. p. 47.*

Cap. 4. De lege & ceremonijs, quas Monasterijs suis tradidit p. 49.
. 1. *Præsagia auctoritatis institutionis Augustinianæ. p. 50.*
. 2. *Quantum sectarijs infesta fuerit. p. 52.*
. 3. *Aliquot è Sanctis Martyribus referuntur. p. 54.*

Cap. 5. De assumptione Augustini ad Episcopatum, de Canonicorum correctione, & Sanctimonalium institutione. p. 58.
§. 1. *Quæ differentia inter Canonicos regulares & Augustini Monachos. p. 59.*
§. 2. *D. Marcus Canonicos instituit. p. 61.*
§. 3. *Vnde primùm Eremitæ cœperint p. 63.*
§. 4. *Gelasius Papa, Canonicos Romam induxit. pag 64.*
§. 5. *Eorum incrementa. p. 66.*
§. 6. *D. Perpetua soror Augustini, Monialibus*

præficitur .p. 68.
§. 7. *Recapitulatio præcedentium.p. 70.*

Cap. 6. De continuatione & confirmatione ordinis Eremitici.pag. 71.

§. 1. *Sanctus Columbanus ex eo fuit.p. 73.*
§. 2. *Persecutiones quas passus ordo.p. 76.*
§. 3. *Eremitarum variæ expeditiones. p. 80.*
§. 4. *Nouæ insurgunt tempestates.p. 86.*

Cap. 7. De continuo Ordinis Eremitici progressu, & Pontificijs indultis. pag. 90.

§. 1. *D. Guillielmus Eremita, Augustinenses restituit. p. 91.*
§. 2. *Augustini meritis, iugis Eremit. ord. præseruatio tribuenda. pag. 94.*

Cap. 8. De declaratione confirmationis præteritæ Eremitarum ordinis, facta à Lateranensi Concilio, Et quod D. Franciscus ex hac fuerit familia. pag. 97.

§. 1. *In Augustini corde Christi stigmata fuere. pag. 103.*
§. 2. *Fratrum minorum institutio, vnde. 106.*

3. *S. Clara de monte falco Augustinensis. Et Romæ veram Beatissimæ Virginis effigiem habemus. p.109.*

Cap. 9. Pontifices nobis, ceu veris Augustini filijs, corpus Magni Patris adiudicarunt, nec non etiã B. Matris Monychæ. p.112.

§. 1. *Qui honores nostris in sacro palatio delati. pag. 115.*

§. 2. *Vnde in Hispania hic ordo propagari cœperit. pag. 117.*

§. 3. *De Monasterijs & viris illustribus. p.119.*

§. 4. *Declaratio amplior antiquitatis huius ordinis. pag. 126.*

Cap. 10. De nominis & vestis Eremiticæ continuatione, vsque ad vnionem per Pontifices factam. pag. 129.

§. 1. *Qua auctoritate habitu albo vtamur. p.132.*

§. 2. *Mendicantes dicimur, & rigor primæ institutionis mitigatur. ibid.*

§. 3. *Variæ Diui Augustini apparitiones. p.135.*

FINIS.

EPITOMES INSTITVTIONIS FF. EREMITARVM S. AVGVSTINI.

CAPVT. I.

Vt D. Augustinus statim à suo baptismo monasticam vitam habitu & moribus instituit: deque eius in Ecclesia progressu.

PERFECTAM arboris cognitionem è fructuum perceptione pendere, VERITAS ipsa Matth. 12. docet; qualis enim ipsa, tales & fructus eius. Hinc qui altitudinem ingenij, sanctitatis abyssum *Magni Patris Augustini* penitiùs perspectam habere volet, is oculorum, ac mentis aciem, in vberem illam *Diui Patris* mentem, generososq; fructus intendat, quibus sanctam Dei Ecclesiam fœcundauit, ditauit: in eos (inquam) fructus oculos dirigat, qui à Sanctissimi PATRIARCHÆ AVGVSTINI doctrinâ, humanæq; consuetudinis exemplo, in vniuersam Ec-

 clesiam

clesiam deducuntur; & quibus ipsa in sacrarum literarum expositione, defensione, vitæ vndequaque perfectæ præscriptione, cum firmissimo præsidio vtitur: planeq; comperiet MAGNVM AVGVSTINVM cùm doctrinæ præstantiâ, tum vitæ sanctimoniâ, alterum ab Apostolis locum absq; iniuriâ sibi vendicare. Tantum enim in humanarum, diuinarumq; rerum cognitione sibi comparauit, vt Christiani orbis *Doctorum lux* meritò nuncupetur: tantum in integritate, vitæque monachalis instituto processit, vt omnium penè Religiosorum statuum MAGNVS PARENS habeatur.

Et vt sacros Religiosorum ordines supra quadraginta reticeam sub *D. Patris Augustini* regulâ merentes, fructusque innumeros, quos inde Canonicorum Regularium ordo, ad hanc vitæ normam directus, ac ferè denuo à sanctissimo DOCTORE erectus, retulit (id quod latiùs infrà patebit) tot, tantaq; Christianæ Religionis lumina, Doctores Ecclesiæ maximos, ipsa prima vitæ monachalis semina à sanctissimo PATRE iacta, ediderunt, vt nec mente cogi, nec nominibus censeri queant. Eousq; excreuit dia illa Ordinis Eremitici planta, cuius sationis auctor vitæ ac doctrinæ puritate insignis *Augustinus*,

[...]rtilitas [...]dinis F. Erem.

gustinus, cuius semina in omni primùm Africâ iecit, tum demum ipsa se per Lybiam in vastissimas Ægypti & Æthiopiæ regiones effuderunt, vbi Sabellico *teste parte 2. Enneade 7. lib. 9.* tot sunt Fratrum Eremitarum S. Augustini cœnobia, vt eorum numerus haberi nequeat: quod ipsum adfirmat *Bohemius* in *tractatu de tribus orbis partibus*.

cuius au-ctor Au- in Afri-

Continuò autem non Hispaniam, non Italiam solùm, verùm etiam Germaniam, Galliam, ceterasq; regiones, hæc Ordinis Eremitici cohors sacra penetrauit. In quo etiam diuinæ sapientiæ ac prouidentiæ argumentum singulare enituit: nam vt ex fructuum bonitate, suauitatéque, in ampliorem radicis, vnde dimanant, eiusq; sinceritatis cognitionem deduceremur; Deo semper auspice stetit: adeò vt inter hæreticorum insanientium minas, inter sæuas frementium Tyrannorum consectationes, tormenta; in desertis, inhospitis, incultisq; locis, pluribus doctrinâ ac sanctitate conspicuis viris claruerit. Hinc tot Sancti, tot Beati, tot omni literarum genere insigniter instructi ex hac institutione prodiêre, vt si omnes in digitos mittere voluerimus, infinitum prope numerum comperturi simus

stetit vt hæc insti-tio.

& inte-stes.

eorum, qui à primâ S.P. AVGVSTINI basi, ceu radice, prodierunt. Ea autem posita est salutis humanæ anno 393. vt inquit *Philippus Bergomen.* in *supplemento Chronicor. primâ parte libro 7. cap. 57.* vel, vt *Caribayus*, anno 389. cui adstipulatur *Cæsar Baronius Annalium tom. 4. anno Chri. 385. & 391.*

ıdo ea erit.

Hoc autem memoratu dignum, nos tot sæculorum voluminibus, quæ crebris mutationibus subiacere solent, perpetuò sub Diui Patris Augustini regulâ meruisse, Fratrum Augustinensium nomen continuasse, in veste nigrâ, zonâ supercinctos pelliceâ, perseuerasse; quo olim habitu *Instituti* nostri caput *Augustinus* vsus; ac hæreditarium nobis, ceu filiis suis genuinis reliquit. Quod verò ex peculiari instituto, huiusmodi veste, cinctorióque vteretur, ipsemet assertor est *Augustinus*, vt notarunt, Cæsar Baronius, Genebrardus, Onufrius, & Turrianus locis infrà citandis; quibus accedit Diuus Antoninus Florentinus 3. *parte histor. cap. 14. titulo 24. §. 2.*

illius nus & tus, & à ite no- sic dicti

§. 1. CAP. I.

Augustinus Eremitarum auctor colligitur.

QVod autem hæc Fratrum Eremitarum *S. Augustini* propago, ab eo originem duxerit,

duxerit, ex ipsius Sancti *Institutoris* scriptis memorati auctores colligunt; maximè verò ex *lib. 3. cap. 40. tomo 7. contra Petilianum Donatistam*, vbi se prima Ordinis nostri iecisse fundamina gloriatur, ait enim: *Deinde perrexit ore maledico in vituperationem monasteriorum & monachorum, arguens etiam me, quòd hoc genus vitæ à me fuerit institutum*, &c. Confirmat in narratione super *Psal. 99.* & 132. *Et libro de opere Monachor. cap. 39.* Et clariùs *sermone 49. & 50. De disquisitione & communi vitâ clericorum*, quorum auctor censetur Augustinus à Posidio in indice, à Beda, Erasmo, Academiâ Louaniensi, à recentioribus, antiquisq; scriptoribus: à Concil. denique Aquisgranensi *cap. 112.* & 113. à Iure Canonico *cap. Nolo. 12. quæst. 1. & cap. Certè.*

Quæ autem de suo monasterio dicat Augustinus, hæc habe *ex lib. 2. de dono perseuerantiæ, cap. 15. tomo 7. Fuit quidam in nostro monasterio, qui corripientibus Fratribus &c. adeò profecit in malum, vt desertâ monasterij societate, fieret canis reuersus ad vomitum.* Nec minus perspicua fit hæc veritas ex sermonibus septẽ, quos ad fratres in Eremo habuit, scilicet ex 12. 25. 27. 28. 39. 40. & 60. quos quidem (quantumuis in ceteris censores spon-

Sermon. ad Fratr. in Erem. August.

ſpongiam admoueant) Auguſtini eſſe, non eſt qui inficietur, cùm & citatis iam locis, & aliis multis, vt *Decret.* 13. *quæſt.* 2. *cap. Siquis iraſcitur.* & *cap.* 17 *quæſt.* 4. *cap.* 5. iuxta Gratianum, ſub eius manu nati admittantur & probentur.

§. 2. CAP. I.

Vitâ & veſte innouatur Auguſtinus, & hymnus, TE DEVM, *concinnatur.*

mbroſius ligione& ſte initi- Auguſt.

DEnique non parũ lucis ac roboris huic veritati acceſſerit, ſi memoriâ repetierimus ſacri inſtituti noſtri Auctorem, cùm Mediolani ſacro baptiſmatis fonte ablueretur, à Sancto Ambroſio nigrâ donatum veſte: cùm etiam alterno ſpiritu diuinum illud canticum, myſteriiſq; (vt cuique notiſſimum eſt) pleniſſimum, TE DEVM ſcilicet LAVDAMVS inſonuêre; quod ideo communiter Ambroſii Auguſtinive hymnus nuncupatur. Porrò hæc contigêre anno reparationis humanæ 390. auctor eſt Philippus noſter Bergomenſis, & Petrarcha *lib. de vitâ ſolitariâ*, Sanctus denique Antoninus loco citato; quod ipſum etiam ex Diuo Patre Auguſtino colligere eſt.

vterque ntici, Te eum au- or.

Quod ſi cui mirum fortaſſe (ne dixerim incredibile) videatur, adoleſcentem Auguſtinum,

ſtinum, vanâ tumeſcentem philoſophiâ, ſapientiaq; mundanâ plus æquo inflatum, iſta alta religionis Chriſtianæ myſteria huic inſerta Cantico, perſpicientiâ ſuâ, penetraſſe, reſeraſſe : admirationem tollit Sabellicus *parte. 2. Ennead. 7. lib. 9.* cùm inquit, vnâ cum baptiſmi gratiâ, eum ſcientiæ infuſæ donum percepiſſe, quâ valuit ex-tempore, inchoantem Ambroſium, alterno verſu ſubſequi: cuius hymni auctorem Auguſtinum pariter fuiſſe, tenet Eccleſia. Idipſum Datius quartus ab Ambroſio Mediolanenſis Epiſcopus aſſeuerat *hiſtor. lib.* 10. *cap.* 1. innumeri denique alij, vt Iacobus de Voragine *lib.* qui *Flos-Sanctorum* dicitur; Honorius *in ſpeculo Eccleſiæ*: Iacobus de Valentia in *Pſal.* & alij quos ſciens prætereo : non ita teſtimonium quod mihi hac in re non parum ponderis & auctoritatis habere videtur; Inluſtris Dominus Stephanus de Yuarra Eques S. Iacobi, Quæſtor ærarius, & à conſiliis Bellicis Philippo tertio Hiſpaniarũ Regi, membranam in æde Collegiata D. Ambroſij inter cetera Mediolani ſe vidiſſe mihi affirmauit, in quâ vtriuſq; Doctoris Ambroſij & Auguſtini manu, hymnus TE DEVM ab eiſdem compoſitus, inſcriptus [illegible]ret, ita, vt cuiuis etiam ex characteris differentiâ, facile

Non m[illegible] ium ty[illegible] nem in Auguſt[illegible] giſtr[illegible] hymnu[illegible] pronun[illegible] aſſe.

Illuſtri[illegible] ſtimoni[illegible] aſſeuera[illegible]

cile propius innotesceret artifex. Ad hæc in eundem communiter sensum venit Ecclesia, vt hæc duo præclara fidei Christianæ lumina *Ambrosium & Augustinum*, huius Cantici auctores probet, statuatque; cuius ipsa vsum ab anno Seruatoris 520. recepit: Diuus Iulianus Archiepiscopus Toletanus in Ecclesiam suam anno 700. inuexit: cuius denique eloquutores, memoratos Episcopos, Pius Quintus in Breuiarij restitutione commemorat, facitque.

ıagnum id

§. 3. CAP. I.

Christiani tyrocinij albâ depositâ, habitum Religionis reseruat.

SAcris itaq; Paschalibus feriis, *Augustinus* vnà cum Adeodato filio (qui etiam cum aliquot aliis Monachalem habitum suscepit) baptismi emersus vndis, emissâ adeò solemni (vt ex hymno constat) fidei professione: veste nigrâ ab ipso Ambrosio, penes quem tum temporis, omnis monasterij Sancti Simpliciani cura erat, induitur. Pullo igitur habitu assumpto; verus hic mundi contemptor, in certum pœnitentis Eremitæ argumentum, ab eodem zonâ pelliceâ supercingitur, quò sic se ab aliis Monachis, qui cingulo sub veste vtebantur, secerne-

ır cincto- ım actu n erit.

cerneret : quod ex epistolâ Sigisberti ad Macedonium colligi potest. Pintiæ verò in *S. Patris Augustini* cœnobio antiquissima pictura, quæ id referat, visitur; vbi S. Ambrosius candidam Augustino vestem, iam nigrâ amicto, zonaque pelliceâ cincto, præbet & assertor habetur Maurolius in Martyrologio die conuersionis S. Patris Augustini. Nec prætereundum, præfatam vestem candidam, nouis Christianis, sacræ ablutionis die, conferri solitam: nec eam nouella ista veræ fidei germina, Dominicam in Albis vsque deponere : cui idcirco (Baronio teste) id nominis obtigit.

est & antiquis picturis sua fides

alba vestis neocatholicis datur.

vnde Dominica in albis dicta.

Igitur præscripto tempore, eo nouitiatus sui candore vsus, albâ positâ, pullæ vestis, ac cinctorij pellicei vsum continuò non sine mysterio, reseruauit, quem habitûs morem quoad vixit, etiam ante presbyterium, ceu verus Monachalis instituti miles, ad perfectionis Apostolicæ normam vitæ suæ genus componens, continuauit. Sic tradit Hieronymus Platus *lib. 2. cap. 25. De bono status religiosi:* fatetur ipse Augustinus *epistola* 89. *quæst.* 4. vbi in hanc ait sententiam: ***Ego qui hæc scribo, perfectionem de qua Dominus locutus est, quando ait diuiti adolescenti, Vade, vende omnia quæ habes, vehementer adamaui.***

continuat monachismum Augustinus.

 &c. &

&c. & gratiâ eius adiuuante sic feci &c. Quantum autem in hac perfectionis via profecerim, magis quidem noui ego quàm quisquam alius homo, sed magis Deus quàm ego. Quin etiam ante suam conuersionem, in communem vitam maximè propendebat, vt ex lib. Confess.6.cap. 14. & locis infrà citatis, patet.

quæ caussa mouens illius.

Præterea, non parum luminis dicto accesserit, si animum intenderimus in caussam tantæ metamorphωsis Doctoris tanti. Nec verò alia fuit à Diui Antonij Confessoris vitâ monachali, quam à Potitiano suo recitari audierat. adhæc vitæ suæ ideam, vt conuersus fuit, Paulum primum Eremitam sibi proposuit; qua de re sacer hic Ordo, peculiari officio hunc sanctum veneratur, quòd ex eo vita Eremitica, anno soluti generis humani 251. originem duxerit: quod Henrico ab Alemaniâ in historia Sancti Augustini, quam in membranis conscriptam reliquit, adulatur; vidi, legi: Sancto denique Antonino à Florentiâ loco suprà citato, §. 1. &ex Registro, seu Act. Pontificum colligi potest.

§. 4.

§. 4. CAP. I.

Vitam Apostolicam professus, eam aliis, sed in rudi adhuc tabulâ proponit.

CEterùm ex eâ Eremitarum viuendi formulâ, quam Mediolani in cœnobio Sancti Simpliciani deprehenderat: ex eo denium vitæ genere quod postea Centumcellis notauit, vitam Eremiticam eduxit Augustinus. Hinc eo formati ritu, omne institutum fuit, in communi, ceu verus cœnobicus, vitam agere: quod liquidò ex plurimis Confess. locis constat, *vt ex lib. 6. Confess. cap.* 14. *ex lib. 9. cap* 4. *&* 10. *ex lib.* 8. *cap.* 2. In cuius rei robur addit Sabellicus *parte. 2. lib. 9. Ennead. 7.* Diuum Augustinum aliquamdiu cum miræ eruditionis & sanctitatis viro Simpliciano eiusq; monachis commoratum in monasterio, quod sæcularis & Ecclesiasticæ militiæ, Antistes Martinus ponè mœnia Mediolanensia extruxerat, cùm posito militari cingulo, monachalem vitam est amplexatus; cuius normam in Oriente, teste *Sulpitio Dialo. 1. cap. 4.* viderat, notaueratque.

Vnde vitæ normam eruerit.

Diuus Martinus etiam monachus.

Atqui cùm in eo cœnobio, nulli adhuc certæ regulæ adstringerentur, inde recedens Augustinus, formam viuendi iuxta

Aposto-

Apostolicā regulam, sed rudi for matam penicillo, proponit Augustinus.

Apostolicam præscripsit, licet non in eo perfectionis gradu, quo nunc seruatur; cùm in id solùm priores illi istorum sæculorum Monachi intenderent, vt vitæ suæ instituto mundum aspernati, eius contemptores haberentur.

§. 5. CAP. I.

Ante presbyterium perfectus monachus fuisse perhibetur.

NEc deerit quo probemus plenissimum Ecclesiasticæ Hierarchiæ iubar *Augustinum*, priusquam sacris initiaretur, monasticam disciplinam professum fuisse, maximè si id contenderimus: nam ipse *libro 22. De Ciuit. Dei cap.* 8. & in epistolis *Epist. 89. quæst.* 4. se paupertatis votum obseruasse ostendit: iam verò quod castitatis sectator fuerit, expressè habet in Confess. *li.*10.*cap.*30: quod ad obedientiam spectat, regulam eius consule.

trium ipse votorum obseruator.

Monychæ matris votum.

Sed age; quam fidem potiorem requires eâ, quam ipse Augustinus facit *lib. Confess.*8. & 9.*cap.* 10. vbi matris suæ Monychæ verba refert? aiebat enim pia mater, nullo se vitæ longioris teneri desiderio, quàm vt filium Christianorum albo adscriptum videret, id quod à diuinâ bonitate impetrauit: & cu-

& cumulatiùs pio deſiderio acceſſit, vt eum contemptâ felicitate terrenâ, ſeruum Dei iam factum intueretur. Quâ voce, quid aliud mater religioſiſſima ſignificatũ voluit, quàm Auguſtinum Catholicum, vnà & Religioſum, iuxta vitæ monachalis præſcripta vitam ſuam componere?

Idem probant loca principio citata: omnes deníque ſermones ad Fratres in Eremo, & maximè 14. 21. 24. & 25. quibus etiam in huiuſce veritatis confirmationem vſus eſt Fernandus ab Hiſpaniâ anno libertatis humanæ 1352. in ea oratione quam Auenionis Cauarum Epiſcopus exiſtens, coram ſummo Pontifice in conſeſſu omniũ purpuratorum Patrum habuit. In iis namq; ſermonibus, pullæ Auguſtini veſtis, & zonæ coriaceæ fit mentio. quodq; monachus, Monachorumque Eremitarum inſtitutor fuerit. Et Magnum Auguſtinum Fratres Eremitas fundaſſe, ita certum, veritatiq; conſentaneum adfirmat Petrus Maturus in ſuo ad Sanctum Antoninum Defenſorio, vt certum, extitiſſe vixiſſeq; Auguſtinum. Eremitas inſtituiſſe quâ fide certum.

Dictis addamus Sancti Antiſtitis Valerij epiſtolam ad Auguſtinum, & melliflui Doctoris Ambroſij ſermonem 92. cuius thema primarium, baptiſmus S. Auguſtini, qui baptizatus ex Diuo et iam Ambr. adfertur.

tizatus ab Ambrosio; qui ab hisce duobus præclaris Ecclesiæ luminibus Canticum *Te Deum* concinnatum; quî demum Augustinus ab Ambrosio cucullum nigrum acceperit, zonaque pelliceâ, quam ei S. Simplicianus contulerat, accinctus fuerit.

licet à nonnullis improbetur.

Nec me præterit cùm Diui Ambrosij sermonem 92. omnium oculis & calculis subiectum, plurimorum censuram subiisse, adeò vt criticis Parisiensium vnguibus in editione anni 1586. ex Ambrosij operibus expunctus fuerit: vnde nos magis eius auctoritatem tueri decet, cuius olim tanta fuit & est modò, vt Ecclesia Mediolanensis continuo quingentorum annorum decursu, eo sit vsa, eum Ambrosij censuerit, eum vt Ambrosij legerit. Quantum ad ea quibus impulsi Doctores, huic orationi spongiam induxerunt, facile fiet satis. Aiunt enim ibi Augustinum Carthaginensem nuncupari, quod veritati haut conuenit; Tagastensis enim erat Augustinus, non Carthaginensis. At, hæc obiectio, nulla est: Africanos namque omnes, Romani nullo discrimine Carthaginenses vocitabant: ad hæc Tagastense opidum, vnde oriundus Augustinus, appendix Carthaginis fuit.

quibus argumentis.

Respondetur.

argumensecun-

Esto, in eodem sermone habeatur, Augustinum

ſtinum diuino inſtinctu vanos Gentilium cultus reliquiſſe, cùm non pœnitendam, imò pœnitendam, ætatis ſuæ portionem in paganorum ſuperſtitionibus, Gentilium ritibus, erroribus & vanis mundi diſciplinis collocaſſet: quodq; id conſilio & hortatu Sancti Simpliciani fecerit. Atqui parentibus Chriſtianis (inquiunt) natus erat Auguſtinus, & cum materno lacte, prima Religionis Catholicæ elementa imbiberat.

Fatemur omnia; & primùm quidem Sanctum Simplicianũ conatus ſuos adhibuiſſe, ſuiſque monitis induxiſſe Auguſtinum, vt Chriſto nomen daret: quod confirmat in libris Confeſſ. Auguſtinus ipſe, additque ſe hoc Magiſtro prima fidei rudimenta percepiſſe. Habes ibi præterea alterum Auguſtini parentem Gentilem fuiſſe; ad nouennium vſque ætatis ſuæ, Auguſtinum de rebus ad fidem Chriſtianam ſpectantibus nunquam egiſſe; ante annum trigeſimum-ſecundum, quo ſe inter baptizandos referri voluit, continuò vanis Gentilium ſuperſtitionibus implexum, variis eorum ritibus ſeſe addixiſſe. Quò fit vt rectè in eo ſermone dicatur, Auguſtinum ſpreto Gentilium ritu, vanaq; eorum doctrinâ, ſeſe ſub fidei vexillo collocaſſe.

reſpondetur.

Gentilis etiam fuit Auguſtinus

§. 6.

ſpongiam admoueant) Auguſtini eſſe, non eſt qui inficietur, cùm & citatis iam locis, & aliis multis, vt *Decret.* 13. *quæſt.* 2. *cap. Si quis iraſcitur.* & *cap.* 17 *quæſt.* 4. *cap.* 5. iuxta Gratianum, ſub eius manu nati admittantur & probentur.

§. 2. CAP. I.

Vitâ & veſte innouatur Auguſtinus, & hymnus, TE DEVM, *concinnatur.*

mbroſius ligione & ſte initi- Auguſt.

DEnique non parũ lucis ac roboris huic veritati acceſſerit, ſi memoriâ repetierimus ſacri inſtituti noſtri Auctorem, cùm Mediolani ſacro baptiſmatis fonte ablueretur, à Sancto Ambroſio nigrâ donatum veſte: cùm etiam alterno ſpiritu diuinum illud canticum, myſteriiſq; (vt cuique notiſſimum eſt) pleniſſimum, TE DEVM ſcilicet LAVDAMVS inſonuêre; quod ideo communiter Ambroſii Auguſtiníve hymnus nuncupatur. Porrò hæc contigêre anno reparationis humanæ 390. auctor eſt Philippus noſter Bergomenſis, & Petrarcha *lib. de vitâ ſolitariâ*, Sanctus denique Antoninus loco citato; quod ipſum etiam ex Diuo Patre Auguſtino colligere eſt.

vterque antici, Te eam au- or.

Quod ſi cui mirum fortaſſe (ne dixerim incredibile) videatur, adoleſcentem Auguſtinum,

ſtinum, vanâ tumeſcentem philoſophiâ, ſapientiaq; mundanâ plus æquo inflatum, iſta alta religionis Chriſtianæ myſteria huic inſerta Cantico, perſpicientiâ ſuâ, penetraſſe, reſeraſſe : admirationem tollit Sabellicus *parte. 2. Ennead. 7. lib. 9.* cùm inquit, vnâ cum baptiſmi gratiâ, eum ſcientiæ infuſæ donum percepiſſe, quâ valuit ex-tempore, inchoantem Ambroſium, alterno verſu ſubſequi : cuius hymni auctorem Auguſtinum pariter fuiſſe, tenet Eccleſia. Idipſum Datius quartus ab Ambroſio Mediolanenſis Epiſcopus aſſeuerat *hiſtor. lib.* 10. *cap.* 1. innumeri denique alij, vt Iacobus de Voragine *lib.* qui *Flos-Sanctorum* dicitur; Honorius *in ſpeculo Eccleſiæ*: Iacobus de Valentia in *Pſal.* & alij quos ſciens prætereo : non ita teſtimonium quod mihi hac in re non parum ponderis & auctoritatis habere videtur; Inluſtris Dominus Stephanus de Yuarra Eques S. Iacobi, Quæſtor ærarius, & à conſiliis Bellicis Philippo tertio Hiſpaniarũ Regi, membranam in æde Collegiata D. Ambroſij inter cetera Mediolani ſe vidiſſe mihi affirmauit, in quâ vtriuſq; Doctoris Ambroſij & Auguſtini manu, hymnus TE DEVM ab eiſdem compoſitus, inſcriptus [illegible]ret, ita, vt cuiuis etiam ex characteris differentiâ, facilè

Non r[illegible] rum ty[illegible] nem [illegible] Augu[illegible] giſtr[illegible] hymnu[illegible] pronu[illegible] aſſe.

illuſtri t[illegible] ſtimoni[illegible] aſſertu.

 cilè

cile propius innotesceret artifex. Ad hæc
agnum id in eundem communiter sensum venit Ecclesia, vt hæc duo præclara fidei Christianæ lumina *Ambrosium & Augustinum*, huius Cantici auctores probet, statuatque; cuius ipsa vsum ab anno Seruatoris 520. recepit: Diuus Iulianus Archiepiscopus Toletanus in Ecclesiam suam anno 700. inuexit: cuius denique eloquutores, memoratos Episcopos, Pius Quintus in Breuiarij restitutione commemorat, facitque.

§. 3. CAP. I.

Christiani tyrocinij albâ depositâ, habitum Religionis reseruat.

SAcris itaq; Paschalibus feriis, *Augustinus* vnà cum Adeodato filio (qui etiam cum aliquot aliis Monachalem habitum suscepit) baptismi emersus vndis, emissâ adeò solemni (vt ex hymno constat) fidei professione: veste nigrâ ab ipso Ambrosio, penes quem tum temporis, omnis monasterij Sancti Simpliciani cura erat, induitur. Pullo igitur habitu assumpto; verus hic
ur cincto- mundi contemptor, in certum pœnitentis
m allu n Eremitæ argumentum, ab eodem zonâ pel-
erit. liceâ supercingitur, quò sic se ab aliis Monachis, qui cingulo sub veste vtebantur, se-

cerne-

cerneret : quod ex epiſtolâ Sigiſberti ad Macedonium colligi poteſt. Pintiæ verò in *S. Patris Auguſtini* cœnobio antiquiſſima pictura, quæ id referat, viſitur; vbi S. Ambroſius candidam Auguſtino veſtem, iam nigrâ amicto, zonaque pelliceâ cincto, præbet & aſſertor habetur Maurolius in Martyrologio die conuerſionis S. Patris Auguſtini. Nec prætereundum, præfatam veſtem candidam, nouis Chriſtianis, ſacræ ablutionis die, conferri ſolitam: nec eam nouella iſta veræ fidei germina, Dominicam in Albis vſque deponere : cui idcirco (Baronio teſte) id nominis obtigit.

est & antiquis picturis ſua fides

alba veſtis neocatholicis datur.

vnde Dominica in albis dicta.

Igitur præſcripto tempore, eo nouitiatus ſui candore vſus, albâ poſitâ, pullæ veſtis, ac cinctorij pellicei vſum continuò non ſine myſterio, reſeruauit, quem habitûs morem quoad vixit, etiam ante presbyterium, ceu verus Monachalis inſtituti miles, ad perfectionis Apoſtolicæ normam vitæ ſuæ genus componens, continuauit. Sic tradit Hieronymus Platus *lib. 2. cap. 25. De bono ſtatus religioſi*: fatetur ipſe Auguſtinus *epiſtola* 89. *quæſt*. 4. vbi in hanc ait ſententiam: *Ego qui hæc ſcribo, perfectionem de qua Dominus locutus eſt, quando ait diuiti adoleſcenti, Vade, vende omnia quæ habes, vehementer adamaui.*

continuat monachiſmum Auguſtinus.

&c. & gratiâ eius adiuuante sic feci &c. Quantum autem in hac perfectionis via profecerim, magis quidem noui ego quàm quisquam alius homo, sed magis Deus quàm ego. Quin etiam ante suam conuersionem, in communem vitam maximè propendebat, vt ex lib. Confess. 6. cap. 14. & locis infrà citatis, patet.

quæ caussa mouens illius.

Præterea, non parum luminis dicto accesserit, si animum intenderimus in caussam tantæ metamorphωsis Doctoris tanti. Nec verò alia fuit à Diui Antonij Confessoris vitâ monachali, quam à Potitiano suo recitari audierat. adhæc vitæ suæ ideam, vt conuersus fuit, Paulum primum Eremitam sibi proposuit; qua de re sacer hic Ordo, peculiari officio hunc sanctum veneratur, quòd ex eo vita Eremitica, anno soluti generis humani 251. originem duxerit: quod Henrico ab Alemaniâ in historia Sancti Augustini, quam in membranis conscriptam reliquit, adulatur; vidi, legi: Sancto denique Antonino à Florentiâ loco suprà citato, §. 1. & ex Registro, seu Act. Pontificum colligi potest.

§. 4. CAP. I.

Vitam Apostolicam professus, eam aliis, sed in rudi adhuc tabulâ proponit.

CEterùm ex eâ Eremitarum viuendi formulâ, quam Mediolani in cœnobio Sancti Simpliciani deprehenderat: ex eo de mum vitæ genere quod postea Centumcellis notauit, vitam Eremiticam eduxit Augustinus. Hinc eo formati ritu, omne institutum fuit, in communi, ceu verus cœnobicus, vitam agere: quod liquidò ex plurimis Confess. locis constat, *vt ex lib. 6. Confess. cap.* 14. *ex lib.* 9. *cap* 4. & 10. *ex lib.* 8. *cap.* 2. In cuius rei robur addit Sabellicus *parte.* 2. *lib.* 9. *Ennead.* 7. Diuum Augustinum aliquamdiu cum miræ eruditionis & sanctitatis viro Simpliciano eiusq; monachis commoratum in monasterio, quod sæcularis & Ecclesiasticæ militiæ, Antistes Martinusponè mœnia Mediolanensia extruxerat, cùm posito militari cingulo, monachalem vitam est amplexatus; cuius normam in Oriente, teste *Sulpitio Dialo.* 1. *cap.* 4. viderat, notaueratque.

vnde vitæ normam eiuerit.

Diuus Martinus etiam monachus.

Atqui cùm in eo cœnobio, nulli adhuc certæ regulæ adstringerentur, inde recedens Augustinus, formam viuendi iuxta Aposto-

Apoſtolicā regulam, ſed rudi formatam penicillo, proponit Auguſtinus.

Apoſtolicam præſcripſit, licet non in eo perfectionis gradu, quo nunc ſeruatur; cùm in id ſolùm priores illi iſtorum ſæculorum Monachi intenderent, vt vitæ ſuæ inſtituto mundum aſpernati, eius contemptores haberentur.

§. 5. CAP. I.

Ante presbyterium perfectus monachus fuiſſe perhibetur.

NEc deerit quo probemus pleniſſimum Eccleſiaſticæ Hierarchiæ iubar *Auguſtinum*, priuſquam ſacris initiaretur, monaſticam diſciplinam profeſſum fuiſſe, maximè ſi id contenderimus: nam ipſe *libro 22. De Ciuit. Dei cap.* 8. & in epiſtolis *Epiſt. 89. quaſt.* 4. ſe paupertatis votum obſeruaſſe oſtendit: iam verò quod caſtitatis ſectator fuerit, expreſſè habet in Confeſſ. *li.*10.*cap.*30: quod ad obedientiam ſpectat, regulam eius conſule.

trium ipſe votorum obſeruator.

Sed age; quam fidem potiorem requires eâ, quam ipſe Auguſtinus facit *lib. Confeſſ.*8. *& 9.cap.* 10. vbi matris ſuæ Monychæ verba refert? aiebat enim pia mater, nullo ſe vitæ longioris teneri deſiderio, quàm vt filium Chriſtianorum albo adſcriptum videret, id quod à diuinâ bonitate impetrauit: & cu-

Monychæ matris votum.

& cumulatiùs pio deſiderio acceſſit, vt eum contemptâ felicitate terrenâ, ſeruum Dei iam factum intueretur. Quâ voce, quid aliud mater religioſiſſima ſignificatũ voluit, quàm Auguſtinum Catholicum, vnà & Religioſum, iuxta vitæ monachalis præſcripta vitam ſuam componere?

Idem probant loca principio citata: omnes denique ſermones ad Fratres in Eremo, & maximè 14. 21. 24. & 25. quibus etiam in huiuſce veritatis confirmationem vſus eſt Fernandus ab Hiſpaniâ anno libertatis humanæ 1352. in ea oratione quam Auenionis Cauarum Epiſcopus exiſtens, coram ſummo Pontifice in conſeſſu omniũ purpuratorum Patrum habuit. In iis namq; ſermonibus, pullæ Auguſtini veſtis, & zonæ coriaceæ fit mentio. quodq; monachus, Monachorumque Eremitarum inſtitutor fuerit. Et Magnum Auguſtinum Fratres Eremitas fundaſſe, ita certum, veritatiq; conſentaneum adfirmat Petrus Maturus in ſuo ad Sanctum Antoninum Defenſorio, vt certum, extitiſſe vixiſſeq; Auguſtinum.

Eremitas inſtituiſſe, quâ fide certum.

Dictis addamus Sancti Antiſtitis Valerij epiſtolam ad Auguſtinum, & melliflui Doctoris Ambroſij ſermonem 92. cuius thema primarium, baptiſmus S. Auguſtini, qui baptizatus

ex Diuo et iam Ambr. adfertur.

tizatus ab Ambrosio; qui ab hisce duobus præclaris Ecclesiæ luminibus Canticum *Te Deum* concinnatum; quî demum Augustinus ab Ambrosio cucullum nigrum acceperit, zonaque pelliceâ, quam ei S. Simplicianus contulerat, accinctus fuerit.

licet à nonnullis improbetur. Nec me præterit cùm Diui Ambrosij sermonem 92. omnium oculis & calculis subiectum, plurimorum censuram subiisse, adeò vt criticis Parisiensium vnguibus in editione anni 1586. ex Ambrosij operibus expunctus fuerit: vnde nos magis eius auctoritatem tueri decet, cuius olim tanta fuit & est modò, vt Ecclesia Mediolanensis continuo quingentorum annorum decursu, eo sit vsa, eum Ambrosij censuerit, eum vt Ambrosij legerit. Quantum ad ea quibus impulsi Doctores, huic orationi spongiam induxerunt,

quibus argumentis. facile fiet satis. Aiunt enim ibi Augustinum Carthaginensem nuncupari, quod veritati haut conuenit; Tagastensis enim erat

Respondetur. Augustinus, non Carthaginensis. At, hæc obiectio, nulla est: Africanos namque omnes, Romani nullo discrimine Carthaginenses vocitabant: ad hæc Tagastense oppidum, vnde oriundus Augustinus, appendix Carthaginis fuit.

argumentum secundum. Esto, in eodem sermone habeatur, Augustinum

ſtinum diuino inſtinctu vanos Gentilium cultus reliquiſſe, cùm non pœnitendam, imò pœnitendam, ætatis ſuæ portionem in paganorum ſuperſtitionibus, Gentilium ritibus, erroribus & vanis mundi diſciplinis collocaſſet: quodq; id conſilio & hortatu Sancti Simpliciani fecerit. Atqui parentibus Chriſtianis (inquiunt) natus erat Auguſtinus, &cum materno lacte, prima Religionis Catholicæ elementa imbiberat.

Fatemur omnia; & primùm quidem Sanctum Simplicianũ conatus ſuos adhibuiſſe, ſuiſque monitis induxiſſe Auguſtinum, vt Chriſto nomen daret: quod confirmat in libris Confeſſ. Auguſtinus ipſe, additque ſe hoc Magiſtro prima fidei rudimenta percepiſſe. Habes ibi præterea alterum Auguſtini parentem Gentilem fuiſſe; ad nouennium vſque ætatis ſuæ, Auguſtinum de rebus ad fidem Chriſtianam ſpectantibus nunquam egiſſe; ante annum trigeſimum ſecundum, quo ſe inter baptizandos referri voluit, continuò vanis Gentilium ſuperſtitionibus implexum, variis eorum ritibus ſeſe addixiſſe. Quò fit vt rectè in eo ſermone dicatur, Auguſtinum ſpreto Gentilium ritu, vanaq; eorum doctrinâ, ſeſe ſub fidei vexillo collocaſſe.

Reſpondetur.

Gentilis etiam fuit Auguſtinus

§. 6. CAP. I.

Hortatu Sancti Simpliciani, monasticum institutum eligit.

D. Simplicianus monasticā vitā Mediolanū intulit.

POrrò Henricus ab Alemaniâ in collectaneis, docet Diuum Simplicianum, qui intra Romanæ ditionis terminos Eremitarum methodo Diuorum Pauli & Antonii, in habitu nigro, & cinctorio vesti supposito, conformem vitam agebat; eam vitæ conditionem Mediolanum intulisse: cumq; vitæ & status metamorphωsim decerneret Augustinus, eum se consilij capiundi caussâ ad Simplicianum contulisse, à quo monitus monasticum statum eligere. Id consilij totis animis amplexatus Augustinus, de seipso in Confessionum libris fatetur, se Simpliciani verba tanquam sagittas acutas aperto pectore excepisse, & exempla seruorum Dei ab ipso sibi proposita, qui in desertis incultísque locis agebant, tanquam carbones vastatores fuisse, quos ex mortuis sibi, viuos fecerat, eorum qui iam obierant mores suo in pectore suscitando; quos etiam imitatus, assumpto pari habitu, exercuit: cùm & atra vestis mundi contemptum significaret, & zona pellicea carnis mortificationem designaret.

quem de vitæ delectu consulit August.

quid nigra veste & zona significatum.

His accedit non minoris fidei testimonium:

nium: nam Beatus Posidius, qui & Tagastẽsis origine & Calamæ Episcopus, ex eorum Eremitarum numero fuit, quos Diuus Pater Augustinus in suo monasterio, quod in prædio situm erat, Ecclesiæ propagauerat: sic ex Sabellico *part. 2. Ennead. 7. lib. 9.* Alouisiano, & ipso-met Augustino colligitur *Epistola 166.* vbi eum collegam suum vocitat: denique contra Cresconium *lib. 3. cap. 46. tomo 7.* Posidij nomine interpellat. Ipse demum Posidius in Magni Augustini vitâ *cap. 12.* fatetur Augustinum, se ex monasterio & clero assumpsisse, (erat enim tum Posidius sacerdos) vt Episcopum Calamensem statueret. Et Genebrardus anno libertatis humanæ 433. ait, Posidium in vitæ monasticæ institutione Augustini coadiutorem fuisse: is enim ipse qui ei quadraginta annis conuixerat, atq; adeò intimiùs nouerat; in eius vitâ *cap. 2. ait. Moxque ex intimis cordis medullis ad Deum conuersus Augustinus spem omnem quam habebat in sæculo dereliquit: iam non vxorem, non filios carnis, non diuitias, non honores sæculi quærens: sed soli Deo cum suis seruire statuit, in illo & ex illo pusillo grege esse studens, quèm Dominus alloquitur dicens: Nolite timere pusillus grex, quoniam complacuit patri vestro dare vobis regnum: vendite quæ possidetis,*

Diuus Posidius Augustinus.

De Augustino Posidius.

Lucæ. 12.

tis, & date eleemosynam, &c. Votis enim omnibus expetebat vir Dei, consilium, Matthæi capite vndeuigesimo, explere, vbi dicitur, *Si vis perfectus esse, vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni, sequere me.* Accedit etiam quod capite tertio habet idem Possidius, Augustinum vnà cum amicis suis, qui eius vestigiis insistentes, pari se studio conformarant, ad Africam remeasse, & ad praxim B. Simpliciani documēta, Euangelicaq; consilia reduxisse. Atque ita (vt verbo dicam) edoctus Mediolani vitam Eremiticam Magnus Cœnobiarcha Augustinus; eam Centumcellis Apostolico ritu inchoauit, in terrâ patriâ continuauit, ad Hipponem Regium extremum eidem perfectionis gradum addidit.

ii gradus ıs monachismi.

§. 7. CAP. I.

Augustinum monachum, & Monachorum institutorem historiis confirmatur.

ET licet in huius veritatis confirmationem plus quàm satis ea esse debuerint, quæ ex Augustino allata, quibus Religiosus fuisse probatur: magistrâ veritatis historiâ, hoc ipsum tamen illustrari, roborariúe potest. Itaq; Ægidius à Præsentatione Augustinianæ familiæ augustum lumen, sacræ Theo-

Magister Ægidius Lusitanus Doctorum fax.

Theologiæ Doctor, eiusq; inlustris Conimbricæ professor Vesperanus *lib. 2. art. 6.* sui defensorij, tres & triginta historicos idem pronuntiantes enumerat. Pluribus etiam canonizationum bullis, & translationum, Sanctorum eiusdem ordinis, confirmari potest: lectionibus deniqne secundi nocturni officij Sancti Patris Augustini, cuius auctorem quidam Diuum Thomam faciunt, alij verò ipso antiquius arbitrantur: in iis siquidem lectionibus habetur Augustinum religiosam vitæ rationē professum fuisse, huncq; Ordinem, qui Augustinensium dicitur, qualis est modò, qualisue à suâ primâ molitione extitit, instituisse.

Tarsanora *2. parte historiæ mundi lib. 6. fol. 207.* hoc etiam historiâ complexus est: nam referens quî Augustinus vnà cum fratribus suis in Eremo, priusquam ad Ecclesiæ regimen eueheretur, (quod annis ferè quadraginta tenuit) eremiticè vixerit, quodque prima ordinis fratrum Eremitarum initia dederit, sic inquit *Da lui questo ordine degli Eremitani, nacque, che fu cosi detto dalle Eremo, doue egli prima che fosse Vescouo, alcuni anni visse.* hoc est. Ab hoc Augustino prodiit Fratrum Eremitarum institutio, quæ id nominis ab eremo sortita, quam annis aliquot,

monachus fuit, monachos instituit ante Episcopatum.

priusquam Episcopalem prouinciam subiret, incoluit Augustinus.

Sacro igitur regenerationis ablutus fonte, atque à ceterorum consuetudine atro vestitu & cingulo segregatus, postquam Mediolani vnà cum Beato Simpliciano viuere cœperat; inde Romam cum piâ matre, sociisque duodecim recessit, quo in itinere Florentiam præteriens, ad Sancti Cœnobij Archiepiscopi ædes, quarum structura lignea, diuertit: extant hæ etiam nunc, & in hominum veneratione. Denique, vt ferunt Bergomensis anno 833. Petrarcha *lib. 2. De vitâ solitariâ. cap. 14.* Sanctus Antoninus loco supra citato, & alij; in monte Pisano aliquandiu moratus, ac demum Centumcellis cum monachis Eremitis qui eas deserti partes incolebant, quo maius sui periculum in eremitico instituto faceret, conuersatus eorum vitæ genus ad Apostolicum redegit, regulam eis præscribens: inde postea, eam quam modò tenet Ecclesia regulam confecit Augustinus, quam, vt primùm Innocentius I. approbauit, qui in monte Pisano & Centumcellis Eremitæ versabantur, actutum receperunt, & multi eorum, qui postea ex Africæ ruinis ad ea loca confugerant; & ad Innocentij Tertij vsq; tempora perseuerarunt,

omam rofiscitur, d S. Cœno ium defle tit

um Italiæ Eremitis conuersatur

qui eius regulam ab Innocentio I. approbatam recipiunt.

rarunt, qui supremum Pontificiæ auctoritatis fastigium consecutus, eos fauoribus, priuilegiis, indultisq; est prosecutus.

Inerant ibi monasteria duo, Sancti Pucij vnum, alterum Sanctissimæ Trinitatis, scilicet ob id sic dictum, quòd ibi AVGVSTINO altùm sanctissimæ Trinitatis mysterium ingenij sui alueo excipere contendenti, è cœlo Angelus apparuerit. Inde congregationes sex prodiêre, quarum vna Sanctæ Trinitatis dicta: porrò adhuc eorum monasteriorum vestigia quædam & rudera cernuntur: Et Centumcellis in templi ruinis, vbi monasterium Ordinis Eremitarum Sancti Augustini fuerat, Fratrum Augustinensium depictæ effigies.

Vbi de Sanct. ss. Trinitate coniectabundo Angelus apparuit.

§. 8. CAP. I.

Vitæ Eremiticæ auctores aliter Sancti Paulus primus Eremita, & Antonius Abbas; aliter Sanctus Augustinus.

PORRÒ autem fundamentum quo graues nonnulli auctores nixi sunt, asserentes vitam Eremiticam, quam insecutus Augustinus, cuius & regulam præscripsit, originē suam à Sanctis Paulo primo Eremitâ, Antonio Abbate & Pacomio duxisse: inde sumptum, quòd ij, Eremitici status primi institutores

inuentum vitæ Eremi

ticæ modũ perfecit Augustinus

tores extiterint, quem Augustinus Apostolicæ perfectioni conformem fecit.

Etenim quoniam in Tusciæ solitudinibus, in monte Pisano, & Centumcellis, Eremitæ multi primorum istorum Patrum discipuli reperiebantur è quibus etiam Simplicianus, qui monasticam disciplinam, quam priores isti Eremitæ seruarãt, Augustino tradidit: & quoniam Mediolano in Africã rediens Augustinus, instituti sui, quod à Simpliciano acceperat, sectatores Centumcellis offenderat, ijs sese adiunxit; quos & in Apostolico viuendi modo instituit: vnde Christi Iesu vestigiis insistens, *cœpit facere & docere*, vt inquit Posidius in eius vitâ capite quinto.

Vnde illius vt perfectæ auctor habetur.

Hinc vitæ Eremiticæ auctores censentur illi & Augustinus, qui, eam quam nunc profitentur Fratres Augustinenses, Fratribus Eremitis qui Mediolani cum Diuo Simpliciano remanserant, ceterisq; qui Centumcellis, Apostolicis quidem formatam institutionibus, seruandam præscripsit. Quo fit vt illi hanc viuendi rationem ante Augustinum iniisse, rectè ferantur; nec minùs Augustinus nouitiam eam fecisse; eo capite, quòd vitæ genus Apostolicum, ceu nouum, proposuerit: sub quo steterunt Centumcelliani, donec (vt inquit Nicolaus ab Alexandriâ in suis collectaneis) Barbaris, Mau-

risq;

risq; incursantibus, cunctaq; horribili infestatione vastantibus, Centumcellæ dirutæ: quo tamen regressi fratres Augustinates, vbi Ludouicus Caroli Magni filius, cum Guidone Galliæ cisalpinæ Marchione, ipsos Italiâ exegit; inibiq; monasterium titulo Sanctæ Seuerę erexerunt, quod anno asserti in libertatem generis humani 1290. Augustinensium Ordo à Nicolao summo Pontifice requisitus, Petro Colono Cardinali tradidit, in quo etiamnum Fratrum notæ cernuntur.

Eremitæ Centumcellis eiecti, regrediuntur.

§. 9. CAP. I.

Africam meditatur Augustinus, sed aduerso mari in Sardiniam pellitur.

POsteaquam verò cum iis Eremitis iuxta Apostolorum normam aliquamdiu egisset Augustinus, ipsos relicturus regressũ in Africam meditari: immortales verò ipsi Eremitæ gratias, pro tam sacro viuendi ritu ab Augustino sibi relicto, Deo egêre; ita refert Fernandus ab Hispaniâ, loco citato. Itaque inde cum matre suâ sanctissimâ, ceterisq; quos sibi in socios assumpserat, ad Ostiam Tyberinam, naui se commissurus, concessit, vbi pia mater eius Monycha, è viuorum cessit contubernio, cui, priusquam cederet, Christus in visibili specie, (referente Sigisberto)

S. Monycha obi[t] cui se Christus sub [ui]ri specie manifes[tat]

berto) apparuit; quod ideo fortaſſe adſtruit, quia Petrus à Natalibus *lib.* 12.*cap.* 9. inquit, quòd cùm Beata Monycha animam ageret, neq; ſtomachi nauſeantis ac ſubinde vomitantis cauſſâ, ſacro viatico foret refecta, ſeſe illius amplexibus, decorus formâ púer & fulgidus implicuerit, ac ſic inter ſuaues, diuinoſq; complexus, animam Creatori ſuo reddiderit; quo effectum eſt vt eiuſdẽ Diuæ vox adimpleretur (eodem auctore teſte) quam ſacris Cypriano feriis, ſacrâ ſynaxi recreanda, ſupra ipſam elata terram edidit, ſcilicet, Evolemvs in cælvm fideles: quæ omnia commemorat Auguſtinus ſub finem tomi decimi in matris ſuæ hiſtoriâ. Huic cum iuſta ſolemni ritu, vnâ cum fratre ſuo Nauigio, exoluiſſet Auguſtinus, vt ipſemet inquit *lib.* 9. *Confeſſ. cap.* 8. cum ſuis pariter comitibus ſoluit in Africam; verùm aduerſo excepti vento in Sardiniam pulſi, ciuitati quæ Calliari dicitur, applicuerunt, quod ſat iis in partibus notum: erroriſq; huius fit mentio in libro de corrigiâ Clementis VIII. iuſſu in lucem edito.

irum de l.

Sardiniã luctãtibus uis per rorem nit Auſt.

Interea verò donec ſedatior afflaret aura, quò ſe reciperet Auguſtinus, oratoriolum ſex paſſuum longitudinis, & duorum latitudinis in campo erexit: mirum eâ in ſtructura

cùm

cùm trabs quam in tectum exciderant sui angustiâ non quadraret, idq; Augustino renuntiassent, intulit; nunquid aliquando in sacrâ pagina lectitastis; si eam fidem & spem habueritis, quâ monti præcipiatis vt in mare feratur, actutum facturum? ac inter verba, trabem ex vnâ parte componente Augustino, ex alterâ verò sociis, non sine miraculo structuræ apposité quadrare visa est. magna Augustini fides

At cùm ab Augustini è viuis excessu, diruta omnino res Africana, Fratres è mediis infestantium Barbarorum flammis excedere vrgeret: quidam eorum; vt & pleriq; alij in ceteros orbis tractus, in Sardiniam deuenere, ac ponè sacellum, quod memorabile miraculosa trabs effecerat, quodq; diuinitus ad ea vsque tempora conseruatum, monasterium à fundamentis erexerunt. Extat etiam nunc, & ipsa trabs, quam Fratres Augustinenses non sine caussâ venerantur; simulq; monumentum, in quo aliquot annis Diui *Patris Augustini* corpus, à Beato Fulgentio, & aliis Episcopis ac Fratribus ex Africâ in Sardiniam translatum, quieuit, prout Beda & Cæsar Baronius scribunt. in Sardinia propagantur Eremitæ

Adhæc licet dicta trabs annis 1219. ad annum 1609. vsq; steterit, plurimumq; de eâ, infirmorum caussâ, qui particulam hu- mirum de trabe.

iuſce trabis è collo pendentes à grauibus leuantur morbis,detractum fuerit; nihil tamē de eâ diminutum aduertitur. Proinde tantus eſt omnium in Diuum Auguſtinum animus, trabis huius ac terræ ſepulcri ratione, vt cùm ſub propugnaculi labentis mole plerique loci illius incolæ, conſtitiſſent, cuius inſtante ruinâ præſens ſibi fatum imminere videbant, Auguſtini patrocinium inuocarint: adfuit: & ſani, incolumeſque periculū euaſere,quod cuiuis illarum regionum notiſſimum eſt.

quod & de Seruatoris noſtri cruce dicitur,& de ſtola S. Huberti.

CAP.

CAPVT. II.

Quomodo AVGVSTINVS *ad natale solum regreſſus, facultates ſuas pauperibus erogarit: quiue in nigro habitu zonaq́; pelliceâ, quam in Italiâ monaſticam vitam cœpit, deinceps tenuerit: monaſterium in quadam ſolitudine ædificarit, cui, & Religioſis ſupra centum, qui ſe ei adiunxerant, annos ferè tres præfuit. Quænam præterea Religionis huius approbationes fuerint, & ſint.*

ET verò, vt ad Auguſtinum, à quo digreſſi, regrediamur; ſecundum nactus ventum denuo in Africam ſoluit, quò, vnà cum ſuis nouæ militiæ commilitonibus delatus; vt Tagaſtam, patrium ſolum, venit, facultatibus diſtractis, contractū æs pauperibus erogare, cœnobium apud Hipponem, ex eo quod ſupererat, erigere, vbi triennio, vt inquit Bergomenſis, anno Seruatoris Chriſti 390. ipſe iam profeſſione monachus, cum duodecim primùm ſociis, aliisq́; centum & ampliùs, qui continuò ſe huic inſtituto tradiderant, vitam egit cœnobicam; Auctor

12. Collegas primùm habuit Auguſtinus.

Auctor est ipse Augustinus *sermone. 21. De triplici genere Monachorum.* & habent sacri Ordinis nostri Centuriæ.

cur talis instituti fuerit

Eum sibi statum delegit MAGNVS AVRELIVS, quòd intelligeret potiora Ecclesiæ incrementa è Martyrum Christi crucem ferentium sanguine, dimanare, aut è Religioso Christum insequentiũ statu, qui martyrij vice, penuriam, abiectionem, labores, cæteraq; religionis incommoda æquanimiter tolerarent. Quapropter mundo nuntiũ remittens sese in solitudinem recepit. Habetur in Theatro vitæ humanæ *titulo De iis qui vitam Eremiticam sunt amplexati lib.12.* & in epistolâ Sigisberti ad Macedonium, & Volaterrano *lib.22. Commentarij in Anthropologiam,* & Æneâ Syluio.

omnium amor in eũ.

Tantus porrò erat omnium ad Augustinum concursus, aut dicentem audire, aut de suâ salute & fide conferre volentium, vt turbas, animi solitudinem interpellantes declinare cogitans, ad eremum sub solido altoq; compactam dumo confugiens, latuerit: tantus verò suorum ardor in eum fuit, vt ipsum per aspera, auia, & inhospita quæq; secuti, ad radices montis, quo se receperat Augustinus, sua domicilia, caueas, eremosq; compingerent.

In eâ autem ſolitudine, vt ſcribit S. Proſper, & Fernandus ab Hiſpaniâ, in carne Seruatorem noſtrum Ieſum Chriſtum, propriis oculis ſpectare promeruit: Refert in eâ viſione Chriſti ad Auguſtinum verba Ioannes Mabumeus in Roſeto *titulo. 20. alphabeto* 47.cuiuſmodi ea ſunt *Magne Pater Auguſtine filiū Dei hodie in carne videre meruiſti.* Atq; adeò, quod ſub his infantiæ Ordinis noſtri primordiis, eremos inhabitaremus, ac deinceps hoc inſtitutum continuauerimus, Eremitæ, teſte Coriolano, habemur & dicimur. Chriſtum in carne videt. cur nos Eremitæ?

§. 1. CAP. II.

Qualis Auguſtini habitus; quodq; nuditatem pedum non ſit profeſſus.

IN eâ porrò ſolitudine communem vitam Auguſtinus cum fratribus omni ſecluſâ proprietate, egit ſecundùm regulam à ſanctis Apoſtolis conſtitutam, vt ipſe teſtis eſt, *ſermone.* 49. & Poſidius in eius vitâ *cap.* 3. ibiq; in ieiuniorum obſeruantiâ, & orationis ardore aſſiduus, ſcribebat libros, & imperitos erudiebat, quam vocationem iam in Italiâ vnà cum ſociis in Mediolanenſi Collegio inchoarat, in Monte Piſano & Centumcellis continuârat, vbi (eodem teſte Auguſtini exercitia. in Italia monachus fuit.

Epiſtola

Epistola 86.) suadente Ambrosio, feriam quartam, sextam, & Sabbatum ieiunio consecrabat. De eius habitu; nec abiectus omnino, vt inquit Posidius *cap.* 22. nec in nimio habitus fuit pretio: nudo non incessit pede, nec fratres qui incederent, instituit; licet id minimè damnarit: nam cùm sermone primo de Sanctis in genere dixisset Moisen calceis vsum fuisse, addit: *Nam de his calceamentis, quibus calceati ambulamus consolatur me idem ipse Dominus meus. Si enim ipse calceatus non esset, non de illo Ioannes diceret, Non sum dignus soluere corrigiam calceamentorum. Ego, inquit, Euangelium impleo, quia nudo pede ambulo: Tu potes, Ego non possum. Quod simul accepimus, custodiamus &c. Ac sic fit vt ego amem fortitudinem tuam, & tu portes infirmitatē meam.* Ex quo loco apertè constat, quod non sit, nec fuerit instituti Augustiniani, nuditatem pedum profiteri.

[Qualis eius habitus.] [Calceis vtebatur.] [August. tomo. 10.]

Quòd si Sanctos ex Eremitarum familiâ, Fulgentium & Ioannem Bonum eam nuditatem amplexatos inuenerimus, hoc superiorum permissu factitatum iudicemus; qui, vt quibusdam in solitudinem vitæ solitariæ caussâ, secedendi facultatem concedebant, ita his nudo pede ambulandi, in quibus obseruantia maior, arctiorque elucebat.

[Cur ergo Fulgentius & Ioannes nudis pedibus?]

Et

Et quamuis è nostris quidam in vnum conuenientes hac nuditate à nobis sese segregarint: nihilominus, nec nudis pedibus ambulasse Augustinum, nec huiusmodi Monachos instituisse, certissimum: sed quò maiora virtutum incrementa suscipiebat, eò in ieiuniis, vitæq; austeritate continentiùs procedebat. Vnde in Monasterio quod in natali solo extruxerat, esu carnium abstinebat: atque eam rebus in omnibus mediocritatem adhibebat, vt (quemadmodum priùs tactum est) nec vili nimiùm veste vteretur, nec spectabili. Legumina mensam eius instruebant, carnes rarissimè, atq; tum solùm cùm hospites haberet, aut eius sanctitatis famâ pellectus Valerius Hipponensis Episcopus, eum inuiseret: tum enim aliquid carnium leguminibus suis addebat.

Notantur Augustin. nudipedes.

Augustini frugalitas.

§. 2. CAP. II.

Eius Religio Sancti Antistitis Valerij permissu approbatur.

ATqui ex eâ Beati Valerij frequentatione & consuetudine factum est, vt cùm monasticæ vitæ genus ab Aurelio Augustino institutum, perspectum habuisset, ipsum, ceu Ordinarius, permittendo solùm comprobarit, prout receptus mos ferebat ab Apo-

Consuetudo vetus approbandi nascentia Collegia.

ab Apoſtolorum temporibus ad Chalcedonenſe Concilium vſq; , ſub Leone Primo anno redemptæ naturæ 452. celebratum, nam, vt ait Bartolus *lege 1. ff. De Collegiis illicitis, & lege 3. eiuſdem tituli. Collegia miſericordiæ & quæ ad pietatem reſpiciunt ſunt approbata de iure communi*, quia, vt dicit caſus legis *Omne collegium eſt illicitum, niſi ſit permiſſum ab aliquo S.C. vel à Principe.* Itaque non aliter pia eorum temporum collegia & cœnobia quàm Epiſcoporum permiſſione, approbari erant ſolita: & eum in modum ſe habuit cum Diui Auguſtini monaſterio Præſul Valerius.

quæ reſtricta eſt, & in permittentis libera auctoritate poſita.

Poſtea verò in Concilio Chalcedonenſi *cap.* 4. decretum eſt, vt quilibet Epiſcopus in ſuâ Diœceſi, quodcunq; nouitium Religioſæ profeſſionis genus ſuâ auctoritate confirmaret, approbaretq;, ſine quâ nullum inſtitui, cenſeriq; poſſet; vt patet in decreto *De Religioſis domibus, cap. vnico. in. 6. §. Sanè.*

Cur Alex. 4. Auguſtini inſtitutũ confirmaſſe videatur,

Quod ſi Alexander Quartus, vt notat Azorius, quendam confirmationis modum reſcripto fecerit, hoc ſupererogatiuè factũ putandum eſt; quoniam Religionis membra, in tot, tamq; varias, à Diui Patris Auguſtini obitu diſperſa congregationes, vitæ etiam laxioris, in vnum corpus coëgerit: Vnde

vnde non tam confirmasse Religionem, quàm tot Congregationum vnionem, quãvis ab vno eodemq; capite dimanantium, approbasse censendus est.

CAPVT. III.

Quomodo Hipponis Regij ad presbyterium promotus Augustinus. Ac de monasteriis quæ ante Episcopatum ædificauit; & lege, quam sibi præscriptam Fratres continuò seruauêre.

CVm Augustinus in monasterio quod in natali solo erexerat moraretur, ei se occasio Hipponem proficiscendi obtulit, siue vt è familiaribus suis quempiam adiret, quem monasterio suo & Religioni lucrifacere optabar, vt ipse sermone vndequinquagesimo citato fatetur, & Beatus Posidius in eius vitâ *cap.3.* siuè vt de Fratre quodam Simplicio requireret, qui vindictæ appetens, vt paternam mortem vlcisceretur, monasterio excesserat: cuius etiam meminit Beatus Pater Augustinus sermone 28. ad Fratres & *lib.* 4. *De animâ & eius origine. capitulo.7.tomo.7.* siue vtraq; de caussâ.

Cur Hipponem ierit, caussæ duæ.

notabilis in Religioso naturæ impetus.

C Cùm

Cùm itaq; Hipponem venisset Augustinus, eiusq; in vrbem aduentus Valerio Antistiti, qui auidè eum in suâ vrbe videre desiderabat, innotuisset, eum ibi moram facere compulit; ac importunis populi flagitationibus acquiescens, quòd Parochum desideraret, vt inquit Posidius in vitâ, *cap.* 4. *&* 5. Augustinum sacro presbyterij ordine, sub sacris Pentecostes feriis, iuxta Sigisbertum, cumulauit, eiq; iam presbytero conciones in Ecclesiâ suâ habendi, ceu Pastori, potestatem fecit.

cerdos Augusti-s, & Ec-siastes.

Cumq; Magni Augustini institutum beato seni Valerio cognitum foret; vt inquit Posidius, eumq; Fratrum suorum absentiã ægriùs ferre intelligeret, ei prædium pone vrbis Hipponensis mœnia, quæ modò Barbaris Bona dicitur, assignauit; in eoq; monasterium Augustino, eiusq; quos secum habebat sociis ædificauit. His addit Henricus ab Alemaniâ in eâ quam in membranis conscripsit Augustini historiâ, etiam hac tempestate templi illius rudera, parietesq; monasterij cerni, ac in flumine, quod ipsum & ciuitatem interfluit, mira Deum operari, quòd se ad eius ripam contemplandi studio Augustinus recipere soleret. Idem adfert in suis Collectaneis Nicolaus ab Alexandriâ:

ortum t Valer, monast. uctura.

ius exstãt stigia.

ira in alente flu-ine.

driâ : qui insuper addit, nonnulla eorum quæ ibi contingunt miracula, ideo fieri, quòd eam terram sanctis suis pedibus calcarit Augustinus, ibiq; sacrum fanum & Collegium ædificarit, quod etiam-num Eremitarum appellatur. Vnde si quod brutũ animal intra horum parietum septa venerit, ita terræ pedibus fixum hæret, vt sine vi dimoueri nequeat; adeo vt si boues aut oues fuerint, lanam, pellemue solo adfixam relinquere cogantur. Et fide dignus quispiam anno sapientiæ incarnatæ 1602. se monasterij illius cæmenta vidisse, certò mihi adfirmauit.

Et in coi nente. vl monaste rium.

§. 1. CAP. III.

Fit Ecclesiastes, & intra ædis sacræ ambitum, sibi suisq; monasterium erigit.

SAcerdotali igitur munere insignitus Augustinus, cùm ceu Pastor Catholici gregis, sacello quod in Ecclesiis collegiatis huic ministerio deputari solet, deseruiret, residentiam necessariam prospiciens, aliud monasterium sacello contiguum, intra Cathedralis Ecclesiæ ambitum erexit, sibiq; in rerum peritiâ versatissimos quosq; è suâ Religione, quibus regulam scriptam dederat, quam in Italiâ priùs, ceterisq; locis edocti

qua occa sione se. dum m. nasteriu erigat.

ſeruabant, adiunxit. Ex Poſidio id apertè deducitur, qui capite quinto inquit. *Factus ergo presbyter, monaſterium intra Eccleſiam mox inſtituit. & cœpit viuere ſecundum regulam ſub Sanctis Apoſtolis conſtitutam.* Vt verò intelligatur, non hinc primùm eam vitæ normam egreſſam, verùm ipſam priùs cum monachiſmo amplexatum Auguſtinum, addit. *quod iam prior ipſe fecerat, dum de tranſmarinis ad ſua remeaſſet.*

Idem colligitur ex Diuo Antonino à Florentiâ, qui tertiâ parte, *titulo* 24. *cap.* 14. §. 2. inquit: *Aliud monaſterium in ciuitate conſtruxit, in quo cum Religioſis viuebat; & regulā eis ſcripſit; & in ſacrâ paginâ eruditos ab eo, ad prædicandum populis ordinauit.* Ex ipſo etiam Auguſtino hæc veritas elici poteſt, ait enim ſermone 49. *De diſquiſitione & communi vitâ clericorũ*, qui citra controuerſiam eius iudicatur: *Ego, quem (Deo propitio) videtis Epiſcopum veſtrũ, iuuenis veni ad iſtam ciuitatem, & multi veſtrum nouerunt. Quærebam ubi conſtituerem Monaſterium, & viuerem cum Fratribus meis, &c. Veni ad iſtam ciuitatem propter videndum amicum, quem putabam me lucrari poſſe Deo, vt nobiscum eſſet in monaſterio* &c. *Non attuli aliquid, non veni ad hanc Eccleſiam, niſi cum iis indumentis, quibus illo tempore veſtiebar:*

[...]uſtini [...]ertas.

ſtiebar: Hinc colligitur Auguſtinum in Epiſcopatu monachalem habitum non immutaſſe. *Et quia hîc diſponebam eſſe in monaſterio cum Fratribus, cognito inſtituto & voluntate meâ beatæ memoriæ ſenex Valerius, dedit mihi hortum illum in quo nunc eſt monaſterium: cœpi boni propoſiti fratres colligere, compares meos nihil habentes ſicut nihil habebam, imitantes me, vt quomodo ego tenuem paupertatulam meam vendidi, & pauperibus erogaui, ſic facerent & illi qui mecum eſſe voluiſſent, vt de communi viueremus. Commune autem nobis eſſet, magnum & vberrimum prædiũ ipſe Deus.* Quæ Auguſtini citra omnem contentionẽ verba ſufficiebant, vt in eam fidem adduceremur, quâ Diuum Aurelium Auguſtinum monachum fuiſſe, monachos inſtituiſſe, monaſteriumq; priuſquam Antiſtitis dignitate illuſtraretur, cõdidiſſe crederemus. in ſigne ſtimonii Auguſti

Ceterum teſtatur etiam Lælius *lib. De Repub. Eccleſiaſticâ: titulo. De Religio. diſtinct. cap.* 2. his verbis. *Auguſtinus igitur Hipponenſis Epiſcopus, antequam Epiſcopus eſſet, prope Hipponenſem ciuitatem monaſterium in nemore condidit, cui nunc Eremitarum eſt nomen.*

Quóue hoc ipſum dilucidius fiat, proſequitur Auguſtinus: *Perueni ad Epiſcopatum, vidi neceſſitatem habere Epiſcopum exhibere* eius hoſ talitas.

humanitatem aßiduam quibuſcumq; venientibus, ſiue tranſeuntibus, quod ſi non feciſſem, Epiſcopus inhumanus diceret: ſi autem conſuetudo iſta in monaſterio permiſſa eſſet, indecens eſſet. Et ideo volui habere in iſta domo Epiſcopi mecũ monaſterium clericorum. Ecce quomodo viuimus: nulli licet in ſeruitute noſtrâ habere aliquid proprium. &c. De hoc monaſterio quod Auguſtinus Epiſcopus condidit, in quo ſe cum ſuis Canonicis collegit, dicetur infrà.

:rtium o naſteriũ ædifi- iſſe inſi- uat.

Addit autem ipſe ſermone quinquageſimo *De vita Clericorum*, Leporium qui è Canonicis Regularibus fuit, priuſquam inter Canonicos referretur, monaſterio Fratrum Auguſtinenſium, quod ab Auguſtino ante Epiſcopatum in horto erectum fuerat, facultates quas poſſidebat, intuliſſe. E quibus Auguſtini verbis meridianâ luce clariùs conſtat, eum, priuſquam Epiſcopatui præficeretur, cumq; adhuc Religioſus ſimplex foret, cùm Hipponem veniſſet, Religioſorum monaſterium in horto inſtituiſſe, poſteà verò aliud intra parochialis ædis ſepta; vt videre eſt in his, vbi Antiſtiti Auguſtino, non è religione viſum eſt, hoſpitalitatem omnem in monaſterio exerceri: quod non affirmatum videtur eius ratione quod in horto extra vrbem erat, verùm illius quod

Eccle-

Ecclesiæ ambitu continebatur. Vnde addit se de alterius tertij in ipsâ Episcopali domo, pro se suisque Canonicis erectione, constituisse, in quo hospitalitas exerceretur, ne aliorum Religiosorum solitudo & quies interturbaretur. Hæc confirmata reliquit Hieronymus Platus *libro 2. cap. 22.*

Porrò Cæsar Baronius *tomo 6.* anno salutis humanæ 504. quærit. *Vnde monastica institutio fluxit in Africam?* Respondet. *Non ab alio quàm ab ipso Sancto Augustino, qui eamdem ex Romanâ & Mediolanensi Ecclesiâ primitus in Africam inuexit, atq; latissimè propagauit: vt planè intelligas, quam Sanctus Fulgentius professus est regulam, ab ipso S. Augustino deriuatam esse, diuersiq; ordinis ab eo institutas fuisse classes.* In Africa monastica disciplina plantauit

§. 2. CAP. III.

Monachis suis coëremitis præfinit regulam.

SEd vt ad monasterium redeamus quod intra Ecclesiæ fines constituit, cùm Sacerdotio & Pastorali curâ fungeretur, ad quam, teste Posidio in vitâ capite quarto, totius ciuitatis calculis assumptus, ideoq; in sacerdotem vnctus: quâ de caussâ etiam in suâ regulâ posuit *Præposito obediatur*, quia tum cùm eam daret Laicus erat, *& multò ma-*

gis presbytero tanquam patri: quâ voce, iuxta Primitiuæ Ecclesiæ vsum, Superior monasterij significatur. Igitur in secundo eorum monasteriorum quæ in Hipponensi ciuitate fundauit, sui monachismi conscripsit regulam, quæ sic incipit, *Ante omnia Fratres charissimi diligatur Deus, deinde proximus* &c. Assertores habentur Vincentius Beluacensis *lib.* 19. *cap.* 44. Coriolanus in defensorio: Nicolaus verò ab Alexandriâ sic inquit, *Augustinus factus presbyter, quia in ciuitate ipsũ oportebat manere, iuxta Ecclesiã monasterium instituit, & ibidem secundum præfatam regulam viuere cœpit*, eamq; inibi suis Fratribus conscriptam tradidit, vt ex eâ, eiusq; patet titulo, iuxta Bedam & Louaniensem Academiam; sic enim in eius titulo habetur *Dei seruis*, quod nomen ab Augustino consodalibus Religiosis, quos ab Italiâ secum assumpserat, impositum est: Sic Posidius, & Augustinus *lib.* 22. *cap.* 8. *De Ciuit. Dei.*

[...]bi conscri[...] [...]serit re[...] [...]ulam,

Atqui cùm eam scripsisset regulam, in eius traditione, Beati Valerij auctoritate, quam in id ei, vt Præstes Ecclesiasti suo detulerat, vim legis obligantis indidit: concurrit *cap. A Subdiacono. dist.* 93. Eaq; princeps omnium earum fuit, quæ in Dei Ecclesiæ ab Apostolorum sæculo fuêre, ac perfe-

[...] regula [...]tificia. [...]oritate [...]et vim [...]s. [...]e pri. [...]a.

ctum vitæ Apostolicæ modum tradidêre, & ex ipsa Apostolorum regula educta, quam Diuus Lucas *Act. cap.* 4. literis consignauit.

Ex ea deniq; Sanctus Benedictus plurima sumpsit, quæ nunc regulæ ipsius inserta conspiciuntur: à qua & ceteræ omnes vltimum suæ perfectionis gradum acceperunt, vnde primaria habetur, & in hominum æstimatione, modúmq;, præ ceteris quas vidit Ecclesia, omni Ecclesiastico statui conuenientiorem tenet. Qua de re supra quadraginta Religiosorum Ordinum classes sub hac merent, *Ilesca teste parte.* 1. *lib.* 2. *cap.* 8. *& Pineda. part.* 3. *lib.* 22. *cap.* 13 §. 6, quæ omnes PATREM & CAPVT suum profitentur AVGVSTINVM, quòd hanc regulam concinnauit, quam illius esse admittunt omnes, & talem tradit Ecclesia, & vt talis habetur in Decret. 12. *quæst.* 1. *cap. Non dicatis. & cap. Nolo. & cap. Certè.*

Inde suam eduxit Benedict.

auream tenet mediocritatem.

§. 3. CAP. III.

Triplici regulâ, trium Patriarcharum inlustris orbis, quarum vna Augustini perhibetur.

QVòd deniq; ea sit Patriarchæ Augustini regula quam ipse Fratribus suis Eremitis tradiderit, affertur ex Concilio Remensi anno Christi Seruatoris 815. *& ex Causâ*

verè ea fuit Augustini.

Caussâ 18 *quæst.* 2 *cap. Perniciosum.* Quoties etiam huius mentionem à Summis Pontificibus fieri contingit, toties ea Augustini nuncupatur; ad cuius normam, quotquot in Africâ Cœnobia feêre, & cetera omnia quæ ex Africæ vastatione in reliquas orbis plagas deriuata sunt, sese direxêre. Nos denique tanti Patris filij Augustinates, ab institutionis nostræ infantiâ eam profitemur.

Basilius monachis Asiam inlustrauit.

Quemadmodum enim Sanctus Præsul & Doctor inlustris Basilius Monachis, qui Asiæ solitudinibus continebantur, legem dedit, anno lytri in solutionem nostram Deo persoluti 372. iuxta Bergomensem: ita Diuus Pater & vnica totius Ecclesiæ fax Augustinus nouos Eremitas in Africa suscitauit anno libertatis humanæ 393. quibus & legem quâ adstringerentur, præscripsit.

Augustinus Africam.

Benedictus Europam.

Atverò limpidissimum sanctitatis speculum Diuus Pater Benedictus, Europæos monachos sub vnâ lege comprehendi voluit, vnde eos in Cassino monte Italiæ in vnum coëgit anno Verbi incarnati 500. iuxta eundem sanè fidum historicum Bergomensem: ingeniorum porrò capacissimum Cæsar Baronius tomo 6, anno Christi 494. Diuum Benedictum anno salutis quingentesimo quadragesimo secundo vitâ functum memorat,

quando Benedict. diē obierit.

morat, cùm ætatis suæ annum sexagesimum secundum attigisset.

Vnde diuinâ prouidentiâ effectum est, vt isti tres monachalis instituti Patriarchæ, orbem tripliciter partiti, vitæ conditionem monachis, Religiosis, & Eremitis cuiuslibet eius plagæ, præscripserint. Triplicis huius regulæ bis meminit mellifluus Bernardus *tractatu De præcepto & dispensatione*, quas ex ordine suæ antiquitatis refert: ait enim *Regula Sanctorum, Basilij, Augustini, & Benedicti.*

§. 4. CAP. III.

Sacris initiandos è peritioribus proponit, è quibus multi adepiscopalia munia assumpti.

CVm igitur monasterium, quod Ecclesiæ Cathedrali contiguum erat, inhabitaret Augustinus vnà cum religiosis Alipio & Euodio, aliisq; coëremitis, è politioris literaturæ viris quos secum habebat, prout refert Sanctus Antoninus à Florentiâ, Iordanus etiam cum Bergomensi anno Christi 390. & Beatus Posidius in eius vitâ cap. 11. eos sacris initiandos beato seni Valerio proposuit: nec mora, initiantur, quòd eos eruditio, vitæq; sanctimonia dignos redderet; quodq; in eis capitis & præceptoris sui Augustini.

gustini, instituti probitas, & doctrinæ puritas eluceret: vnde etiam non multo pòst tempore, decem ex eo numero ad Episcopalis dignitatis fastigiũ provecti fuêre. His addit Posidius quemlibet eorum intra Episcopatus sui fines Fratrum Eremitarum monasteria erexisse, quò factum est, vt per vniuersam Africam (quæ orbis pars tertia) Augustinensis familia sensim propagaretur.

Decem primùm ex iis ad Episcopatur assũpti.

Porrò Cæsar Baronius tomo. 5. anno Christi 398. quotquot iis temporibus presbyteri sacrabantur, ex iis fere fuisse inquit, quos sanctus Doctor Augustinus instituerat: constat etiam ex epistola 35. Vbi Nolanus Antistes Sanctus Paulinus, ad Alipium Tagastensem Episcopum scribens, religiosos salutat Coëremitas suos, qui in cœnobiis Carthaginensi, Tagastensi, & Hipponensi agebant.

præter Augustinenses vix vlli initiobantur.

Adhæc eodem Cæsare teste tomo. 3. anno Christi 363. & tomo 4. anno 391. & tomo. quinto anno 396. & sexto, anno 504. & Genebrardo libro tertio Chronographiæ anno 433. primus qui cœnobicum vitæ genus Monachosq; in Africam induxit, fuit Augustinus: estq; extra omnem controuersiæ aleã, Religiosos omnes, quotquot ij in Africâ fuêre, aut inde sese in varias orbis plagas transtulere,

Africani monachi omnes, Augustinensis.

lere, Patri Augustino, eiusq; ordini adscri-
:ndos esse. Adstruitur ex eo, quod Diuus
enedictus necdum natus esset: Basilius ve-
, instituti sui seminibus Asiam fœcun-
arit.

Facit etiam quod de se Augustinus in-
uit, scilicet, Petiliani Donatistæ subsanna-
oni patuisse, quod hoc vitæ genus, mona-
hosq; in Africâ innouasset cum hac noui-
â salutationis formulâ *Deo gratias*, cuius li-
et Beatissima Virgo mater auctor cense-
tur, eam tamen suis vsurpandam prior de-
it Augustinus, à quibus deinceps ceteri
ınt mutuati.

B. virgo auctor huius vocis *Deo gratias.*

§. 5. CAP. III.

Institutionis nostræ antiquitas proponitur.

ANtiquior ergo ceteris, est nostra insti-
tutio. quamuis enim (vt habetur in
ermone Episcopi Fernandi ab Hispaniâ, &
:onfirmant Cassaneus *part*, 4. *Consideratione*
; 1. Sanctus Antoninus *part*. 3. *titulo* 24. *cap*.
ı 4. cum Henrico ab Alemaniâ) Ordo Ere-
nitarum S. Augustini, à Sancto Paulo primo
Eremita, & Diuo Antonio qui anno Serua-
ıoris 250. exstiterunt, cœperit: ideò est, quia
ì vitâ Eremiticâ; quam illi instituerant, sum-
psit exordium; vt & Diui Benedicti ordo ab
Italiæ

origo Augustinaui.

Vnde Benedictini?

Italiæ monachis, iuxta Diuum Gregorium *lib. 2. Dialogorum cap. 1. & 3.* Ex quo patet quid voluerit Sanctus Antoninus, quodq; ex eo, aut potiùs ex typographi errore deduxit Nauarrus *tomo 2. de Regularibus. Commentar. 4. num. 9.*

Augustinus regularis obseruantiæ auctor.

Vitæ autem regularis & Apostolicæ auctor fuit Augustinus: non dissentit Nauarrus ipse, nempe Diui AVRELI AVGVSTINI temporibus Fratres Eremitas fuisse, qui iuxta Doctoris Sancti præscriptum vitam suam componerent. Tandem (vt verbo soluamus) vt primum Christo nomen dedit Augustinus, Apostolicis insistens vestigiis, cum nouo vitæ genere monachismum instituit, sic Posidius in eius vitâ: ac familiari Religiosorum delectatus consortio, totis animi visceribus in Deum ferebatur: omni demum sæculari spe demortuâ, spretis honoribus, ac consequentem flocci faciens typhum, vni Deo & soli cum amicis qui iam in pusillum quasi gregem conuenerant (vt dicitur Luc. 12.) vacare statuebat, sequutus consilium Christi Marci. 19. *Si vis perfectus esse, vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni, & sequere me, & habebis thesaurum in cælo.* quod re-ipsâ expleuit Augustinus.

statim à suo baptismo.

Præterea, vt inquit Lælius *De Religion. distinct.*

inct. cap. 2. Augustinus antequàm Episcopus esset, prope Hipponensem ciuitatem monasterium in nemore condidit, cui nunc Eremitarum est nomen, quod eo viuo & mortuo pòst maximè est propagatum, & ad varias regiones extensum, donec Innocentius Quartus anno 1247. *Eremitas variè sparsos, loco & habitu coniunctos ad Augustini regulam aggregauit. Quod & post Alexander Quartus eius successor, diligenter est executus.* Iactis itaq; fidei fundamentis ex Pauli 1. *Corinth.* 3. sententiâ, plenis animis Augustinus ædificare contendens, non ligna, non fœnum, non stipulas; sed aurum, argentum & lapides pretiosos, Apostolicæ vitæ se tradidit, statumq; religiosum vsq; ad nouissimã extremi spiritus auram non dimisit: quoniã, vt refert Posidius *in eius vitâ cap.* 31. vnde Testamentum conderet Christi pauper, non habebat, licet Antistitis potentiâ emineret, & ex Episcopali censu (vt quorundam fert opinio) quadraginta aureûm nummûm millia annuè perciperet. Eamq; tota vita est professus.

§. 6. CAP. III.

Ανακεφαλαίωσις præcedentium.

ATqui iam vt dicta verbo commemoremus: cùm Mediolani, in monte Pisano, & Centumcellis versaretur Augustinus,

Italiæ monachis, iuxta Diuum Gregorium *lib. 2. Dialogorum cap. 1. & 3.* Ex quo patet quid voluerit Sanctus Antoninus, quodq; ex eo, aut potiùs ex typographi errore deduxit Nauarrus *tomo 2. de Regularibus. Commentar. 4. num. 9.*

Augustinus regularis obseruantiæ auctor.

Vitæ autem regularis & Apostolicæ auctor fuit Augustinus: non dissentit Nauarrus ipse, nempe Diui AVRELI AVGVSTINI temporibus Fratres Eremitas fuisse, qui iuxta Doctoris Sancti præscriptum vitam suam componerent. Tandem (vt verbo soluamus) vt primum Christo nomen dedit Augustinus, Apostolicis insistens vestigiis, cum nouo vitæ genere monachismum instituit, sic Posidius in eius vitâ: ac familiari Religiosorum delectatus consortio, totis animi visceribus in Deum ferebatur: omni demum sæculari spe demortuâ, sprętis honoribus, ac consequentem flocci faciens typhum, vni Deo & soli cum amicis qui iam in pusillum quasi gregem conuenerant (vt dicitur Luc. 12.) vacare statuebat, sequutus consilium Christi Marci. 19. *Si vis perfectus esse, vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni, & sequere me, & habebis thesaurum in cœlo.* quod re-ipsâ expleuit Augustinus.

statim à suo baptismo.

Præterea, vt inquit Lælius *De Religion. distinct.*

tinct. cap. 2. Augustinus antequàm Episcopus esset, prope Hipponensem ciuitatem monasterium in nemore condidit, cui nunc Eremitarum est nomen, quod eo viuo & mortuo pòst maximè est propagatum, & ad varias regiones extensum, donec Innocentius Quartus anno 1247. *Eremitas variè sparsos, loco & habitu coniunctos ad Augustini regulam aggregauit. Quod & post Alexander Quartus eius successor, diligenter est executus.* Iactis itaq; fidei fundamentis ex Pauli 1. *Corinth.* 3. sententiâ, plenis animis Augustinus ædificare contendens, non ligna, non fœnum, non stipulas; sed aurum, argentum & lapides pretiosos, Apostolicæ vitæ se tradidit, statumq; religiosum vsq; ad nouissimã extremi spiritus auram non dimisit: quoniã, vt refert Posidius *in eius vitâ cap.* 31. vnde Testamentum conderet Christi pauper, non habebat, licet Antistitis potentiâ emineret, & ex Episcopali censu (vt quorundam fert opinio) quadraginta aureûm nummûm millia annuè perciperet.

Eamq; tota vita est professus.

§. 6. CAP. III.

Ἀνακεφαλαίωσις præcedentium.

ATqui iam vt dicta verbo commemoremus: cùm Mediolani, in monte Pisano, & Centumcellis versaretur Augustinus,

nus, ne vel latum vnguem à monasticæ vitæ instituto recessit: imò vt in patriam rediit, in eâ monasterium fundauit, & aliud Hipponis Regij eo in horto, quem non mediocri encomio efferendus Beatus Præstes Valerius ei contulerat. Factus demum Presbyter & Ecclesiastes, vt ait Iordanus *Serm.* 130. *De S. Augustino.* tertium intra Ecclesiam ædificauit, vbi, iuxta Posidium, cœpit viuere secundum regulam sub Sanctis Apostolis constitutam, quod quidem, pridem ante fecerat, cùm ex Italiâ in patriam terram sese reciperet, & in eo ipso cœnobio, quod inibi condiderat. Propterea tamen hîc Augustinum vitæ Apostolicæ rationem inijsse dicit, quòd, cum in Italiâ, in solo patrio & alibi, communem vitam sine proprio in castitate & obedientiâ ageret; necdum formata & in tabulas redacta erat regula, neque etiam Ecclesiasticâ auctoritate stabilita; secus autem se hîc habuerit.

tria monasteria ante Episcopat. condidit.

Cur in eorum 3. dicatur cœpisse viuere secund. regul Apostolicam?

Viuebat tum prout consuetudo eorum temporum ferebat: modò vt Prælatus monachos suos institutis & præceptionibus formans, modò vt Religiosus laicus cum suis etiam Laicis: fatetur ipse *lib.* 22. *De Ciuit. Dei, cap.* 8. Receptissimum quippe eâ ætate erat non sacrare monachos ordinibus, vt con-

olim non initiabantur monachi.

vt constat ex *Capitulo A Subdiacono, & ex Caussa 16. quæst. 1. cap. Generaliter* & ex Diuo Hieronymo *Epistola 6.*

CAPVT. IV.

Quomodo legem à se conditam monasteriis suis dederit Augustinus, cærimonias, vitæq́ Apostolicæ normam præscripserit. Quod factum oportuit, vt ab his quasi fontibus dimanarent cetera.

IN memorato itaq; Ecclesiæ parochialis monasterio Sacerdos cum Sacerdotibus agere cœpit Augustinus, & sub lege, seu regulâ scriptâ, & à Diuo Valerio approbatâ, vnà cum statutis, ordinationibus, omnibusque ad plenarium absolutæ religionis complementum requisitis. Præterquam enim quod triplici votorum nexu stringerentur Eremitæ, diuinum cultum publicè exequi, missas facere, concionari, pœnitentiæq; sacramentum Apostolos imitati, plebi administrare: quod haud antea præstiterant, vt qui sacris Ordinibus initiati non essent. Ideo verò Beatus Posidius inquit, hinc Augustinum Apostolicæ vitæ methodum obseruasse, eamq; omnibus absolutam numeris: Eremitæ Ecclesiastica officia exequuntur.

quamuis anteà Centumcellis in Eremiticâ eorum temporum sinceritate eam inijsset: vnde proprie & formaliter dici potest, Religionem quam professi sunt Fratres Augustinenses qui tum erant, nec-non ij qui deinceps sunt secuti, & qui extant modò, ab eo monasterio sua duxisse principia, quod Augustinus Presbyter & Ecclesiastes intra cathedralis ædis terminos constituerat, cuius etiamnum extat structura.

[Margin: egulam pprobatā rad dit August in 3 monast.]

Quod si in officio Ecclesiastico sacris illi feriis assignato, Clericorum regulam conscripsisse dicatur, ideo dictum censeri debet, quia tum Magni Patris filij & socij, venerando presbyterij Ordine insigniti erant, ac posteà etiam Canonicis suis illam ipsam tradiderit: ita vt in eo cœnobio Fratribus suis regulam vitæq; instituendæ rationem præscripserit Augustinus, quam continuò ei insistentes obseruarunt; habitum vnà inditumq; sibi à Diuo Patre nomen conseruantes.

[Margin: ur dicatur egula Clericorum.]

§. 1. CAP. IV.

Præsagia auctoritatis huius institutionis.

EApropter Abbas Ioachim, fundatoris huius sacræ Religionis magnitudinem, feliciaq; principio fundamina voluens animo,

mo, pneumate quasi raptus entheo in suâ ad Apocalypsin Isagoge, *cap.* 20. hanc Fratrum Eremitarum Sancti Augustini Religionem in Iuda Iacob Patriarchæ figuratam asseuerauit; ac de eâ, eodem libro *cap.* 11. in hanc ferè sententiam est vaticinatus:

Iudas Patriarchæ Iacob figura fuit huius religionis.

Eremitarum Religio surget, quæ noua videbitur, nec tamen est eorum, qui atro vestitu, cinctorio pelliceo supercincti incedũt. Crescet ipsa, verbi Dei prædicatione fulgebit, ac Christi fidem vsq; ad consummationem sæculi aduersùs Antichristum propugnabit.

Addit verò vir pius & citra puluerem peritus Pater Henricus ab Vrimariâ, eam esse Diui Patris Augustini Religionem: etenim, vt habetur Ecclesiastic. *cap.* 3. *Benedictio patris firmat domos filiorum.* Deniq; ceu arboris rami à participatâ radicis vi in altum protuberant; sic etiam credi potest eam inesse vim eruditioni ac vitæ sanctimoniæ, tam Patris Augustini, instituti huius auctoris, quàm filiorum, vt illius potissimùm intuitu, diuinæ benedictionis rorem in nouissimos filiorum Augustinianæ Religionis descensurum, probabile videatur, quemadmodum Patriarchæ Iacob benedictio in filium Iudã & nepotes eius deriuata est.

Nec imbellem feroces progenerant aquilæ columbam.

Huic ordini infensus Dæmon. Imò verò acriores ob id forsan Dæmon in eam fecit impetus, quàm in vllam aliam ceterarum Religionum, velut priùs in primum parentem Adamum, dicente Basilio fecerat. Etenim quemadmodum Aurelius Augustinus malleus fuit, qui caninos oblatrantium hæreticorum dentes contudit ac comminuit: tales erunt eius filij Eremitæ quia Antichristo opponendus. Augustinenses, qui in Antichristum aduersi ferentur, ac contra castra metati, fallacis illius animi insidias aperientes, collatis signis de typho eius triumphabunt.

§. 2. Cap. IV.

Quantùm sectariis semper aduersa.

Innuitur Luther qui reiecit disciplinam patris sui. ET quamuis ab hac sacrâ plantâ surculus quidam degenerarit, qui ei fictitiè insitus, ceu alter Iudas, aruit: cuiusmodi oculis nostris spectanda venit Germaniæ congregatio, cui nomen *Andreæ proles*, quæ virtute bullæ cuiusdam seu scripti Pontificij subreptitiè habiti, à Generalis nostri obedientiâ anno ereptionis humanæ 1505. κακῶς κόρακος, κακὸν ᾠόν. desciuit, ac sequestrata eiusmodi fructus produxit qui expectari possent ab eo, qui se luci, doctrinæ ac sanctitati subtraheret, quâ scalmo fracto non perit nauis. semper fulsit Augustini ordo; stetit nihilominus Augustini propago, suum omne robur

bur ſcriptis & linguâ in hæreſes ac Sectarios diſceptando expendens: ſicut etiã in hanc factioſam congregationem fecit & in factionis totius caput, in Comitijs Generalibus in quibus Seripandus ille qui Archiepiſcopus Salernus Cardinalis, & in Concilio Tridentino Legatus à Latere, in totius Ordinis Generalem eſt electus : nam tum vniuerſus Ordo ſanctiones, decreta in hanc turbulentam Conuentionem ſtatuit, promulgauit. in quo hæc ſacra Religio radicem ſucco & guſtu à quâ dimanauit, reddere nunquam deſtitit.

Hanc infeſtam luem damnauit ordo.

Hinc qui magnorum virorum eruditione, & vitæ ſanctimoniâ, fœcunda huius ſanctæ inſtitutionis primordia mente conſecutus fuerit, meritò magnos in ea progreſſus deſiderabit. Viſum enim eſt Inſtitutoris noſtri Auguſtini ætate, Africam omnem adeò Cœnobiis Eremitarum Sancti Auguſtini repleri, vt nulla ſolitudo, quantumuis inhoſpita, nullum opidum, nulla ciuitas foret, quæ non monaſterio centum, & ducentorum Religioſorum inſigniretur: teſtis ipſe Auguſtinus *ſerm*: 21. *&*. 22. ad *Fratres*: Diuus autem Poſidius in eius vitâ *cap.* 31. eum monaſteria plena fratrum & Sanctimonialium reliquiſſe teſtatur.

quantùm incrementi fecerit in Africâ.

§. 3. CAP. IV.

Varij feruntur Martyres quibus ea claruit,

ATqui cùm (vt inquiunt Cæſar Baronius & Genebrardus) monaſticum inſtitutum primus in Africâ ſuſcitârit Auguſtinus, atq; ea vaſtiſſima, vt quæ tertiam orbis partem conſtituat, Fratribus Eremitis abundarit; cumq; ij à Diui Patris pectore, qui eis & literarum, & vitæ diſciplinâ auidè miniſtrabat, ſcientiæ & eruditionis lac hauſerint, ac in hæreſeωn peſtes acerrimi fidei propugnatores ardentiſſimè ferrentur: extra controuerſiam eſt, propè infinitos fuiſſe huius ſacræ vocationis Religioſos, qui vitæ integritate & eruditionis ſinceritate florerent.

Hinc non multum à ſcopo aberraſſe videretur, qui, quòd noſtris hominibus tertia orbis pars occuparetur, hanc Diui Auguſtini propaginem, pluribus vitæ ſanctitate, & humanarum diuinarumq; rerum peritiâ viris inſignibus fœcundatam quàm ceteros vniuerſim ordines, claruiſſe dixerit. Inde eſt quòd Beatus Iordanus in libro qui *Vitas Fratrum* inſcribitur, & Henricus ab Alemaniâ in Apologiâ quam in membranâ poſtquam in Comitiis generalibus Ratiſbonæ habitis

[Margin note: ...teris or-...ibus cla-...or Augu-...inenſis.]

habitis interfuisset, scriptam reliquit, exscripsit Henricus ab Vrimariâ anno exemptionis humanæ 1304. tot Fratrum Augustinensium monasteria in Africâ fuisse dicant, qui toto pectore in Euangelicæ veritatis defensionem niterentur, vt cùm in eam irruptionem facerent Vandali vnà cum Alanis Barbaris, qui cum Arianâ peste grassantes eam sunt depopulati, præter innumeros, quos variè cruciatos internecioni dederāt, bis mille quingentos vocationis Augustinianæ Fratres inusitato tormentorum genere adfectos, martyrio cumularint, prout in Archiuis Romanis in Ephemerides relati videntur; & habentur in libro indulgentiarum corrigiæ, quem anno Christi 1600. Summus Pontifex Clemens Octauus typis committi iussit; præter illos septem insignis notæ & sanctitatis viros, quos referente Baronio *tomo 6. anno Christi* 484. §. 101, & in Martyrologio, Rex Vandalorum post annos circiter quinquaginta à Sancti Patris Augustini obitu, æstuantibus adhuc Africanæ vastationis flammis, secum vinctos duxit Carthaginem, septem scilicet è Capsensi monasterio Religiosos, propterea quòd sese hæreticorū errori conformantes iteratò baptizari nollent: ideoq; septē cru-

2500. martyrio coronantur.

Septem insultes martyrio confecti, sub Hunnerico Rege.

ces in quadam naui eis erigi Rex imperauit, quibus ipſi manibus ac pedibus confixi, & ad radices infamium arborum lignis aggeſtis, igneq; ſuppoſito, in mare propellerentur, vt ſic ſpectante Chriſtianorum turbâ, triſte de ſe ſpectaculum in mediis flammis exhiberent. Verùm lignis etiam aridis ignem non concipientibus, ipſis ceruices fuſtibus ac remorum fragmentis comminui & in mare præcipites dari iuſſit. Et ecce diuinæ prouidentiæ argumentum: ſeptem illa beata corpora in pelagus hinc inde præcipitata, repentè ſecundo mari in vnum locum ſub aſpectum Chriſtianorum delata ſunt, qui ſpiritualibus effuſi gaudiis ea ſuſcipientes honorificâ ſepulturâ donarunt.

Eos autem Martyres ſeptem Auguſtinianæ inſtitutionis fuiſſe, non eſt qui inficiatum eat: teſtatur victor *lib.* 3. de perſecut. Vandal. Martyrol. etiam *Roman.* 17. Auguſti. nam vt ratiocinatur Genebrardus, & ingeniorum ampliſſimum Cæſar Baronius, iis temporibus Religioſos præter noſtros Africa non viderat.

ſcintil- hinc in- ſparſis. ...netur Or- Augu- ...

Porrò nomen Auguſtinenſe, & ſacra Eremitarum inſtitutio, in iis continuò vſq; ad Innocentij Tertij tempora conſeruata eſt, qui patriâ exortes in varias ſeſe orbis regiones

nes coniecerant. Quod verò Ecclesia peculiari celebritate nostros Martyres Africanos non prosequatur, ideo fit, quia eorum nomina haberi non potuerunt, vnde in Martyrologio Romano sub numeris centenario, & millenario tantùm, fit eorum commemoratio: soli autem supra-dicti septem nominibus suis exprimuntur. Illius enim ætatis Monachi, vt inquiunt Beatus Iordanus & Coriolanus, plus diuinis laudibus celebrandis, cœlestiumq; rerum contemplationi deditierant, quàm historiis scribendis. Et ea est vnica ratio, cur nullam horum, infinitorumq; aliorum Sanctorum notitiam habeamus, quos hæc felix Religio mille & ducentorum annorum decursu, ex quò Magnus Augustinus eam instituit, ad annum reparationis humanæ 1602. vsq; produxisse potuit.

Si tot Martyres: cur ab Ecclesiâ prætermissi

rationes cur ignoti nobis.

CAPVT. V.

Qui in Hipponensem Antistitem assumptus Augustinus, & ad communem vitæ normam suos Canonicos redegerit, quibus eam, quam priùs Fratribus suis Monachis dederat, regulam tradidit; quiúe Sanctimonialium claustra erexerit, quibus etiam vitæ modum præscripsit.

quâ occasione Augustinus Antistes creatus.

CVm igitur Augustinus in omni vitæ integritate cum Fratribus suis Eremitis in ædis sacræ monasterio ageret, in verbi diuini & sacramenti pœnitētiæ administratione continuus, vt refert Sanctus Antoninus à Florentiâ loco suprà citato §. 5. & 6. veritus æternæ memoriæ senex Valerius, ne Augustino, titulo Episcopalis dignitatis in aliâ ciuitate ei deferendæ, frustraretur; cum Carthaginensi Primate agere cœpit, inquit Posidius, *cap.* 8. vt se suamq; ætatem iam decrepitam & imbecillem, ac sermonis tarditatem respiceret, prohiberi se ideò cum hæreticis, qui frequentes erant, velitari; proinde in Episcopalis officij coadiutorem

iutorem sibi Episcopum sacrare Augustinum. Nec mora: nam tum duo alij Antistites qui visendæ ciuitatis ergô venerant, vt Augustinum Præsulem, simul cum Beato Valerio sacrarent, conuenêre, Megalius nempe Calamensis & Valerianus.

§. I. CAP. V.

Antistes Augustinus Canonicos Regulares restituit, inter quos & Monachos statuitur differentia.

AT cùm non diu pôst è mortalium consortio ad immortalium assumptus foret Beatus senex Valerius, penes Augustinũ omnis Episcopalis auctoritas mansit: qui cùm Pontificiæ sedi adhiberetur, monasterium intra Episcopi domum, sibi suisq; Canonicis ædificandum designauit: quo facto, iis eam vitæ instituendæ legem, in eorum habitu nihil immutans, tradidit, quam Fratribus suis Eremitis præscripserat. Ita ferunt Episcopus Fernandus ab Hispaniâ *serm.* 150. citato à Iordano, quem coram summo Pontifice in Cardinalium consessu habitum dicit: suffragantur Posidius, Antoninus Florentinus §. 2. & ipse Augustinus *serm.* 49. & 50. vbi in hæc verba inquit, *Perueni ad Episcopatum; & ideo volui habere in istâ domo*

Canonicorum monasterium erigit.

domo Episcopi mecum monasterium Clericorum.

Hippone duo monasteria.

Manet ergo, vt inquit Baronius *tom. 4. anno Christi 391* Augustinum Hippone Regio duo monasteria erexisse, Monachorũ vnum, alterum Clericorum: verba eius sunt *Diuus Augustinus Hippone duo construxit monasteria, alterum clericorum, alterum Monachorum.* Etenim, vt habetur in *Decretal. De sententiâ* excommunic. *cap. 2. & Glossa: & cap. Quod ad Dei timorem*; aliud est Monachum esse, qui suo nomine, *solum, adoratorem, & bellantem* importat, vt inquiunt Basilius & D. Dionysius *De cælesti hierarchiâ cap. 6.* idq; nominis ab Apostolorum temporibus est sortitus: aliud autem esse Canonicos, qui sic dicti, quòd in communi iuxta canones Apostolicos, & Concilia, Arelatense, Taurense secundum & quartum, & Cabilonense septimum, vitam agerent.

Monachus quid?

Canonicus quid?

Regulares vnde?

Regulares autem sunt nuncupati, quod conformiter ad Magni Patris Augustini regulam triplici sese adstringerent voto, ad sæcularium Canonicorum differentiam, qui propriâ quadrâ in suis ædibus viuebant. Imò ex sententiâ Diui Thomæ *2.2. quæst. 189 art. 8.* è Regulari statu Canonicus, ad monachalem transire potest, dùm nullâ leuitate

ductus

ductus ad id facultatem impetrarit, vt habetur *cap. Nullus. & cap. Mandamus.* 19. *quæst.* 3.

po est fieri Monachus

§. 2. CAP. V.

Sanctus Euangelista Marcus Canonicorum Regularium institutor habetur: & quàm celebres illi fuere.

CEterùm licet Augustinus Canonicorũ Cathedralium cœnobium erexerit, iisq; vitæ methodum, triumq; votorum obseruãtiam præscripserit, ratione cuius Regulares sunt appellati: ac demum eos ad saniorem vitæ disciplinam redegerit, adeò vt principiò instituisse videatur: antiquior tamen eorum institutio, & à Sancto Marco petẽda est, quorum auctor primùm fuit Alexandriæ, teste Genebrardo in Chronographiâ *libro* 3. *anno Christi.* 139. Ex eo etiam hæc veritas stabiliri potest, quod Augustinus Hippone duo monasteria statuerit, Fratrũ vnum ceu fundator, alterum Regularium ceu restaurator: consentiunt Sabellicus *lib.* 9. *Ennead.* 9. *part.* 2. Bergomensis anno Christi 390. Onufrius noster anno 430. Turrianus in *Confeßione Augustinianá*, Pineda *part.* 3. *lib.* 22. *cap.* 2, §. 7. Caribayus *tom.* 1. *lib.* 7. *cap.* 57. Theatrum vitæ humanæ *titulo De ordinibus Monachor. lib.* 12. Sanctus Antoninus

Mireus etiam lib. de orig. ord. cap. 1.

Regulariũ restitutor August. nõ auctor.

Antoninus à Florentiâ, Iordanus à Saxoniâ, Augustinus Florentinus *lib.1.cap.18.historia:* Hector Boëtius, Deidanus in Scotorum historiâ *lib.7.* Scriptor anni 1526. scribit autem in hunc sensum : Aurelius Augustinus Diui Ambrosij in fide & baptismo filius, vitam Clericorum Canonicorum Regularium instituit, quæ familia breui tempore celebris, & multarum Abbatiarum, Principum & Regum fauore, nobilis euasit: innumeri ex ea viri prodiêre, sanctitate, doctrinâ, & Prælaturâ insignes, è quibus triginta summum Pontificiæ auctoritatis gradum sunt consecuti. Eandem viuendi formam profitebantur Eremitæ qui ab Eremo nomẽ acceperunt, quorum auctor ipse Augustinus habetur, hi in ciuitatibus commorantur, nomenq; ab Augustino habent: huius familiæ incrementorum ratio omnes in admirationem rapit; vt quæ sæuiente infidelium barbarie (vt deinceps constabit) miris affecta modis, habeat nihilominus, hoc etiam sæculo in Europâ bis mille trecenta monasteria, prout in probatæ fidei auctoribus scriptum legitur, præter ea quæ in Africâ, vbi primùm huius institutionis iacta est substructio, fuerunt, & quæ modò extant in Aethiopiâ alterâ Aegypti parte, quæ, vt ex aliorum

[margin: ...ncomium ...egulariũ.]

[margin: ...Eremi...rum.]

aliorum relatu accepimus, multa feruntur. hucusq; fere Deidanus.

In quam sententiam descendit Sabellicus: quodque amplius esse videtur, ipse Augustinus *sermone 31. ad Fratres in Eremo*, quem vt Augustini citat Michael de Medinâ *lib. 1. De continentiâ sacrorum hominum, cap. 53.* fatetur se, vbi ad Antistitis eminentiam euectus fuit, in Æthiopiam aliasq; regiones annuntiandæ Euangelicæ veritatis caussâ descêdisse, quo, desiderij alis, propriâ morte testificandæ veritatis ergô, ferebatur: ne qua videlicet ei heroicarum virtutum deesset.

§. 3. CAP. V.

Vnde primùm Eremitæ cœperint.

ORdinis igitur Clericorum seu Canonicorum Regularium, qui in *Capitulo Quod Dei timorem. & cap. In singulis. §. hoc ipsum. De statu Monachorum.* hoc indigitantur nomine, institutores fuerunt primùm Hierosolymis Apostoli, tum Diuus Marcus in Alexandriâ. Qui enim cùm baptizabantur fideles, omnes suas facultates pedibus Apostolorum subijciebant, vt habetur in Act. Apostolorum. Crescente verò fidelium numero, seipsos in hoc primo feruore cõseruare

Sub Apostolis vita fidelium regularis fuit.

tandem sacra communitas penes

uare

§. 3. CAP. IV.

Varij feruntur Martyres quibus ea claruit,

ATqui cùm (vt inquiunt Cæsar Baronius & Genebrardus) monasticum institutum primus in Africâ suscitârit Augustinus, atq; ea vastissima, vt quæ tertiam orbis partem constituat, Fratribus Eremitis abundarit; cumq; ij à Diui Patris pectore, qui eis & literarum, & vitæ disciplinã auidè ministrabat, scientiæ & eruditionis lac hauserint, ac in hæreseωn pestes acerrimi fidei propugnatores ardentissimè ferrentur: extra controuersiam est, propè infinitos fuisse huius sacræ vocationis Religiosos, qui vitæ integritate & eruditionis sinceritate florerent.

ceteris ordinibus clarior Augustinensis.

Hinc non multum à scopo aberrasse videretur, qui, quòd nostris hominibus tertia orbis pars occuparetur, hanc Diui Augustini propaginem, pluribus vitæ sanctitate, & humanarum diuinarumq; rerum peritiâ viris insignibus fœcundatam quàm ceteros vniuersim ordines, claruisse dixerit. Inde est quòd Beatus Iordanus in libro qui *Vitas Fratrum* inscribitur, & Henricus ab Alemaniâ in Apologiâ quam in membranâ postquam in Comitiis generalibus Ratisbonæ

habitis

habitis interfuiſſet, ſcriptam reliquit, exſcripſit Henricus ab Vrimariâ anno exemptionis humanæ 1304. tot Fratrum Auguſtinenſium monaſteria in Africâ fuiſſe dicant, qui toto pectore in Euangelicæ veritatis defenſionem niterentur, vt cùm in eam irruptionem facerent Vandali vnà cum Alanis Barbaris, qui cum Arianâ peſte graſſantes eam ſunt depopulati, præter innumeros, quos variè cruciatos internecioni dederāt, bis mille quingentos vocationis Auguſtinianæ Fratres inuſitato tormentorum genere adfectos, martyrio cumularint, prout in Archiuis Romanis in Ephemerides relati videntur; & habentur in libro indulgentiarum corrigiæ, quem anno Chriſti 1600. Summus Pontifex Clemens Octauus typis committi iuſſit; præter illos ſeptem inſignis notæ & ſanctitatis viros, quos referente Baronio *tomo 6. anno Chriſti* 484. §. 101, & in Martyrologio, Rex Vandalorum poſt annos circiter quinquaginta à Sancti Patris Auguſtini obitu, æſtuantibus adhuc Africanæ vaſtationis flammis, ſecum vinctos duxit Carthaginem, ſeptem ſcilicet è Capſenſi monaſterio Religioſos, propterea quòd ſeſe hæreticorū errori conformantes iteratò baptizari nollent: ideoq; ſeptē cru-

2500. martyrio coronantur.

ſeptem inſultes martyrio confecti, ſub Hunnerico Rege.

ces in quadam naui eis erigi Rex imperauit, quibus ipsi manibus ac pedibus confixi, & ad radices infamium arborum lignis aggestis, igneq; supposito, in mare propellerentur, vt sic spectante Christianorum turbâ, triste de se spectaculum in mediis flammis exhiberent. Verùm, lignis etiam aridis ignem non concipientibus, ipsis ceruices fustibus ac remorum fragmentis comminui & in mate præcipites dari iussit. Et ecce diuinæ prouidentiæ argumentum: septem illa beata corpora in pelagus hinc inde præcipitata, repentè secundo mari in vnum locum sub aspectum Christianorum delata sunt, qui spiritualibus effusi gaudiis ea suscipientes honorificâ sepulturâ donarunt.

Eos autem Martyres septem Augustinianæ institutionis fuisse, non est qui inficiatum eat: testatur victor *lib.* 3. de persecut. Vandal. Martyrol. etiam *Roman.* 17. Augusti. nam vt ratiocinatur Genebrardus, & ingeniorum amplissimum Cæsar Baronius, iis temporibus Religiosos præter nostros Africa non viderat.

scintil- hinc in- parsis. eturOr- Augu- ie

Porrò nomen Augustinense, & sacra Eremitarum institutio, in iis continuò vsq; ad Innocentij Tertij tempora conseruata est, qui patriâ exortes in varias sese orbis regiones

nes coniecerant. Quod verò Ecclesia peculiari celebritate nostros Martyres Africanos non prosequatur, ideo fit, quia eorum nomina haberi non potuerunt, vnde in Martyrologio Romano sub numeris centenario, & millenario tantùm, fit eorum commemoratio: soli autem supra-dicti septem nominibus suis exprimuntur. Illius enim ætatis Monachi, vt inquiunt Beatus Iordanus & Coriolanus, plus diuinis laudibus celebrandis, cœlestiumq; rerum contemplationi dediti erant, quàm historiis scribendis. Et ea est vnica ratio, cur nullam horum, infinitorumq; aliorum Sanctorum notitiam habeamus, quos hæc felix Religio mille & ducentorum annorum decursu, ex quò Magnus Augustinus eam instituit, ad annum reparationis humanæ 1 6 0 2. vsq; produxisse potuit.

Si tot Martyres: cur ab Ecclesiâ prætermissi

rationes cur ignoti nobis.

CAPVT. V.

Qui in Hipponensem Antistitem assumptus Augustinus, & ad communem vitæ normam suos Canonicos redegerit, quibus eam, quam prius Fratribus suis Monachis dederat, regulam tradidit; quiue Sanctimonialium claustra erexerit, quibus etiam vitæ modum præscripsit.

qua occasione Augustinus Antistes creatus.

CVm igitur Augustinus in omni vitæ integritate cum Fratribus suis Eremitis in ædis sacræ monasterio ageret, in verbi diuini & sacramenti pœnitētiæ administratione continuus, vt refert Sanctus Antoninus à Florentiâ loco suprà citato §. 5. & 6. veritus æternæ memoriæ senex Valerius, ne Augustino, titulo Episcopalis dignitatis in aliâ ciuitate ei deferendæ, frustraretur; cum Carthaginensi Primate agere cœpit, inquit Posidius, *cap.* 8. vt se suamq; ætatem iam decrepitam & imbecillem, ac sermonis tarditatem respiceret, prohiberi se ideò cum hæreticis, qui frequentes erant, velitari; proinde in Episcopalis officij coadiutorem

iutorem sibi Episcopum sacrare Augustinum. Nec mora: nam tum duo alij Antistites qui visendæ ciuitatis ergô venerant, vt Augustinum Præsulem, simul cum Beato Valerio sacrarent, conuenêre, Megalius nempe Calamensis & Valerianus.

§. I. CAP. V.

Antistes Augustinus Canonicos Regulares restituit, inter quos & Monachos statuitur differentia.

AT cùm non diu pôst è mortalium consortio ad immortalium assumptus foret Beatus senex Valerius, penes Augustinũ omnis Episcopalis auctoritas mansit: qui cùm Pontificiæ sedi adhiberetur, monasterium intra Episcopi domum, sibi suisq; Canonicis ædificandum designauit: quo facto, iis eam vitæ instituendæ legem, in eorum habitu nihil immutans, tradidit, quam Fratribus suis Eremitis præscripserat. Ita ferunt Episcopus Fernandus ab Hispaniâ *serm.* 150. citato à Iordano, quem coram summo Pontifice in Cardinalium consessu habitum dicit: suffragantur Posidius, Antoninus Florentinus §. 2. & ipse Augustinus *serm.* 49. & 50. vbi in hæc verba inquit, ***Perueni ad Episcopatum; & ideo volui habere in istâ domo***

Canonicorum monasterium erigit.

ductus ad id facultatem impetrarit, vt habe- po est fieri
tur *cap. Nullus. & cap. Mandamus.* 19. *quæst.* 3. Monachus

§. 2. CAP. V.

Sanctus Euangelista Marcus Canonicorum Regularium institutor habetur: & quàm celebres illi fuere.

CEterùm licet Augustinus Canonicorũ Cathedralium cœnobium erexerit, iisq; vitæ methodum, triumq; votorum obseruãtiam præscripserit, ratione cuius Regulares sunt appellati: ac demum eos ad saniorem vitæ disciplinam redegerit, adeò vt principiò instituisse videatur: antiquior tamen eorum institutio, & à Sancto Marco petẽda est, quorum auctor primùm fuit Alexandriæ, teste Genebrardo in Chronographiâ *libro 3. anno Christi*, 139. Ex eo etiam hæc veritas stabiliri potest, quod Augustinus Hippone duo monasteria statuerit, Fratrũ vnum ceu fundator, alterum Regularium ceu restaurator: consentiunt Sabellicus *lib.* 9. *Ennead.* 9. *part.* 2. Bergomensis anno Christi 390. Onufrius noster anno 430. Turrianus in *Confessione Augustiniana*, Pineda *part.* 3. *lib.* 22. *cap.* 2. §. 7. Caribayus *tom.* 1 *lib.* 7 *cap.* 57. Theatrum vitæ humanæ *titulo De ordinibus Monachor. lib.* 12. Sanctus Antoninus

Mireus etiam lib. de orig. ord. cap. 1.

Regulariũ restaurator August. nõ auctor.

Antoninus à Florentiâ, Iordanus à Saxoniâ, Augustinus Florentinus *lib.1.cap.18.historiæ:* Hector Boëtius, Deidanus in Scotorum historiâ *lib.7.* Scriptor anni 1526. scribit autem in hunc sensum: Aurelius Augustinus Diui Ambrosij in fide & baptismo filius, vitam Clericorum Canonicorum Regularium instituit, quæ familia breui tempore celebris, & multarum Abbatiarum, Principum & Regum fauore, nobilis euasit: innumeri ex ea viri prodière, sanctitate, doctrinâ, & Prælaturâ insignes, è quibus triginta summum Pontificiæ auctoritatis gradum sunt consecuti. Eandem viuendi formam profitebantur Eremitæ qui ab Eremo nomẽ acceperunt, quorum auctor ipse Augustinus habetur, hi in ciuitatibus commorantur, nomenq; ab Augustino habent: huius familiæ incrementorum ratio omnes in admirationem rapit; vt quæ sæuiente infidelium barbarie (vt deinceps constabit) miris affecta modis, habeat nihilominus, hoc etiam sæculo in Europâ bis mille trecenta monasteria, prout in probatæ fidei auctoribus scriptum legitur, præter ea quæ in Africâ, vbi primùm huius institutionis iacta est substructio, fuerunt, & quæ modò extant in Aethiopiâ alterâ Aegypti parte, quæ, vt ex aliorum

Encomium Regulariũ.

& Eremitarum.

aliorum relatu accepimus, multa feruntur. hucusq; fere Deidanus.

In quam sententiam descendit Sabellicus: quodque amplius esse videtur, ipse Augustinus *sermone 31. ad Fratres in Eremo*, quem vt Augustini citat Michael de Medinâ *lib. 1. De continentiâ sacrorum hominum, cap. 53.* fatetur se, vbi ad Antistitis eminentiam euectus fuit, in Æthiopiam aliasq; regiones annuntiandæ Euangelicæ veritatis caussâ descêdisse, quo, desiderij alis, propriâ morte testificandæ veritatis ergô, ferebatur: ne qua videlicet ei heroicarum virtutum deesset.

§. 3. CAP. V.

Vnde primùm Eremitæ cœperint.

ORdinis igitur Clericorum seu Canonicorum Regularium, qui in *Capitulo Quod Dei timorem. & cap. In singulis. §. hoc ipsum. De statu Monachorum.* hoc indigitantur nomine, institutores fuerunt primùm Hierosolymis Apostoli, tum Diuus Marcus in Alexandriâ. Qui enim cùm baptizabantur fideles, omnes suas facultates pedibus Apostolorum subijciebant, vt habetur in Act. Apostolorum. Crescente verò fidelium numero, seipsos in hoc primo feruore cõseruare

Sub Apostolis vita fidelium regularis fuit.

tandem sacra communitas penes

Episcopos & Clericos mansit.

uare non valentium, perfectum hoc vitæ genus penes Episcopos & Clericos solùm fuit: continuò autem ipsi sæculares monachale institutum amplexati, & in Eremis vastisq; solitudinibus sæcularibus expediti curis, sine proprio victitare, qui Constantino Magno Imperatore, adeò aucti sunt, vt plurima monasteria habuerint, licet ad ea incertâ adhuc viuendi lege conuenissent, donec concilium Nicenum *cap.* 14. 95. & 76. eis Canones quibus regerentur, habituq; ab aliis secernerentur, præscripsit. His etiam accedit, quod Romanus Pontifex Siricius anno libertatis humanæ 384. ad Himerium Tarraconensem Episcopum de reformatione Monachorum, in Hispaniam scripserit, vt in primo Conciliorum tomo videre est.

origo Eremitarum à sæcularibus piis.

quibus vitæ forma præscribitur.

§. 4. CAP. V.

Gelasius Papa Primus, qui Eremita è nostris fuisse creditur, Canonicos Regulares Romam induxit.

CONtinuos etiam successus habuit Clericorum institutio, referente illius quoque sæculi Philone Alexandrino *lib. De vitâ contemplatiuâ*: adfirmant Diuus Hieronymus *Catalogo De Scriptoribus Ecclesiasticis.*

cap. 21. Eusebius *lib.* 2. *cap.* 16. & 17. Epiphanius *hæresi* 29. Dionysius *De cœlesti hierarchiâ. part.* 1. 2. & 6. & *epistolâ* 8. Cassianus *lib.* 2. *cap.* 5. Sozomenus *lib.* 1. *cap.* 12. Dionysius Carthusianus *De vitâ Canonicorum:* Abbas Ioachim in *Apocalypsi*, *cap.* 2.

Hos Diui Augustini Regulares Summus Pontifex Gelasius Primus basilicæ Lateranensi Romæ præfecit, vt notauit Genebrardus anno Christi 498. nec-non valida illa Doctoris Magni literarum monumenta approbauit, vt habetur *Distinct.* 15. *cap. Sancta Romana Ecclesia*, Additque eodem loco Genebrardus ipse, hunc Gelasium priusquam supremâ Pontificiæ dignitatis sede sublimaretur Augustini discipulum fuisse, ac vitæ cœnobicæ genus à suo præceptore institutum, ex Africâ Romam induxisse, eamq; literarum lauream consecutum vt vulgari nomine *Scholasticus*, id est, scholarum Magister nuncuparetur: verba eius sunt. *E reliquis discipulorum Diui Augustini fuisse fertur hæreticorum acer expugnator, qui ex Africâ propter Vandalicas persecutiones Romam se receperit, & genus vitæ monasticæ à suo præceptore institutum in ædem Lateranensem induxerit.*

Augustini opera à Gelasio I comprobata.

Idem dicit Ioan. Philipp. de Nouarrain chronic. refertur ab Aubert. Miræo. li. E de orig. ord. c. 1.

Ex quo inferri posse videtur, eum ex nu- Gelasius. I.

Eremita putatur.

mero fuisse eorum quos Magnus Doctor Augustinus Eremitas instituit: cum enim de eo iam Pontifice anno priori mentionem facit, sic inquit. *Canonicos Regulares Ordinis Sancti Augustini Laterani primus collocauit*: quamuis Onufrius noster *lib. De septem Ecclesiis vrbis*, id anno Seruatoris 497. accidisse dicat.

§. 5. CAP. V.

Canonicorum Regularium incrementa.

Quot Pontifices, Cardinales, & Beatos habuerint.

INde verò ita sese per vniuersum orbem Christianum effudit hic ordo, ac in tantum est propagatus, vt iuxta Volaterranum *lib.* 21. ex eo summi Ecclesiæ Rectores sex & triginta, Purpurati Patres trecenti, Beati in Sanctorum numerum relati septem millia quingenti prodierint. Imò Ticinius in suo *Propugnaculo part.* 1. 2. 3. *&* 14. *& part.* 5. *confirmatione* 14. Pontifices supremos quatuor & quinquaginta, Cardinales mille quingentos sexaginta septem, Beatos Sanctorum albo Ecclesiasticâ auctoritate adscriptos 16200. fuisse, annisque quingentis & sex Ecclesiæ vniuersali præfuisse dicit.

quot annis Ecclesiam rexerint.

Idem refert Aubert. Miræus lib.

Insuper Onufrius loco citato, Canonicos Regulares Sancti Augustini octingentis

tis annis in æde Lateranensi commoratos, inquit, multosq; ex illis supremi Sacerdotij honore claruisse, donec Bonifacius Papa Octauus anno redditæ libertatis 1300. siue iuxta Genebrardum anno 1294. ijs amotis, canonicos sæculares ibi collocauit.

de orig. ord e 1 & bulla Eugeñ ij IIII. probatur.

Aubert. Miræus an. 1298. ibid.

Nec immeritò hi Regulares Sancti Augustini nuncupantur, vt docent Vincentius in *Speculo historico lib. 26. cap. 51. & lib. 19. cap. 44.* & in *Doctrinali. cap. 16.* Sanctus Antoninus *historiæ lib. 2. titulo 15.* Rosetus *lib. De Religione Ecclesiasticá. titulo. 34.* & Pius Quartus, qui in decisione quæstionis inter Regulares & Benedictinos ortæ, à Sancto Marco primùm institutos esse declarat, restitutos ab Augustino, & ad regularé obseruantiam reductos. Licet enim non eos primus fundarit, ita tamen præceptionibus & institutis formauit, ac si alias non forent instituti. His addi potest quod de hac institutione Vrbanus Primus: eam scilicet in extremos vsque Ecclesiæ fines nomen suum propagasse.

citat & lib. 16 Miræus.

idem habet Raphael Volaterr. lib 21 comment & cit. à Miræo

Habet hoc lib qui dicitur Fasciculus temporum ætat 6. in vita Alex. II refert Mir. ibid.

§. 6. CAP. V.

Monialium cœnobia excitat Augustinus, & eorum primo sororem suam Diuam Perpetuā præficit.

Vtrique sexui prouidet August.

NEc sat magno Patri Augustino visum est virorum monasteria condidisse, nisi etiam virginibus consuleret: vnde Pontifex factus Sanctimonialium claustrum erexit, cui sororem suam Diuam Perpetuam præfecit, vt ex Posidio in eius vitâ *cap. 26.* colligitur, & ex ipso Augustino in epistolis 189. & 109. ipsis virginibus consignatis, quibus eam regulam inseruit, cui sese conformarēt, ex eâ paucis immutatis concinnatam, quā Fratribus Eremitis dederat, cuius hoc est exordium, *Hæc sunt, quæ vt obseruetis præcipimus in monasterio constitutæ.*

Monialib. dedit Eremitar. regul

& vestem similem.

Harum etiam virginum habitus, atri erat coloris, quem cingulo etiam pelliceo præcingebant, iuxta *cap. 11. Concilij 4 Carthagin.* Vbi etiam habetur peplum capitis quo virgines Africanæ vtebantur, in mitræ modū surgere, in qua collectos in nodum crines ferebant. Fauet Optatus Mileuitanus Diui Augustini coætaneus *lib. 6. Contra Donatistas:* constat etiam ex Vlpiano *lege 23. ff. De auro & ar-*

quale earū velum.

& argento legato: purpurei autem erat coloris iuxta *Concil. Toletan.* 10. *cap.* 4. *& forum Iulienſe cap.* 11. & in ſacri cruoris memoriã, quem Seruator noſter in cruce pro nobis fuſiſſimè profudit, ſpeciem etiam crucis referebat.

Et egregia eius ſignificatio.

Ceterùm Diui Auguſtini ſoror Perpetua, Præpoſitæ officium, vt Auguſtinus ipſe, & Genebrardus anno Chriſti 433. teſtantur; ſeu (vt hac ætate loquamur) Prioriſſæ munus in primo Moniali ũ cœnobio, quod vnquam vidit Africa, habuit: quare meritò eam Monialium Auguſtinenſium matrem appellare poſſemus. Virgo autem & vidua eâ ratione fuit, quòd auguſtam nuptiarum diem, extremum deſponſati coniugis fatum præuerterit. De hac Cardinalis Seripandus in Commentario, ſeu potiùs Compendio rerum memorabilium noſtræ Religionis ſic inquit: *Perpetua Sanctiſsima miraculis claruit*. Sabellicus autem *Ennead.* 7. *lib.* 9. *part.* 2. eam virginem dictitat, & ſanctis mulieribus, quas hæc inſtitutio protulit, adnumerat: refertur etiam in litaniis eiuſdem Ordinis, eiuſq; celebritatis annuæ dies, quarto Nonas Auguſti recurrit. Ipſe etiam Auguſtinus *tom.* 10. in Matris ſuæ Monychæ hiſtoriâ, eam virginis nomine compellat: Sa-

D. Perpetua Monialium mater: cur virgo & vidua dicatur?

bellicus præterea, ſacras ei ferias in Vmbriâ celebrari commemorat.

§. 7. CAP. V.

Ανακεφαλαίωσις præcedentium.

COmpendiò tandem dixerim Auguſtinum Monachum, priuſquam in Altiſſimi Myſtam ſacraretur, in pátrio ſolo vnũ, ad Hipponem Regium alterum monaſterium erigi curaſſe: ipſum etiam presbyterum, aliud in horto, quartum in æde ſacrâ ſuſcitaſſe: atque cum Antiſtitis ſedi admotus foret, intra Epiſcopales ædes Canonicorum, & in ciuitate Monialium exſtruxit cœnobia. Ex quo apertè conſtat D. Patrem Auguſtinum primam Religionis noſtræ baſim extitiſſe: nos habitu eius gloriari, regulam & nomen Auguſtinenſe reſeruaſſe. quod è citatis liquet auctoribus, quibus accedunt Bergomenſis noſter an. Chriſti 404. Caribayus *tom.1.li.7.ca.57. anno Chriſti* 398. Pineda & Frater Emmanuel Rodriguez in *in quæſtionib.tom* 1 *quæſt.*1 *art.*4. cum ceteris Scriptoribus libri qui *Flos Sanctorum* inſcribitur. Quâ in re etiã ſatis eſſe videretur communis Eccleſiæ conſenſus, quæ hunc ordinẽ ex inſtitutione Sancti Doctoris Auguſtini eſſe, ſemper tenuit, & vt talẽ approbauit,

Nor ab Auguſt inſtituto Eccleſiaſtica auctoritate fulcitur.

bauit, confirmauitq́;:nec-non eum priuilegiis, gratiis & indultis ab anno seruatæ naturæ 402. vt sentit Onufrius, Summi Pontifices ditauere.

CAPVT. VI.

De confirmatione & continuatione Ordinis Eremitarum Sancti Augustini. deq́; variis hæreticorum insectationibus, & calamitatibus quas passus est. & qui eũ diuina prouidentia in viris religione & eruditione claris continuò seruarit.

IAm verò, regulam ipsam & Diui Augustini institutionem, si qua fides Chronicis Ordinis nostri, & Illescæ *lib. 2. cap.* 9. Innocentius Primus Pontificatus sui anno secundo approbauit, confirmauitq́; ipso reparationis humanæ anno quadringẽtesimo secundo, vt in codices relatũ cernitur in archiuis Romanis: cuius confirmationis & modi confirmandi, monachorum etiam, recurrit mentio an. quadringentesimo tertio Concilij quinti Carthaginensis *ca.* 13. Et in Africano statuitur, quî ex ordine regulandi Monachi: idem decreuerunt Innocentius Primus epistolâ primâ & 2. Zosi-

variæ Pontificum approbationes.

Instituto Augustini est moderamen adhibitum à Conciliis.

mus *epist.*1.Leo Primus *epist.*90. *cap.* 31. Gelasius *epist.* 1 *cap.* 13. ipse etiam Augustinus *epist.* 76. in cuius vitæ methodo positus est modus à Concilijs, Veneto *cap.*5.& 7. anno salutis humanæ 460. Agathēsi *cap.*27. anno 530. Aureliano primo *c.*21.22.*&* 23 an. 512. Epaunensi anno 517. Aureliano 4. *cap.* 10. anno 558. quo in Concilio chirographum subiecit Roricius Lemonicæ in Gallijs Episcopus, in quâ regione, circa annum hunc 558. vt testatur Antonius Monchiacenus de Mojares *lib.* 2, *cap.* 25. *De celebratione missæ,* Eremitarũ Diui Augustini cœnobium condidit. Accedit præterea Zosimus qui præter robur quod suâ confirmatione addidit an. 419. verbi diuini per vniuersum orbem prædicandi (dicente Illesca. *cap.* 10. fecit potestatem, ob peritiam quam nostri in scientijs erant consecuti, & vitæ sanctitatem, quâ tum vigebat ordo; vt qui crystallinæ puritatis fonti vicinior, omnisq; sapientiæ & eruditionis Sancti Patris Augustini scatebræ propior, limpidissimis vitæ eius vndequaque perfectæ, & doctrinæ lymphis rigaretur abundantiùs.

Eremitis fit potestas prædicandi Euangel.

Nec defuerunt in huius instituti confirmatione Sixtus Tertius anno 432. qui præterea hanc familiam, indultis & priuilegijs locu-

locupletauit: Leo Primus anno 442. Gelasius Primus anno 492. quem ex illis Eremitis, quos instituit Augustinus, fuisse præmissum est. Symmachus anno 499. quo sæculo florebat Diuus Fulgentius, vir vitâ sanctissimus, doctrinâ eminentissimus, Ecclesiæ Doctor insignis, & Eremitarũ Augustinensium decus, vt suprà dictum est, lateq; probat Cæsar Baronius: quem ideo peculiari celebritate & cultu prosequimur, quia Patris sui Augustini corpus Hippone in Sardiniam transtulisse, omnium consensione fertur. D. Fulgentius Eremita.

§. I. CAP. VI.

Sanctus Columbanus Eremitarum habitum assumit, suumq; Ordinem hostium pondere labefactatum restituit.

ANno exemptionis nostræ, vt verior fert opinio, quingentesimo sexagesimo secundo, Ioanne Tertio Apostolatus apicem tenente, Eremitarum Diui Augustini habitum sumpsit in Hyberniâ vir sanctitate singularis Beatus Columbanus, vnà cum socio suo Beato Gallo: & quidem horum antiquitùs in Canonicis Dei laudibus commemorationem faciebat Ordo noster: exstat & eorum memoria ad hæc vsq; tempora in Galliis, vbi eorum effigiatæ species in Ordinis habitu visuntur: Florentiæ etiã Confrater-

mitas S. Columb. Augustinianis.

in antiquo Augustinensium cœnobio, sub eorum tutelâ Confraternitas est instituta.

Porrò hic Sanctus Columbanus restitutor Ordinis Eremitici in Galliis habetur, vt alter Diuus Columbanus Ordinis Sancti Benedicti in Italiâ restaurator, fretus fauore Adalbali Quinti Longobardorum Regis: vterq; enim ordo fractus & oppressus à priori feruore defecerat. Ratio autem tantæ calamitatis harum insignium Religionum, ea fuit, quod omnium scelerum scitus artifex Dæmon, perditâ in hominem inuidiâ flagrans, euertendis iis qui positâ sæculari curâ in diuini Numinis amorem expeditiùs delati, acri pœnitentiâ carnem macerabāt, ac cælestium rerum contemplationi auidiùs insistebant, versutiæ suæ machinas, vimq; omnem violentius expedierit. Quare cum Eremitarum Diui Augustini & Benedictinorum Ordines Sanctissimis viris principiò celebres forent, in eos quàm maximos potuit Dæmon persecutionum insultus fecit, à quibus ignominiæ plurimum, ac in suis institutis, contrarietatis ferre videretur; vtpote quos naturâ imbecilles & in malum pronos, sacrorum Spiritum vitam in cælibatu, orationibus, malorum tolerantiâ, ac

In hostem humani generis caussa defectionis ordinum reiicitur.

animi

animi firmitudine à quâ diuelli, ceu spiritus puri, non possent, agere contueretur.

Hinc est etiam, vt inquiunt Sozomenus & Nicephorus Ecclesiasticarũ historiarum *lib. 2. cap. 20. & lib. 11. cap 27.* & Paulus Orosius *lib, 7. cap. 33.* quòd Dæmon eorum statim sub ortu infestissimis Tyrannorum odiis, exitium sit molitus: quam in rem Valente Tyranno vsus, vt auctorati sacrorum Ordinum milites, arreptis armis profanæ militiæ nomen darent, auctor fuit, ratus isto ceu præsentissimo medio, hoc religiosum nomen vno tempore deleri posse: cui dein edicto nefario Mauritius Imperator subscribens, insuper vetuit, ne qui sub aquilis meruissent, ad sacrum Religionis habitum adsumerentur, quod vt impium redarguit Diuus Gregorius *lib.* 2. Ephemeridum siue Registri.

Qui ad id potestate sæculari vius valens Monachos ad bellum vocat.

Mauritius cauet ne milites religionem suscipiant.

Non minùs deinceps huic nomini infestus fuit Constantinus Copronymus Imperator, vt docet Metaphrastes in Diui Nicetæ vitâ.

Priscillianus porrò hæreticus, vt auctor Seuerus Sulpitius *lib.* 2, adeo insolenter hoc nomen excepit, vt cum sectariis suis monachalem vestem in eâ se conspiciendum præbens, profanarit, quò sic apud Christianos falsâ

Priscillianus Monachos reddit odiosos in eorum habitu lasciuiens.

Decretum in profanãtes sacras Religionis vestes.

falsâ opinione delusos, eiùs auctoritatem minueret. Et hinc est cur Consilium Cæsaraugustanum *cap. 6.* pœnas eis decreuerit, qui sic temerè monachali habitu abuterentur: nec verò in contumeliam religiosi status id cessisse putandum est, sed vt illud infame monstrum Priscillianus improbaretur, sed vt eâ habitus consuetudine sublatâ, callidè serpens Priscilliani hæresis truncaretur, cui hoc habitus genus tum fauere putabatur: quemadmodum etiam olim vt impium Maniehæorum semen euelleretur, ne ieiunia Dominicis diebus obseruarentur, cautum est.

Manichæorum occasione cautũ est ne ieiunia diebus Dominicis seruentur.

§. 2. Cap. VI.

Graues praterea persecutiones, quas Eremitarum Ordo passus.

gratiùs ceteris Eremitæ excepti.

PORrò quamuis omnes sactos Religiosorum ordines crebræ Barbarorum insectationes funestarint, præ ceteris tamen Augustinensem, quià Magni Augustini obitu totâ Africâ, Hispaniâ, Italiâ, Franciâ, sæuis Tyrannorum & hæreticorum flammis omnes sacri instituti viros abripientibus, patuit funestiùs. Vigebat enim tum hic sacer Ordo, ipso-met Augustino teste, *lib. De opere Monachorum. cap.* 28. non modò

modò in Africâ, verùm etiam frequens satis in Occidentali plagâ.

Ac prima tempestas quæ in hunc sæuire cœpit, Vandalis, Alanis, & Arrianis auctoribus, vt inquit Victor, est excitata, qui Gothorum armis Hispaniâ exacti, coniunctis viribus in Africam irruperunt: ac tum primò Eremitarum nostrorum monasteria diruere; in quæ (cùm nulla aliorum ordinum præterea essent) sæuire crudeliùs, in viros Ecclesiasticâ auctoritate eminentiores animaduertere, ac potissimùm in cultioris doctrinæ Religiosos, qui monasteriis claudebantur, vt qui obfirmato pectore Arianæ hęresi reluctarentur acriùs, eamq; pro concione palàm infirmarent. Egregium huius rei speculum habes in septem illis Martyribus Christi athletis, de quibus antea, quorum hæc sunt nomina: Liberatus Abbas, Bonifacius Diaconus; Seuerus, & Rusticus Subdiaconi, Rogatus Septimus & Maximus.

prima persecutio.

passi sunt 7. martyres.

In his autem persecutionum ignibus, tres Africæ Tyranni in religiosum hominũ genus nominatissimè rabiem suam exercuerunt, vt ex Victore *lib.* 2. colligitur, nempe Gensericus, Hunnericus, & Trasamundus, qui Africâ quater mille nongentos Eccle-

Tyrannidē exercentibus, Hunnerico, Genserico, & Trasamundo.

siæ

siæ cùm optimates tum Catholicos exegit, inter quos fertur Diuus Fulgentius Ecclesiæ Ruspensis Antistes & Eremita Augustinensis, vt fusè probat Cæsar Baronius, præter innumeros alios qui martyrio adfecti, vt recenset Ioannes Damasus Chreforas in additionibus ad Eutropium, donec Iustinianus Maior anno Domini 534. Africam Vandalorum tyrannidi detraxit, & bellicâ fortitudine insignis Belisarius omnino Africâ pepulit, vt ex Iure ciuili constat *C. De officio Prætoris*, cuius facinoris ergo æternâ memoriâ digni, Belisarius eo ipso anno Cos. est designatus.

quos Africa Iustinianus M & Belisarius expulerũt.

Quâ rei gerendæ oportunitate, mox in Africâ Augustinensium ordo restitui cœpit, donec eam Mahometes armis occupauit, & Moauias quartus ab eo in Imperio, iteratò delere adgressus est anno salutis humanæ 662. præcipuè verò sacras ædes, ac monasteria euertere. Eâ tempestate ingruente qui se fugâ eripuerant Augustinenses in Hispaniam delati, iis se adiunxerunt qui priùs eas regiones incolebant Augustinensibus, vt fert Abbas Viclacensis.

Ea occasione restituti Eremitæ.

excedere denuo coguntur.

Non minùs tamen in Hispaniâ funestas sensere Gothorum Regum faces, qui se iam totos Arianæ sectæ deuouerant. Pace enim à Regis

2. persecutio in Hispania.

à Regis Atau fi temporibus potiti, regnante Leouigildo, funereas experiri denuò clades compulsi sunt: tum enim ad necem deposci, eorum cœnobia funditùs euerti, inter quæ celeberrimum titulo Sancti Martini opido Carthagenæ vicinum, conuulsũ est, auctor est Gregorius Turonensis *lib. De gloriâ confessorum*. Addit Paulus Diaconus de Meridâ, quendam Monachum ex iis quos Augustinus in Africâ instituerat Nuntum nomine, à quibusdam Arianæ perfidiæ rusticis interceptum, ac trucidatum: nouissimè etiam Ambrosius de Morales *lib. 12. cap. 65.* ante eam Africæ vastationem anno Domini 711. Euthinodum monachum Ordinis Eremitici refert, qui facundiâ insigni aduersum Vuitizam Regem palàm diceret.

Nec in Africâ solùm, verùm etiam in Hispaniâ, cùm Maurorum irruptione vastaretur, cœnobia solo æquata, potissimùm in Beticâ regione, Valentiâ & Lusitaniâ, vbi primùm nouas nacti sedes Africani nostri consederant, quæ regiones etiam Mauris Hispaniam occupaturis ianuâ fuere. Atqui cùm nostri nullo fluxarum opum præsidio fulti pauperem vitam agerent, litro barbaris persoluendo non erant, quò miserandâ clade

Non innocentia, sed argento, venit vita.

clade effectum est, vt omnes penè delerentur, quod secus Benedictinorum Ordini accidit, qui quòd remotiores Hispanicæ ditionis plagas incolentes, vt Gallitiam, Castellam antiquiorem, opum vi nixi, facilè sui redimiam Barbaro penderent, plurima monasteria ab incursantium hostium rabie vendicarunt; cùm omni hominum memoriâ vnicum Augustinense iuxta Carthagenam Sancti Ginis nomine perstitisse feratur, quod Alunso Sapiente Rege: anno Domini *1262.* cum Murciam recuperauit, repertum est: anno autem 655. totâ Beticâ prouinciâ, nullum aliud Diui Benedicti exstabat præter illud vnicum, quod ad Gades Diuus Fructuosus Bracarensis Episcopus ædificauit.

miserandū!

§. 3. CAP. VI.

Variæ Eremitarum expeditiones, quibus reparatus Ordo & profligatæ hæreses.

CVm in Hispaniâ anno Domini millesimo centesimo Augustiniani nominis memoria penè obliterata foret, venêre ex Franciâ & Flandriâ Eremitæ, qui eam denuò erectis monasteriis suscitarent. Habuit & Italia, quæ olim domitrix orbis, & eius pars potissima, non pauca instituti huius cœnobia Seruatoris nostri anno quadringentesimo

gentesimo sexagesimo, donec eam Theodoricus Amalus tyrannicè vsurpauit, qui Arianâ infectus labe, infestus in hanc religionem suæ prauitati validiùs obsistentem, ferebatur. Quamobrem monasteria quæ Centumcellis & in omni Tusciâ erant misero excidio profanauit: de quo Gregorius *lib. 4. Dialogor cap* 30. scribit, quòd huius regis animam subito fato correpti, quidam Eremita in ignem Liparitanum, à Dæmonibus inijci viderit, qui solitarius (vt inquit Baptista Alouisianus Rauennensis in Chronicis Ordinis) fuit Sanctus Launo Nericus monachus Augustinensis.

3. persecutio in Italia.

quidam Eremita vidit Theodoricum in ignē Liparitanū demergi. breuiar. Rom 27. Maij.

Et paucis retrò annis, vt docet Sigisbertus in Chronicis, anno scilicet 436. coacta in Galliis Episcoporum Synodus, aduersus Pelagianam hæresim, quæ Britanniā infecerat, Angliæ insulam, ad quam extirpandam missus, non Germanus Parisiorum Episcopus, vt quidam falsò arbitrati; sed Diuus Germanus Altisiodorēsis Episcopus, quem Præstes Beatus Amatus eius prædecessor, quòd diuinitus eum successorem suum in Episcopatu futurum didicisset, Sancti Patris Augustini habitu, cucullo, & cinctorio donauit: subdebantur enim eo tempore Episcopis Monachi. Quamobrem ad

ad profligandam hæresim in Britanniā mittitur S. Germanus Eremita.

 iter

S. Lupus Episcopus Eremit. August.

iter se accingens Diuus Germanus, Sanctū Lupum octauum Tracasenū præsulem, instituti pariter August. teste Baptistâ Alouiziano, in tantæ legationis sociū adsumpsit.

Refelluntur qui D. Benedictū fuisse dicunt ante August.

quando Benedictini in Angliam venerint

Et verò manifestum est, hos non potuisse ex iis esse quos Diuus Benedictus instituit, quod eâ tempestate, nulla adhuc instituti illius semina fuerint: quoniam, vt inquit noster Bergomēsis, & historici omnes, ordinem suum Diuus Benedictus non instituit ante annum Domini quingentesimum trigesimum: nec monachi illi in Angliā ante annum quingentesimum nonagesimum quartum deuenêre, quod fuit, cum Diuus Gregorius illos in Britanniā misit, Pontificatus sui anno quarto, sic ait Ioannes Diaconus in eius vitâ *lib. 22 cap. 33*. vnde monasteria quæ ante ea tempora, religiosorum apprimè peritorum in Angliâ, Scotiâ, & Hiberniâ fuerunt, non potuisse esse Ordinis Benedictinorum constat, quoniam nondū erat institutus dum hoc Concilium celebrabatur; manifestum verò eos viros Sanctissimos, fuisse ex ordine quē instituit Sanctus Augustinus in Africâ, ex quo multi politioris literaturæ viri, in diuersis partibus & regnis fundaturi monasteria, sunt egressi: ad quod non aduerterū Tritemius & Sigisbertus

bertus in claris viris, cùm eos Benedictinos Monachos dixerunt: sicut etiam errauerũt cũ m Beatum Cæsarium Arelatensem Episcopum monachum è Benedictinis fecerunt, cum certum sit eum Augustinensem fuisse, subsignasseq; in Concilio Carpoterатonensi anno quadringentesimo quadragesimo quarto, & in Arelatensi quod celebratũ fuit anno 453. & in Agatensi anno 506. cùm necdum natus esset Diuus Benedictus, nisi diu post Concilia duo priora.

Cæsarius Episcop. Eremita.

Sed vt ad Sanctos Germanũ & Lupum regrediamur, tantùm vitâ, miraculis, & diuini verbi eloquio, & agẽdi ratione valuerũt, vt breui tempore omnẽ eam terram expurgarint, & ad rectam fidem repullulare fecerint, ad suamq; ipsi patriam re peractâ redierint. Verùm vt inconstãs in fide semper ea regio fuit, quod etiã modo oculis vsurpamus, duodecim post años mutatis animis iterum defecit: quare vt hæreseon radices penitus euellerentur, iterũ eò regredi Diuũ Germanum necessũ fuit, assumpto secum Sancto Seuero ex Augustinensium ordine, Episcopo Treuirensi vndetrigesimo: sic Sigisbertus. Quò verò fides quam plantauerat amplior excresceret, essentq; qui eam tuerẽtur modò hos auxiliis subleuando, modò illos defensãdo, in eâ Insulâ vir Sanctissimus Ordi

SS. Germani & Lupi in Britan. auctoritas.

S. Seuerus Episcopus Eremita.

nem Eremiticum Sancti Patris ſui Auguſtini conſtituit. Prolapſu deinde temporis hæreticâ demum illuuie inualeſcente, Pontifex Celeſtinus Primus, in Scotiam Palladium; in Hiberniam, quæ & Irlandia dicitur, Beatum Patritium, vtrumq; Auguſtinenſem delegauit: ita Hector Boetius in Scotorum hiſtoriâ *lib.* 7. circa finem: atqui Patricium Auguſtinenſem fuiſſe memorant hiſtoriæ Hibernicæ in eius vitâ, vixit verò annis centum viginti duobus: ita Genebrardus in Chron. anno. 341. eumq; locum qui Patricij purgatorium dicitur, tenuerunt Auguſtinates. Sepultus verò eſt Patricius Duni vnà cum Columbano & quadam virgine, ſic habent verſus.

alladius : Patritius remitæ, ad ersus hæſesin Briinniam iſſi.

Tres ſunt in Duno, tumulo tumulantur in vno:
Nempe Columbanus, Brigita, Patricius.

rgatoriū ritij in glia.

Iacobus de Voragine Italus Ordinis Sancti Dominici in *lib.* qui *Flos-Sanctorum* dicitur, extare affirmat purgatorium Patricij, quem vt Eremitam pingit, vt omne deponant dubium, qui eum Canonicum Regularem putauerunt. Cumq; per Hiberniam in Leſmorenſiū confinibus hæc Religio proferretur, inter cetera erectum eſt monaſterium celeberrimum Vencorrenſe nuncupatū, in quo nongenti

nongenti & ampliùs Augustinates truci dati, qui immanitati bacchantium hæreticorum sese subducentes, eò confugerant. 900. Augustinensium strages.

In eo monasterio Diuus Columbanus natione Hibernus, è manibus Congeli viri sanctitate inlustris, Diui Augustini habitũ Eremita futurus adsumpsit: is toti Franciæ, ceu fax Ecclesiæ fulgida, anno Domini 574. præluxit: nam cùm se sat literis, & vitæ monasticæ disciplinâ informatũ aduerteret, de consensu Præpositi sui Congeli acceptâ benedictione, in Franciam iter direxit; quamuis in Austriacis & Burgundiæ partibus, in quibus summã imperij tenebat Sigisbertus, remanserit; qui ei desertum Eremitis aptissimum, Bosagum nomine, adscripsit, in quo cum socio Diuo Gallo, ceterisq; qui se ei adiunxerant, vitam instituit, indeq; multorum monasteriorum Pater effectus est, vt ex Surio *tomo 6. cap.* 4. colligitur. Columbanus Eremita & D. Gallus.

Fuit igitur Sanctus Columbanus vnà cum collegâ suo Diuo Gallo ex Eremiticâ Magni Augustini familiâ: tales eos Francia, tales Hispania, tales & Germania habuit: quodq; amplius est, in Congregationis Lombardiæ constitutionibus Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, solemnis ei dies notatur. Confirmari autem hoc ipsum ex eo potest, quòd

Diui Benedicti regulam professi non reperiantur, quin potiùs Surius in vitâ Philiberti & Sancti Eustachij inquit, quod cùm Philibertus de eligẽdâ vitæ ratione deliberaret, Diuorũ Benedicti & Columbani constitutiones viderit, quas hic Magni Augustini regulæ adiecerat, vt factitatum etiam à Diuo Dominico, aliisque legimus, quò quisq; sequacium eum arctissimè rigorẽ seruaret, quem Institutorũ quilibet addidisset & sequeretur. Ex quo manifestum est aliud Columbani, aliud Benedicti institutum fuisse, præsertim cum duæ tantum essent regulæ. Roboratibur etiam hæc sententia ex Adeodati vitâ: & si quid hac in re omnes erroris tenebras excutere valeat, est, quod duo fuerint Columbani (vt præmissum est) Augustinas vnus, alter Benedictinas.

§. 4. CAP. VI.

Nouæ in eum Ordinem calamitates, & noui in eas Eremitarum animi.

NOui turbines, nouæq; calamitates hũc Ordinẽ funestarunt. Anno enim libertatis nostræ octingentesimo tricesimo tertio, à septentrionali plagâ egressi Marcomani seu Nortmandi, gens barbara & athea, adeo vt ne idolo quidem thura adolerent; omne autẽ suum studiũ ad furta & latrocinia

Marcomanorum persecutio.

nia conuerterant: qui Gallætiam, Belgium & Germaniã depopulati, deprædatiq́; , in oris Oceani qui Gallias adluit, constiterunt: inde verò ita immaniter bacchati sunt, vt post hominum memoriam nulla immanior barbaries, truculentiorq́; audita fuerit. Defæuiere inprimis in sacras basilicas, in Religiosorum & Monialiũ claustra, vt ex Belgij, Galliæq́; historiis liquet. Eam calamitatem deplorat Magustiacense Concilium *ca.* 9. anno Christi 888. amplius enim quàm trecenta Augustinensium monasteria in Galliis & Germaniâ eâ tempestate conuulsa sunt. Eodem bacchante Boreâ conciderunt celeberrima duo, qualia nunquam habuere reliqui Ordines, quorum fidem historiæ faciũt, ea Augustinensibus adscribentes, Lyriense scilicet, & Luxouiense. Eâ demum in persecutione tanta Religiosorum Augustinensium strages edita est, vt supra decem millia in fugam versi occubuerint. Pertinax autem ea fuit ad añum nongentesimum vsq;, quò factum est vt Augustinates erectis animis stare nequiuerint, vsq; dum in Galliis & Germaniâ reparator accederet Diuus Guilielmus, de quo latiùs in continuatione cõfirmationum, ab eâ quam Pontifex Symmachus (vt dictum est) fecit.

plurima monasteria sustulit.

& Religiosorũ 1000.

Tandem, vt his coronidem addamus, mirum videri debet, inquit Sabellicus *Enne.d. 7.lib.9.* post tot, tantasq; ruinas post tot immani cæde bacchantium hostium clades, tanta incrementa Eremitarum Ordinem suscepisse, quanta temporũ lapsu visa sunt, & modò videntur: scilicet vt Patrem filij referant, & membra se Capitis sui probent. Augustinus enimdum viuis adnumeraretur, graues hæreticorum & infidelium insultus sustinuit; quo rebus humanis exempto, non minùs sacræ eius reliquiæ hostium telis impeti cœperunt, quas, ne protererentur, Diuus Fulgentius Africanus Ruspensis Episcopus secum referens cum centum quinquaginta alijs Episcopis, ex Africâ in Sardiniam relegatus Trasamundo tyrannidem exercente, iuxta Sabellicum *Enne. 8.lib. 2.* Vandalorum, Alanorum & Arianorum subtraxit furiæ: indè verò eas transtulit, cùm annis ducentis quinquaginta in Africâ quieuissent, vt auctor est Sabellicus ipse *Enne. 8. lib.7.* Licet Cæsar Baronius Annalium tom. 6 anno Christi 504. §. 74. & 35. & 38. cùm dixisset magnum Augustinum vitæ monasticæ conditionem in Africam inuexisse, *cuius regulam ab ipso Augustino deriuatam Sanctus Fulgentius est professus*, dicat Fulgentiũ

D. Fulgentius Augustini reliquias transtulit ex Africa.

cum

cum ducentis viginti ampliùs Episcopis Africâ proscriptum, eumq; qui eo rerum turbine Hipponensis Antistes habebatur, cum pluribus presbyteris Religiosis, clàm Africâ, Diui Patris Augustini corpus exportasse, vnaq; cum Fulgentio, ceterisq; quibus se adiunxerat, in Sardiniam transtulisse.

Nec verò sacrum hoc depositum perpetuò Sardinia habuit: nam inde à Luithprando Rege, Maurorum impietatem declinante, Ticinum, quæ nunc est Papia, translatum est, quod nos Augustinenses Eremitæ, ceu hæreditario iure, vtpote qui tanti Patris filij, possidemus: qui licet toties patriâ extorres, fidei & Ecclesiæ Catholicæ patrocinati, infestis hæreticorum armis iugulum præbuere, adeo vt excisi omnino putarentur; hac ætate nihilominus firmo stāt pede, in eaq; sunt apud homines existimatione, vt celeberrimæ totius Ecclesiæ Religioni, auctoritate, eruditione & sanctitate (quod meritis Magni Augustini tribuendum est) coæquari posse videantur.

2. transferuntur sacræ illæ reliquiæ.

Guilielmus igitur sæculari potentiâ, eac amplissimâ fretus, cùm Ecclesiam hostili bus signis adgressus, infestasset; ideoq; in s reuersus, nudis pedibus Hierosolymam petens asperrimâ pænitudine sese correxisset, ac quandam sacræ telluris solitudinem, *in* ieiuniorum obseruantiâ & orationum feruore assiduus, loricâ ad carnes ferreâ indutus, catenâ cinctus, solum in lectum sternens habitasset; cùm hæc omnia strenuè patrasset, addit Theobaldus Cantuariensis Episcopus Diui Guilielmi coætaneus, in eâ historiâ quam de ipso contexuit, *Sanctum* Guilielmum in Tusciam venisse, seseque in horridam Pisanæ solitudinis speluncam abdidisse, quæ Liualia dicebatur, *vbi* (inquit) *complures Eremitæ Religiosi quos Sanctus Augustinus instituerat, morabantur, à quibus regulam & mores Diui Augustini amplexando, nigroq; habitu indutus perfectus Christi seruus esse cœpit.* id quod Pontifex etiam sacro ei horarum Canonicarum obsequio inseruit, Theobaldus ergo Diuum Guilielmum Eremitarum Sancti Augustini habitum assumpsisse dicit, anno scilicet 1160. in eâ éremo quæ Liualia dicitur, quam etiam primis suæ conuersionis annis incoluit Augustinus.

[...]teris eius pœnitentia in Eremo.

Factus igitur Eremita Augustinas, vt etiam

tiam docet Bergomensis anno Domini 157. & constat ex Annalibus Summorum Pontificum Romanorum; refert Pius, in historiarum compendio, & Petrus de Natalibus in Sanctorali *cap.* 2. in additionibus: Azorius in institutionibus moralib. Sabellic *part. 2 Ennead. 7. li. 9.* & nos Romæ eiusce rei diploma habemus: Factus, inquam, ex Eremitarum Augustinensium Collegio, etsi non satis constet an presbyter fuerit, constat tamen, quod quemadmodum Sanctus Otho Muscius labantem Diui Benedicti ordinem in monasterio Cluniacensi reparauit, ita Guilielmus (vt loco citato Genebrardus) in Gallia eiusque solitudinibus, Diui Patris Augustini iacens institutũ erexerit: quod ex cœnobio, quod Parisiis à fundamentis submouit, liquidò constat. & hæc senescentis ac penè demortui ordinis restitutio tanta fuit, vt quemadmodum olim Benedictini, Sanctæ Iustinæ monachi, & Franciscani Bernardini appellabantur, ita nos vulgari nomine Guilielmitæ diceremur, donec Innocentius III. & Alexander IV. (vt testes sunt Antoninus à Florentiâ, Genebrard. annal. tomo 4. anno Domini 1154. & Bergomensis) nos priori nomine Augustinenses vocari mandarunt.

D. Guil. ordinis sui restitutor.

hinc Guilielmitarum dictus.

§. 2.

§. 2. CAP. VII.

Magni Augustini meritis iugis continuatio huius Ordinis tribuenda.

EX quo igitur Beatus Pater Augustinus in suis quatuor prioribus Sacerdotij annis priusquam Antistes fieret, vt inquit Cæsar Baronius Annal. tom. 4. anno Christi 391. numero 25. primam instituti nostri basim posuit, quod anno 393. accidisse, Bergomensi placet: nisi malis id quod Caribayus *tom. primo, lib.* 7. *cap.* 27. anno scilicet 398. primam eam basim constitutam: ex quo, inquam, prima institutionis nostræ fundamina iacta fuere, ad annum 1215. vsq;, Innocentio III Pontifice, ex illo demum, ad nostrum vsq; sæculum, semper stetit, viguit, floruit hæc noua Eremitarum constructio, quod infra videbitur, & graui virorum nominatissimorum auctoritate contestabimur: inter quos habetur Reuerendissimus Generalis noster Frater Hieronymus Seripandus Neapolitanus in Centuriarum prologo, vbi adfert Cardinalem Ægidium de Viterbio, qui etiam supremam in Ordine nostro auctoritatem est consecutus, sibi asseuerasse,

ſeu eraſſe, Viterbij ſe in cœnobio noſtro codicem vidiſſe, qui de vitâ heroicisq; Religioſorum noſtrorum facinoribus inſcibere-tur, quæ octingentorum annorum decurſu, à ſuâ quam Auguſtinus fecit inſtitutione, dicti Eremitæ patrarant in ſolitudinibus commorantes: & huius libri auctorem fuiſſe Reuerendum Patrem Marianum Geneſtanenſem Sacræ Theologiæ Doctorem, & ſui lumen ſæculi; qui diligentiâ & ſedulitate inſigni, vnà & conſtitutiones, ordinationesq; quibus totis illis octingentis annis regebantur Eremitæ, in eum codicem retulerat, qui cum Italiæ fato apud noſtros Viterbij aſſeruaretur, cùm auctoris morte, tum communibus Italiæ incendijs concrematus interijt.

Exuſtis Italiæ bibliothecis priorum ſæculorum memoria periit.

Sed vt ad inſtitutum redeamus, floruiſſe nos ex Diuo Antonino colligitur, qui tertiâ parte hiſtoriæ *titulo* 24. *cap.* 14. §. 3. inquit: quod quemadmodum huius Religionis auctor fuit Auguſtinus, ita ſuis meritis effecerit, ne cum crebris Tyrannorum infeſtaretur odijs, penitus conuelleretur: vnde effectum eſt, vt perſecutionum abrepta flatibus, atque hincinde diſperſa felicis huius ſationis ſemina in vaſtis ſolitudinibus repullularent, vbi vigilantiâ & virtute ſanctorum

nunquam exſtincta fuere inſtitutionis noſtræ ſemina.

rum

rum quorundam Religiosorum ab Africæ excidio, id est, ab anno 440. ad annum 1215. vsque, conseruata, qui nudo cordis adfectu, vitæ ac morum integritatem profitebãtur. Ecce Antonini verba. *Hoc vnum certum est, quòd illa sancta propago Sancti Augustini, non omnino extincta fuit, sed aliquibus bonis Fratribus in quadam sanctâ simplicitate viuentibus perdurauit vsque ad annum Domini 1215.* Qui insuper addit, verisimile esse Summos illorum sæculorum Pontifices, eum Ordinem multis priuilegijs auxisse: vnicum se vidisse ait Innocentij Tertij, quo Ordini Sancti Augustini locum, quem ad Secenam habebat, titulo sancti Antonij de Ardigneta nuncupatum, confirmabat. Quod quidem testimonium, magni ponderis auctoritatis que esse, aduertendum est.

CAP.

CAPVT. VIII.

Vt Lateranense Concilium Eremitarum Diui Augustini ordinem ab exoletis tẽporibus confirmatum declarauit: & qui in eo Seraphicus Pater Franciscus Asisiensis solemnem professionem emiserit.

EA de re, vt ad Conciliorum, Summorumque Ecclesiæ Rectorum auctoritatem veniamus: Beatus vir Antoninus à Florentiâ loco citato *cap.* 13. inquit, Innocentium Tertium Pontificem Maximum in Lateranensi Concilio (quod hoc Pontifice habebatur) mandasse, Magni Patris Augustini ordinem, in Summorũ Pontificium Ephemerides referri, absque vllo alio solemni ritu aut cæremoniâ; ne videlicet nouissimè eum ceu nouitium confirmare videretur, vtpote qui multis retro sæculis inueteratæ consuetudinis more ab Ecclesiâ confirmatus abunde foret, tantumq; in Pontificios codices, id iure nouo exigente, putaretur referendus: quod in hunc modum declarauit, confirmauitq; Gregorius

Pontifex in tabulas referri iubet Augustini Ordinem.

X. in Concilio Lugduni habito anno 1273. Expressè etiam habetur in Sexto. *De religiosis domib. cap. vnico. §. Sanè.* verba sunt *Ceterum Eremitarum Sancti Augustini ordinem, cuius institutio Concilium Generale præcessit, in solido statu volumus permanere.* Et quia Sinistrum huius periodi sensum plurimi fecere, pro, *insolido, in suo,* aut *in solito* dicentes, inquit Azorius; Bonifacius VIII. & Ioannes XXII. *insolido*, dicendum esse declararunt, quòd aliàs solemni Pontificum auctoritate, firma stábilisque eius comprobario foret instituta.

uare con- rmatum m censuit.

Quod si denique certum est, vt hic habetur, & verissimè, hanc Religionem ante Concilium generale institutam, quod anno Domini 1215. celebratum fuit, dicatq; Concilium se velle eam in solido statu, in quo priùs erat, permanere: nec illius concilij Patribus, vlla alia publica aut solemnis approbatio requiri videbatur, vt quæ non necessaria foret, præter eam solemnem generalemque significationem, quâ, ceu sat comprobata, confirmataq; in Antistitum Ephemerides redigenda iudicabatur: sequitur apertè eam multis ante sæculis debitis cum ritibus confirmatã, comprobatamq; fuisse: quod non sic cum Diuorum Dominici & Francisci

:cuseft de rdinibus)D.Do.

Francisci Ordinibus actum est: nam licet eos dictum Concilium approbarit, non tamẽ confirmauit, nec Codicibus, sicut Augustinensem, inscribi iussit. Postea tamen Honorius III. anno Domini 1216. Beati Dominici iustitutum, qui è Canonicis Regularibus Diui Augustini fuit, confirmasse fertur. Diui verò Francisci, quod teste Casaneo *part. 4. consideratione* 69. enatum est anno orbis restituti 1206. idem Honorius anno Domini 1223. confirmauit. minici & Francisci.

Franciscus autem, vt placet Bergomensi, anno Domini 1199. primùm Ordinis Eremitarum Diui Augustini regulam sub Sanctissimo viro Ioanne Bono ex Eremitarum Augustinensium Ordine, quem per Italiam ruentem erexit, professus est: extat Mantuæ huiusce rei codex authenticus, vbi sacræ eius reliquiæ quiescunt. Bergomensis verba sunt. *Franciscus Seraphicus Italus natione ex Assisio Vmbriorum ciuitate ortus; Diui Ioannis Boni magni Eremitæ discipulus, vir vtique diuinus, ac Ordinis Minorum Pater & Dux, hoc anno terrena omnino despiciens, Christum in omni vitâ secutus est. Hic quippe cum religionis habitum à Beato Ioanno Bono prædicto suscepisset, & in manibus eius professionis*

S. Francisc. primi institutio Eremitica.

Tandem, vt his coronidem addamus, mirum videri debet, inquit Sabellicus *Ennead. 7. lib. 9.* post tot, tantasq; ruinas post tot immani cæde bacchantium hostium clades, tanta incrementa Eremitarum Ordinem suscepisse, quanta temporũ lapsu visa sunt, & modò videntur: scilicet vt Patrem filij referant, & membra se Capitis sui probent. Augustinus enimdum viuis adnumeraretur, graues hæreticorum & infidelium insultus sustinuit; quo rebus humanis exempto, non minùs sacræ eius reliquiæ hostium telis impeti cœperunt, quas, ne protererentur, Diuus Fulgentius Africanus Ruspensis Episcopus secum referens cum centum quinquaginta alijs Episcopis, ex Africâ in Sardiniam relegatus Trasamundo tyrannidem exercente, iuxta Sabellicum *Enne. 8. lib. 2.* Vandalorum, Alanorum & Arianorum subtraxit furiæ: inde verò eas transtulit, cùm annis ducentis quinquaginta in Africâ quieuissent, vt auctor est Sabellicus ipse *Enne. 8. lib. 7.* Licet Cæsar Baronius Annalium tom. 6 anno Christi 504. §. 74. & 35. & 38. cùm dixisset magnum Augustinum vitæ monasticæ conditionem in Africam inuexisse, *cuius regulam ab ipso Augustino deriuatam Sanctus Fulgentius est professus*, dicat Fulgentiũ cum

D. Fulgentius Augustini reliquias transtulit ex Africa.

cum ducentis viginti ampliùs Epiſcopis Africâ proſcriptum, eumq; qui eo rerum turbine Hipponenſis Antiſtes habebatur, cum pluribus presbyteris Religioſis, clàm Africâ, Diui Patris Auguſtini corpus exportaſſe, vnaq; cum Fulgentio, ceteriſq; quibus ſe adiunxerat, in Sardiniam tranſtuliſſe.

Nec verò ſacrum hoc depoſitum perpetuò Sardinia habuit: nam inde à Luithprando Rege, Maurorum impietatem declinante, Ticinum, quæ nunc eſt Papia, tranſlatum eſt, quod nos Auguſtinenſes Eremitæ, ceu hæreditario iure, vtpote qui tanti Patris filij, poſſidemus: qui licet toties patriâ extorres, fidei & Eccleſiæ Catholicæ patrocinati, infeſtis hæreticorum armis iugulum præbuere, adeo vt exciſi omnino putarentur; hac ætate nihilominus firmo ſtãt pede, in eaq; ſunt apud homines exiſtimatione, vt celeberrimæ totius Eccleſiæ Religioni, auctoritate, eruditione & ſanctitate (quod meritis Magni Auguſtini tribuendum eſt) coæquari poſſe videantur.

2. transferuntur ſacræ illæ reliquiæ.

CAPVT. VII.

De continuo Augustinensium progressu: eorum, rerumq; ad eos pertinentium confirmatione, indultis Pontificijs stabilita.

EA res summorum Pontificum gratiam conciliasse visa est, vnde propenso in hanc Religionem animo suis confirmationibus stabilierunt: ac præter memoratos eam confirmarunt Bonifacius Tertius anno Domini 607. Gregorius II. anno 729. Leo III. anno 796. Benedictus III. anno 860. Ioannes XII. anno 960. Gregorius V. anno 993. Ioannes XIX. anno 1003. Leo IX. anno 1005. Alexander II. anno 1068. Paschalis II. anno 1101. & Anastasius IV. anno 1154. quem Bergomensis anno Christi 390. & 1157. & Genebrardus *lib.* 4. anno 1154. primum fuisse dicunt qui Eremitas Augustinenses è solitudinibus ad ciuitates euocarit, vt Parisiis videre est, quiue nobis seu veris Mendicantibus, ab Africæ vastatione, emendicandi fecit potestatem, hoc postulante Diuo Guilielmo, cuius sacrum corpus Philippus II. mediante religioso

mendicandi potestas à sede Apostolica.

gioſo è noſtris Auguſtinenſibus impetratum, Eſcuriali regiæ inferri curauit.

§. I. CAP. VII.

Diuus Guilielmus Eremita Auguſtinenſis, ſuiq; Ordinis reſtaurator perhibetur.

PORrò hic exemplaris pœnitentiæ vir Diuus Guilielmus, Aquitaniæ Ducatu, Pictauiæ Comitatu nobilis, ac Philippi III. Hiſpaniarum Monarchæ Catholiciſſimi auus decimus-ſeptimus, vt probat Caribayus in fine hiſtoriæ Regum Hiſpaniæ, in illuſtrationibus, qui etiam eum Diuum Guilielmum Patrem Eremitarum Sancti Auguſtini fuiſſe commemorat, non eò dixit quò quidam eum detorquere ſunt conati, eum ſcilicet inſtitutorem noſtrum fuiſſe: verum nil aliud hoc modo loquendi ſignificatum voluit, quàm quod Religioſus fuerit ex Ordine Eremitarum Sancti Auguſtini, phraſi Cantabricâ: ſic auctor ipſe viuâ eſt mihi voce interpretatus: fuit enim hic Sanctus (teſte Petro de Natalibus in additionibus ad *lib. 12. cap. 2.*) Ordinis Sancti Auguſtini, eiuſq; rei diploma autographũ Romæ habemus: quam rem efficaciſſimè etiam, & ex profeſſo probat Guilielmus Caualcantini Italus *li.* vitæ S. Guilielmi quem ſuperioribus annis edidit *ca. 23.* & ſequent.

D. Guilielmus qui Pater Eremitarum dicatur.

Guili-

CAPVT. VII.

De continuo Augustinensium progressu: eorum, rerumq; ad eos pertinentium confirmatione, indultis Pontificijs stabilita.

EA res summorum Pontificum gratiam conciliasse visa est, vnde propenso in hanc Religionem animo suis confirmationibus stabilierunt: ac præter memoratos eam confirmarunt Bonifacius Tertius anno Domini 607. Gregorius II. anno 729. Leo III. anno 796. Benedictus III. anno 860. Ioannes XII. anno 960. Gregorius V. anno 993. Ioannes XIX. anno 1003. Leo IX. anno 1005. Alexander II. anno 1068. Paschalis II. anno 1101. & Anastasius IV. anno 1154. quem Bergomensis anno Christi 390. & 1157. & Genebrardus *lib.* 4. anno 1154. primum fuisse dicunt qui Eremitas Augustinenses è solitudinibus ad ciuitates euocarit, vt Parisiis videre est, quiue nobis seu veris Mendicantibus, ab Africæ vastatione, emendicandi fecit potestatem, hoc postulante Diuo Guilielmo, cuius sacrum corpus Philippus II. mediante religioso

mendicandi potestas à sede Apostolica.

gioso

gioſo è noſtris Auguſtinenſibus impetratum, Eſcuriali regiæ inferri curauit.

§. I. CAP. VII.

Diuus Guilielmus Eremita Auguſtinenſis, ſuiq; Ordinis reſtaurator perhibetur.

PОrrò hic exemplaris pœnitentiæ vir Diuus Guilielmus, Aquitaniæ Ducatu, Pictauiæ Comitatu nobilis, ac Philippi III. Hiſpaniarum Monarchæ Catholiciſſimi auus decimus-ſeptimus, vt probat Caribayus in fine hiſtoriæ Regum Hiſpaniæ, in illuſtrationibus, qui etiam eum Diuum Guilielmum Patrem Eremitarum Sancti Auguſtini fuiſſe commemorat, non eò dixit quò quidam eum detorquere ſunt conati, eum ſcilicet inſtitutorem noſtrum fuiſſe: verum nil aliud hoc modo loquendi ſignificatum voluit, quàm quod Religioſus fuerit ex Ordine Eremitarum Sancti Auguſtini, phraſi Cantabricâ: ſic auctor ipſe viuâ eſt mihi voce interpretatus: fuit enim hic Sanctus (teſte Petro de Natalibus in additionibus ad *lib. 12. cap. 2.*) Ordinis Sancti Auguſtini, eiuſq; rei diploma autographũ Romæ habemus: quam rem efficaciſſimè etiam, & ex profeſſo probat Guilielmus Caualcantini Italus *li.* vitæ S. Guilielmi quem ſuperioribus annis edidit *ca. 23.* & ſequent.

D. Guilielmus qui Pater Eremitarum dicatur.

Guili-

Guilielmus igitur sæculari potentiâ, eaq; amplissimâ fretus, cùm Ecclesiam hostilibus signis adgressus, infestasset; ideoq; in se reuersus, nudis pedibus Hierosolymam petens asperrimâ pænitudine sese correxisset, ac quandam sacræ telluris solitudinem, *in* ieiuniorum obseruantiâ & orationum feruore assiduus, loricâ ad carnes ferreâ indutus, catenâ cinctus, solum in lectum sternens habitasset; cùm hæc omnia strenuè patrasset, addit Theobaldus Cantuariensis Episcopus Diui Guilielmi coætaneus, in eâ historiâ quam de ipso contexuit, Sanctum Guilielmum in Tusciam venisse, seseque in horridam Pisanæ solitudinis speluncam abdidisse, quæ Liualia dicebatur, *vbi* (inquit) *complures Eremitæ Religiosi quos Sanctus Augustinus instituerat, morabantur, à quibus regulam & mores Diui Augustini amplexando, nigroq; habitu indutus perfectus Christi seruus esse cæpit*. id quod Pontifex etiam sacro ei horarum Canonicarum obsequio inseruit, Theobaldus ergo Diuum Guilielmum Eremitarum Sancti Augustini habitum assumpsisse dicit, anno scilicet 1160. in eâ éremo quæ Liualia dicitur, quam etiam primis suæ conuersionis annis incoluit Augustinus.

acris eius pœnitentia in Eremo.

Factus igitur Eremita Augustinas, vt

etiam

etiam docet Bergomensis anno Domini 1157. & constat ex Annalibus Summorum Pontificum Romanorum; refert Pius, in historiarum compendio, & Petrus de Natalibus in Sanctorali *cap.* 2. in additionibus: Azorius in institutionibus moralib. Sabellic *part. 2 Ennead.* 7. *li.* 9. & nos Romæ eiusce rei diploma habemus: Factus, inquam, ex Eremitarum Augustinensium Collegio, etsi non satis constet an presbyter fuerit, constat tamen, quod quemadmodum Sanctus Otho Muscius labantem Diui Benedicti ordinem in monasterio Cluniacensi reparauit, ita Guilielmus (vt loco citato Genebrardus) in Gallia eiusque solitudinibus, Diui Patris Augustini iacens institutũ erexerit: quod ex cœnobio, quod Parisiis à fundamentis submouit, liquidò constat. & hæc senescentis ac penè demortui ordinis restitutio tanta fuit, vt quemadmodum olim Benedictini, Sanctæ Iustinæ monachi, & Franciscani Bernardini appellabantur, ita nos vulgari nomine Guilielmitæ diceremur, donec Innocentius III. & Alexander IV. (vt testes sunt Antoninus à Florentiâ, Genebrard. annal. tomo 4. anno Domini 1154. & Bergomensis) nos priori nomine Augustinenses vocari mandarunt.

D. Guil. ordinis sui restitutor.

hinc Guilielmitarum] dictus.

§. 2.

§. 2. CAP. VII.

Magni Augustini meritis iugis continuatio huius Ordinis tribuenda.

EX quo igitur Beatus Pater Augustinus in suis quatuor prioribus Sacerdotij annis priusquam Antistes fieret, vt inquit Cæsar Baronius Annal. tom. 4. anno Christi 391. numero 25. primam instituti nostri basim posuit, quod anno 393 accidisse, Bergomensi placet: nisi malis id quod Caribayus *tom. primo, lib. 7. cap. 27.* anno scilicet 398. primam eam basim constitutam: ex quo, inquam, prima institutionis nostræ fundamina iacta fuere, ad annum 1215. vsq;, Innocentio III Pontifice, ex illo demum, ad nostrum vsq; sæculum, semper stetit, viguit, floruit hæc noua Eremitarum constructio, quod infra videbitur, & graui virorum nominatissimorum auctoritate contestabimur: inter quos habetur Reuerendissimus Generalis noster Frater Hieronymus Seripandus Neapolitanus in Centuriarum prologo, vbi adfert Cardinalem Ægidium de Viterbio, qui etiam supremam in Ordine nostro auctoritatem est consecutus, sibi asseuerasse,

ſeu eraſſe, Viterbij ſe in cœnobio noſtro codicem vidiſſe, qui de vitâ heroicisq; Religioſorum noſtrorum facinoribus inſciberetur, quæ octingentorum annorum decurſu, à ſuâ quam Auguſtinus fecit inſtitutione, dicti Eremitæ patrarant in ſolitudinibus commorantes: & huius libri auctorem fuiſſe Reuerendum Patrem Marianum Geneſtanenſem Sacræ Theologiæ Doctorem, & ſui lumen ſæculi; qui diligentiâ & ſedulitate inſigni, vnà & conſtitutiones, ordinationesq; quibus totis illis octingentis annis regebantur Eremitæ, in eum codicem retulerat, qui cum Italiæ fato apud noſtros Viterbij aſſeruaretur, cùm auctoris morte, tum communibus Italiæ incendijs concrematus interijt.

Exuſtis Italiæ bibliothecis priorum ſæculorum memoria periit.

Sed vt ad inſtitutum redeamus, floruiſſe nos ex Diuo Antonino colligitur, qui tertiâ parte hiſtoriæ *titulo* 24. *cap.* 14. §. 3. inquit: quod quemadmodum huius Religionis auctor fuit Auguſtinus, ita ſuis meritis effecerit, ne cum crebris Tyrannorum infeſtaretur odijs, penitus conuelleretur: vnde effectum eſt, vt perſecutionum abrepta flatibus, atque hincinde diſperſa felicis huius ſationis ſemina in vaſtis ſolitudinibus repullularent, vbi vigilantiâ & virtute ſanctorum

nunquam exſtincta fuere inſtitutionis noſtræ ſemina.

rum

rum quorundam Religiosorum ab Africæ excidio, id est, ab anno 440. ad annum 1215. vsque, conseruata, qui nudo cordis adfectu, vitæ ac morum integritatem profitebātur. Ecce Antonini verba. *Hoc vnum certum est, quòd illa sancta propago Sancti Augustini, non omnino extincta fuit, sed aliquibus bonis Fratribus in quadam sanctà simplicitate viuentibus perdurauit vsque ad annum Domini 1215.* Qui insuper addit, verisimile esse Summos illorum sæculorum Pontifices, eum Ordinem multis priuilegijs auxisse: vnicum se vidisse ait Innocentij Tertij, quo Ordini Sancti Augustini locum, quem ad Secenam habebat, titulo sancti Antonij de Ardigneta nuncupatum, confirmabat. Quod quidem testimonium, magni ponderis auctoritatisque esse, aduertendum est.

CAP.

CAPVT. VIII.

Vt Lateranense Concilium Eremitarum Diui Augustini ordinem ab exoletis tẽporibus confirmatum declarauit: & qui in eo Seraphicus Pater Franciscus Assisiensis solemnem professionem emiserit.

EA de re, vt ad Conciliorum, Summorumque Ecclesiæ Rectorum auctoritatem veniamus: Beatus vir Antoninus à Florentiâ loco citato *cap.* 13. inquit, Innocentium Tertium Pontificem Maximum in Lateranensi Concilio (quod hoc Pontifice habebatur) mandasse, Magni Patris Augustini ordinem, in Summorũ Pontificium Ephemerides referri, absque vllo alio solemni ritu aut cæremoniâ; ne videlicet nouissimè eum ceu nouitium confirmare videretur, vtpote qui multis retro sæculis inueteratæ consuetudinis more ab Ecclesiâ confirmatus abunde foret, tantumq; in Pontificios codices, id iure nouo exigente, putaretur rẽferendus: quod in hunc modum declarauit, confirmauitq; Gregorius

Pontifex in tabulam referri iubet Augustini Ordinem.

X. in Concilio Lugduni habito anno 1273. Expreſſè etiam habetur in Sexto. *De religioſis domib. cap. vnico. §. Sanè.* verba ſunt *Ceterum Eremitarum Sancti Auguſtini ordinem, cuius inſtitutio Concilium Generale praceſſit, in ſolido ſtatu volumus permanere.* Et quia Siniſtrum huius periodi ſenſum plurimi fecere, pro, *inſolido, in ſuo,* aut *in ſolito* dicentes, inquit Azorius; Bonifacius VIII. & Ioannes XXII. *inſolido*, dicendum eſſe declararunt, quòd aliàs ſolemni Pontificum auctoritate, firma ſtabilisque eius comprobario foret inſtituta.

uare con- rmatum m cenſuit.

Quod ſi denique certum eſt, vt hîc habetur, & veriſſimè, hanc Religionem ante Concilium generale inſtitutam, quod anno Domini 1215. celebratum fuit, dicatq; Concilium ſe velle eam in ſolido ſtatu, in quo priùs erat, permanere: nec illius concilij Patribus, vlla alia publica aut ſolemnis approbatio requiri videbatur, vt quæ non neceſſaria foret, præter eam ſolemnem generalemque ſignificationem, quâ, ceu ſat comprobata, confirmataq; in Antiſtitum Ephemerides redigenda iudicabatur: ſequitur apertè eam multis ante ſæculis debitis cum ritibus confirmatã, comprobatamq; fuiſſe: quod non ſic cum Diuorum Dominici & Franciſci

cuseſt de rdinibus D Do-

Francisci Ordinibus actum est: nam licet eos dictum Concilium approbarit, non tamẽ confirmauit, nec Codicibus, sicut Augustinensem, inscribi iussit. Postea tamen Honorius III. anno Domini 1216. Beati Dominici institutum, qui è Canonicis Regularibus Diui Augustini fuit, confirmasse fertur. Diui verò Francisci, quod teste Casaneo *part. 4. consideratione* 69. enatum est anno orbis restituti 1206. idem Honorius anno Domini 1223. confirmauit. minici & Francisci.

Franciscus autem, vt placet Bergomensi, anno Domini 1199. primùm Ordinis Eremitarum Diui Augustini regulam sub Sanctissimo viro Ioanne Bono, ex Eremitarum Augustinensium Ordine, quem per Italiam ruentem erexit, professus est: extat Mantuæ huiusce rei codex authenticus, vbi sacræ eius reliquiæ quiescunt. Bergomensis verba sunt. *Franciscus Seraphicus Italus natione ex Assisio Vmbriorum ciuitate ortus; Diui Ioannis Boni magni Eremitæ discipulus, vir vtique diuinus, ac Ordinis Minorum Pater & Dux, hoc anno terrena omnino despiciens, Christum in omni vitâ secutus est. Hic quippe cum religionis habitum à Beato Ioanno Bono prædicto suscepisset, & in manibus eius professionis* S. Francisci primi instituti o Eremitica.

votum sub regulâ Beati Augustini emisisset, vt hoc etiam tabellarij chirographo authẽtico comprobatur, & aliquandiu pedibus calceatus, ac corrigiâ cinctus incessisset, sententiæ Dominicæ memor dicentis : Qui venit ad me & non renuntiat omnibus quæ possidet non potest meus esse discipulus : *Atq; illud quod discipulis, eos ad prædicandum mittens, præcepit, vt nec aurum, nec argentum possideant, &c. abiectis omnibus tunicam incultam & contemptibilem fune præcinctam induens, nouum mox ordinem constituit.*

Accedunt Baptista Ignatius *lib.4.cap.4. & lib.2. cap.8.* Sabellicus *Enneade 9. lib. 6.* Vincentius Belluacensis *lib.3.cap. 98.* Morisius *lib. De religionib.cap.7.* Polydorus Virgilius *lib.7. cap 4. De rerum inuentionib.* Illescas in vitâ Innocentij III. Villegas, cum reliquis omnibus, qui librum Flos-Sanctorum scribunt; Franciscum Assisio oriundũ Religiosum Augustinensem fuisse, eamque religionem antiquam, & iam ante comprobatam, communi stylo persequitur. Atque ita esse significauit Iacobus Sehicis in iudicio contradictorio, vbi ceu legatus Pontificis, sic se habere declarauit, cuius sententia in Ephemerides Balearis insulæ Episcopi, quæ Mallorca dicitur, relata est: eius etiam exemplar

exemplar authenticum, ac fideli exſcriptũ ſtylo habetur Valentiæ, in Eremitarum Auguſtinenſium cœnobio. Declarat inſuper, propterea Diui Auguſtini Ordinem Beati Franciſci Ordini præire debere.

Cur Auguſtinenſes præcedant Franciſcanos.

Huius tamen præitionis aliam rationem aſſignat *Caſaneus conſiderat*. 71. quòd nimirũ Eremitarum Ordo ab Auguſtino inſtitutus, qui antiquior, digniorque eſt; atque is qui dignioris lauream fuerit conſecutus, licet etiam vno eodemq; ſit tempore, præferendus eſt, iuxta Gloſſam *leg. 2. ff. De albo inſcrib.* & iuxta id quod habetur in *l. Reſtituendæ. C. De aduoc. diuers. iudic.* & in *cap. Per tuas. De maio. & obed.* Denique etiam quia Eccleſia Romana, prius Auguſtinum, eiuſque facta & opera comprobata habuit, quàm Franciſcum, vt conſtat *ex cap. Sancta Romana Eccleſia. 25. diſt.* Romanus enim Pontifex Gelaſius anno exempti generis humani 490. ea approbauit.

D. Ioannes Bonus Auguſtinenſis.

Iam verò quod Ioannes Bonus ex Eremitarum Auguſtinenſium ſerie fuerit, docet Petrus de Natalibus in additionibus ad *lib. 12, cap. 6.* & nos Romæ eiuſce rei autographum habemus. Manet igitur ex dictis Auguſtinenſes Dominicanis & Franciſcanis præferendos.

Et vt ad Franciſcum regrediamur, Henricus ab Alemaniâ, in eâ quam in membranis reliquit hiſtoriâ, inquit: *Tempore Innocentij Tertij fuit Frater Ioannes de Celâ, circa quod tempus Beatus Franciſcus cum Fratribus Sancti Auguſtini habitauit; & quidam aſſerunt quod fuit Frater dicti ordinis Sancti Iacobi de Aquauiuâ iuxta Piſas, vt ex eius vitâ colligitur, vbi legitur, quod Beatus Franciſcus habitum Eremiticum deferens, baculum manu geſtans pedibus calceatus, & corrigia cinctus, cum Fratribus Eremitis Sancti Auguſtini deuotè inceſſit:* Concludit autem quod *relictis omnibus ſolus ad nemus confugit.* Quo in nemore fieri potuit, vt mons Aluerni fuerit, vbi Diuus Franciſcus Chriſti Seruatoris ſtigmata recepit; vnde in hunc fere modum proſequitur Henricus, quòd cùm peſtilentia inter animalia graſſaretur, diuinitus cuidam Dei famulo ſignificatum fuerit, vt ſe ad eum locum, in quo cum Eremitis Sancti Auguſtini Franciſcus morabatur, conferret, impetraretq; vt ſibi Diui Franciſci pedes manuſque abluere permitteretur, quo facto aquâ lotionis animalia conſpergeret, & conſperſa ſanarentur; nec moſa, fecit, & curata ſunt. Hæc omnia ad Dei gloriam & honorem, Magniq; Patris Auguſtini

mirum de Sancto Frãciſco.

ſtini referuntur: cùm enim in eo & ſapientia & humilitas ex æquo certarent, vt inquit Iordanus, eũ Deus eo honore dignari voluit, vt ex eius Ordine humillimus Franciſcus, cui per antonomaſiam id nominis tribuitur, prodiret.

§. I. CAP. VIII.

Mira de Diui Auguſtini corde, in quo Chriſti ſtigmata, quæ Franciſcus in corpore.

TAnta autem æterni Numinis ardore flagrabat Auguſtinus, vt cor eius iaculis diuini amoris petitum ac vulneratum, quod de ſeipſo in Confeſſionum libris fatetur, Chriſti ſtigmata expreſſerit, quâ de re corrumpi nunquam potuit. Mouet admirationem quod in antiquiſſimâ hiſtoriâ manuſc. reperitur, habeturq; in multis alijs: ſcilicet, quod cùm Diuus Sigisbertus Lugduni Gallorũ Epiſcopus cognoſcendi ſtudio flagraret, quid ex Magni Auguſtini corde, quod ita ardenter in Deum ferebatur, factum eſſet: dormiẽti Angelus in cryſtallino vaſe reconditũ Auguſtini cor, recentibus adhuc notis integrum, ſanumq; oſtendit, dicens. En cor Auguſtini, noluit enim Deus id corrumpi, quod tantùm in eius amorem exarſit: cumq; euigilaſſet Epiſcop⁹ Deo gratias agẽs, ſanctũ illud

cor D. A[...]guſtini i[...] corrupt[...]

ab Angel[...] demonſt[...]tur.

illud cor in Ecclesiam Lugdunensem intulit, ibiq; conspiciendum erat anno reformatæ naturæ 951. teste Iordano de Saxoniâ Serrariense in quodam sermone quem de Sancto Patre Augustino habuit. Quoties verò in eius præsentiâ, Sanctissimæ Trinitatis nomen proferebatur, ipsum in vase moueri, palpitare, salireq; videbatur: totis deniq; ijs annis quibus eâ in basilicâ asseruabatur, hæreticorum nullus templum ingredi ausus fuit, quod si quis temerariè irrumpere nitebatur, ante fani valuas subito correptus fato interibat. Hinc sub ea tempora cordis imago sculpta ferebatur, sub cuius cuspide aliquot hæretici exanimes prostrati iacebant.

ion tulit ıæsentes ıæreticos.

Nec prætereundum quod ex relatu Reuerendissimi ac illustrissimi Domini Archiepiscopi Bracarensis habeo, Fratris Augustini de Iesu & Castro, Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, Primatis sanè fide digni: qui cùm ex Pontificis mandato Monachij Bauariæ ciuitate, in Eremitarum Diui Augustini cœnobio visitationem instituerет, inter ceteras Sanctorum reliquias, cor è ferro acini lapillum magnitudine referens, in argenteâ capsulâ asseruatum, quæ sub pluribus clauibus firmabatur se vidisse adfirmauit;

nlustrissi-ni ac sanctissimi Antistitis testimonium.

firmauit; quod aureæ ſphærulæ incluſum chartulâ circumuoluebatur cui inſcriptum *Cor tactum vero cordi Sancti Auguſtini, ferreū propter nimiam eius conſtantiam, & aureum propter inflammatam eius charitatem.*

Complacuit procul dubio ſibi maximopere Deus in Diui Auguſtini corde, quādoquidem eum adeo celebrem in ſuâ Eccleſiâ eſſe, totq; viis & rationibus, in ipſis etiam ſaxis honorari voluit: vnde videmus quod ex eo tempore, quo noſtri Diuæ Catharinæ de Badaya monaſterium erexerunt, eò loci in ipſo colle, lapilli perfectam cordis figuram habentes, legantur, impreſſis notis quinque, ſeu lineis decuſſatim implexis, vulnerum formam referentibus, ac Diuæ Catharinæ rotam exprimentibus, vidi ego, licet huiuſce myſterij recondita ſit ſignificatio, prout adfirmat Roſetus in ſermone quodam de conuerſione Sancti Doctoris Auguſtini.

Lapilli cordis figuram reddunt, iuxta monaſterium Auguſtinenſium, quos etiam vidi, & collegi.

Auguſtinum etiam quinque vulnerum Chriſti ſtigmata in corde ſuo impreſſa habuiſſe, adfirmant Sanctus Vincentius Ferrera, & Diuus Bonauentura: Reuerendus etiam Pater Frater Ioannes ab Angelis, in triumphis amoris Dei *part.* 1. *cap.* 11. eam Diui Bonauenturæ opinionem fuiſſe dicit,

Habuit & Chriſti ſtigmata cor D. Auguſt.

vt Augustinus vulnerum notas habuerit, licet admodum arcanas: quas si habuit, apposite admodum quadrare videtur, vt Patrem referat sua proles, quamuis Seraphicus Pater Franciscus, qui Augustini proles citra omnem controuersiæ aut opinionis aleam, quinq; vulnerum Christi notas in suo sancto corpore visibiles habuerit, vt scilicet noui Christi athletæ, quos instituturus erat, quod in suo duce cernerent, imitarenturq; haberent: & ipse eos, quâ voce Apostolus Corinthios libere adhortari posset, *Imitatores mei estote, sicut ego Christi.*

§. 2. Cap. VIII.

Fratrum Minorum institutio vnde cœpta.

Auctoratus iam professionis Augustinianæ miles Franciscus, altiori afflatus spiritu didicit se Illustrissimæ, Augustissimæque Religionis caput futurum, mediantibus Christi verbis quæ ex Euangelio Marci & Lucæ 10. audierat, vbi præcipit discipulis suis, ne possideant aurum neque argentum, non peram in viâ, neque duas tunicas, neque calceamenta, neque virgam: qua voce instructus Franciscus, vt inquit

quid Franciscum moueri vt nouū ordinem institueret.

inquit Nicolaus ab Alexandriâ *cap. 9.* Collectaneorum huius Ordinis, Reuerendum Patrem Fratrem Bandinum Priorem monasterij Sancti Saluatoris, quod Sylualacus dicitur, Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, Secenis adijt, durius aliud vitæ genus ineundi facultatem rogaturus; quamuis etiam tum, teste Petrarchâ *lib. 1. tractatu 3. cap. 11. & 12. De vitâ solitariâ*, in solitudine ageret.

quo etiam in monasterio Syluala-cus habitauit D. Franciscus. sic Aub Miræus lib. de orig rel. cap. 2.

Eâ igitur libertate acceptâ Franciscus aliud institutum initurus, positis baculo, cingulo & calceis, vestem suam in viliorem rudioris panni commutauit, eamque fune supercinxit: ita ferunt Beatus Bonauentura in eius vitâ, Sanctus Antoninus à Florentiâ *parte 3. tit. 24. cap. 2.* Gonzaga & Pineda *part. 3. lib. 22. cap. 23. §. 2.* & Vincentius Gallus historiæ *cap. 98.* qui omnes in eam abeunt sententiam, vt Franciscus Eremita fuerit, ac cinctorio pelliceo, calceis & baculo vsus, quo ritu tum Fratres Augustinenses dignoscebantur. Abiecit calceos, & asperiorem sumsit vestem, in acrioris pœnitentiæ argumentum: cingulum in funem vertit, ex humilitate, vt qui se indignum existimaret, qui rem ita sanctam, totque refertam mysterijs gestaret, quâ tot, tamq; solemnes

viliorem vestem adsumit.

zonam in funē vertit.

solemnes sancti vsi priùs fuerant. At quia nil in formâ & colore habitus Augustinensium Franciscus immutarat, qui è naturali bidentium nigrarum lanâ erat, ac nullo imbutâ colore, ideoq; haut facilè Augustinenses à Franciscanis dignoscerentur, *Alexander IV.* per breue Apostolicum datum anno Verbi incarnati 1256. mandauit, vt Augustinates atriori colore suam vestem imbuerent, baculisque vterentur; quod eâ ætate ad praxim redactum est. Huius breuis Apostolici mentionem facit petrus à *Nigrauall*e: exstat autem Ticini in archiuio, & apud Franciscanos Bononiæ.

eâdem habitus eius species, & Augustinensium.

cuius pontificio decreto fit distinctio.

Instituit igitur Seraphicus Pater Fratrũ Minorum ordinem, & quidem sub Diui Patris Augustini regulâ, vt notat Caribayus *tomo 2. lib.* 12. *cap.* 47. quam quia nouis additis præceptis nonnihil immutarat, Honorius III. vix adduci potuit vt eam confirmaret: confirmauit nihilominus tandem, vnà & Religionem ipsam, vt priùs Diui Dominici Ordinẽ confirmarat; Concilium enim Lugdunense, Sanctorum Francisci & Dominici instituta approbauit tantùm vt rem bonam, ac Reip. vtilem, nil vltra: at verò Diui Augustini Ordinem approbatum & confirmatum habuit, & declarauit, prout ipso

Augustini regulam retinet, & auget.

sub Innocent. III. & Honor. III. confirmatam dicit Miræus lib. de orig. Ord. ad Lector.

ipso Augustini sæculo fuerat : id quod supra probatum est: tum enim & in sacris concionibus habendis, & in sacramenti pœnitentiæ administratione, in ipsis etiam ciuitatibus occupabantur Fratres Augustinenses, vt notauit Sanctus Antoninus Archiepiscopus Florentinus §.3.4.5. & 6. Quapropter Innocentius IV, & Alexander IV. circa annum Domini 1244.& 1255.labantem hunc ordinem restituturi(qua de re postea latiùs) voluerunt eum ad institutionis suæ radices, quarum sator Augustinus, reuocari.

§. 3. CAP. VIII.

Qui veram Beatissimæ virginis effigiem Romæ habeamus. Est & Sancta Clara de monte Falco Augustinensis.

ET quoniam tanto mentis adfectu Magnus Augustinus in Beatissimam Virginem matrem ferebatur, vt in eius cultum deuotus omnino videretur, Gregorius IX. Pontifex Maximus, año Dei incarnati 1227. in reciproci quasi amoris μνημόσυνον Beatissimæ Virginis Mariæ de Populo effigiem, quam Diuus Lucas depinxerat, nobis tradidit; & eam modò Romæ habemus.

Aliquot post annos Deus optimus maximus

ximus huius se Religionis memorem præbuit, cuius obliuisci non potest, in magnum illius Patrem Augustinum intendens. Summus enim Præstes Nicolaus Quintus, vt placitum est Bergomensi nostro, anno Domini 1299. Sanctam Claram de Monte Falco monialem, Ordini nostro adiudicauit, sacras ei horas disposuit, & in Sacello monasterij Sanctæ crucis de Monte Falco; eiusdē ordinis, vbi corpus eius quiescit, Missæ sacrificium celebrauit. Fidem etiam facit idem Pontifex, se huius Beatæ apertum cor vidisse, & in eo passionis Christi insignia diuinitus insculpta & quasi prominentem crucifixum: nec-non etiam tres scrupulos seu lapillos eiusdē coloris & ponderis, quos felli detractos adseruabant; ex quibus vnus alteri compositus æquale reddebat pondus, & vnicus binos alios, & bini ex illis vnicum grauitate æquabant; quod factum censeri debet in memoriā singularis illius adfectus & religionis erga sanctissimam Triadem, quemadmodū ipsa, reuelatione factā, testificata est.

Sacta Clara Pontifice iudice, est Augustinensis.

passionis Christi insignia in corde gestabat.

Eam denique Ordinis Sancti Augustini fuisse confirmauit Roman⁹ Pontifex Ioannes XXII. cùm in Breuib⁹ quæ super examinādâ eius vitâ & miraculis dedit, monialem

Augusti-

Augustinensem nuncupauit. hæc ego Breuia vidi. Idem confirmant Sabellicus *Enne. 7. lib. 9.* Reuerendus Pater Salazar *discursu quinto super Credo.* Ludouicus Granatensis *Symboli part. 2. cap. 27. §. 7.* Et in Centurijs Ordinis nostri habetur extare adhuc eius corpus integrum & formosum, quod etiamnum in habitu nigro, & Diui Augustini zonâ cinctum videre est, insuper etiam eius cruorem in lagenulâ ita recentem ac tum fuit, cùm è naribus Beatæ animam Christo reddentis effluxit.

Visitur in Augustin. habitu.

In memorato præterea monasterio habemus diploma Gregorij XIII. in quo eam Monialem Ordinis Sancti Augustini fuisse perhibetur, sitq; nobis potestas eam obliterandi, vbi sine habitu Sancti Augustini depictam deprehenderimus. Nouissimè autem nobis per Bullam aliam concessum est: vt eam, ceu Ordinis Magni Augustini, peculiari officij Ecclesiastici obseruantiâ celebremus.

Sine quo, eam obliterare possumus.

CAPVT. IX.

Vt summi Romanæ Ecclesiæ Antistites continuò Fratres Eremitas veros Magni Augustini filios esse declararunt: qui vt talibus, sacrum eius corpus nobis tradiderunt, corpus etiam Beatæ matris eius Monycbæ. Quodq́ eo sub nomine à mille ampliùs annis in Hispaniâ agimus.

Regulariũ contentio de Augustini corpore.

BEatus Antoninus *part.* 3. *cap.* 24. §. 4. refert, vt Romanus Pontifex Ioannes XXII. nobis sacrum Diui Aurelij Augustini corpus, quod in nostrâ etiam nunc est potestate, tradiderit, contentiosâ prius lite quam nobis Canonici Regulares hac super re pridem intentarant, resolutâ: verba Pontificis hoc magnum nobis depositum reddentis habes ex Breui Apostolico anni 1326. *Lamentabile enim videbatur proprios filios paterno sepulchro priuari*, ideoq; se nobis Fratribus Augustinensibus illud tradere inquit *ceu veris hæredibus & legitimis filijs*, additq; nos vt tales *vniri debere tanquã membra*

membra capiti, discipulos Magistro, & filios Patri suo; vnimur autem quoniã dium Capitis nostri corpus Ticini possidem. Est ibi quod animos hominũ mirabiliter afficiat actutũ sepulchro hæ sacræ reliquiæ conditæ fuerunt, perpetuò salientis infirmis aquæ fons emanare cœpit, quem vt bibêre, à suis morbis curantur, scilicet vt hac re iugis eius sapientiæ & eruditionis fluxus signaretur.

Fons erupit vbi repositæ Augustini reliquiæ.

Idem Pontifex Diui Nicolai Tolentinatis Canonizationem inchoauit; qui Diuus æquè dum inter vitã functos censeretur, ac dum viuis adnumeraretur, peruigil catascopus, & assiduus Ecclesiæ propugnator fuit; animarum purgatorij carceribus mancipatarum assertor, stellati effigies cæli, præsentissimum ac generale tam mari, quàm terrâ afflictorum leuamen & medicina, quemadmodum in sacro ei Horarum officio canit Ecclesia, clamat quotidiana toto orbe Christiano experientia, & quæ peculiariter in Aragoniâ, Ecyâ, & Cordubæ habetur, vbi ipso vnico anno exempti generis humani millesimo sexcentesimo secundo, mira centum & quindecim est operatus; qualificata sunt ea omnia, & ab Ordinario, peritioribusq; Cordubensibus approbata: quorum etiam fidem ampliorem facit libellus.

Nicolaus Tolentinas quantus.

bellus, qui de his mirabilibus conſcriptus extat. Eâ de re Pontifices, Sanctum mira operantem appellitant: aut fortè etiam, quia crebrò admodum ſtupenda patrat.

Mira de eius effigie.

Suffragatur Genebrardus in Chronologiâ, inquit enim, anno reſtitutionis *noſtræ* milleſimo quingenteſimo nonageſimo ſecundo, Decembris die 24. viſâ Beati Nicolai Tolentinatis imaginem, quam Romę noſtri in æde ſacrâ Beatiſſimæ Virginis de populo pictam adſeruant, in adſtantium omnium conſpectu ſanguinem ſudaſſe.

Idem adfert Mercurius Gallo-Belgicus.

Quâ occaſione eremita fuerit.

Ioſephus Pamphilus in Chronicis Ordinis, Diuum Nicolaum Tolentinatem, ante vnionem Congregationum factâ ab Alexandro IV. anno ſalutis 1266. habitum ſumpſiſſe cōmemorat, cuius conuerſionis cauſſa fuiſſe creditur Auguſtinenſis quiſpiam ex ijs quos Beatus Pater Auguſtinus inſtituit, quem pro concione de mundi contemptu dicentem audierat.

Cauſſa cur & B. Monychæ corpus habeamus.

Tandem Martinus Quintus reconciliationis noſtræ anno 1427. cum nobis Diuæ Monychæ corpus, quod penes noſtros eſt Romæ, traderet, addit in ſuis tabulis ſeu bullis, quòd ex Hoſtienſi ciuitate Romam transferri curarit, vbi mille & viginti annis quieuerat, illudq; in monaſterio S. Augu-

ſtini

ſtini deponi iuſſerit: & inter cætera quæ adfert in cauſſam, cur nobis ipſum reddiderit, inquit fuiſſe, *præſertim quia corpus ipſius Ordinis fundatoris in quadã Eccleſiã Papienſi dicti Ordinis venerabiliter reconditum extitit*; additq;. *Nos autem veſtro Ordini Fratrum Eremitarum Sancti Auguſtini, tanquam veris matris Monychæ hæredibus conceſsimus ſanctiſsimas eius reliquias.* Eoque titulo, habitu, regulâ, & appellatione Fratrum Ordinis Eremitarum Sancti Auguſtini, & filiorum eius, ſemper nos indigitauit Eccleſiâ, taleſque ex ipſis inſtitutionis noſtræ cunabulis continuò fuimus.

§. I. CAP. IX.

Qui honores noſtris in ſacro palatio delati.

NEque tantùm nos filiorum Magni Auguſtini nomine Eccleſiâ ſignificatos voluit, verumetiam vt tales ampliſſimis honoribus in ſacro palatio eſt proſecuta: ab anno enim reconciliatæ naturæ 1319. vt ex Centurijs noſtris conſtabit, ordo Eremitarũ Auguſtinenſium tria in eo munera habet, Sacriſtæ videlicet, Confeſſarij, & Bibliothecarij Pontificis, quæ tria Ioannes XXII. contulit Reuerendo Patri Magiſtro fratri Ioanni Lemouicenſi: poſtea verò, In-

Sacriſtæ Confeſſarij & Bibliothecarij Pontificis, ex Auguſtinenſibus ſumuntur.

nocentio VI. & Clemente VI. ad eadem officia assumptus est Raymundus Episcopus Foriliuiensis & Apamariensis. Vrbano V. & VI. Gregorio item XI. successit Amelius à Brenaco, qui postea Antistes Senogalliensis, Archiepiscopus Tarentinus, & Patriarcha Gradensis fuit. Bonifacio IX. & Innocentio VII. ijsdem muneribus insignitus fuit Reuerendus Pater Frater Petrus Asalbito, Episcopus Olorensis, Condouensis, & Eletensis. Eugenio IV. & Nicolao V. ad eadem electus fuit Rodulphus Episcopus Castelli. Pio II. & Paulo II. eadem obiuit Reuerendus Pater Magister Frater Ioannes de Ciuita Castelli, eiusdem ciuitatis Episcopus, & postea Massensis, quo Patre vitâ functo, in sacristæ officio secutus est Clericus quidam, qui & Sancti Sebastiani Abbas, & eodem anno diem obiit: tum denuo ad eadem officia electus est ex ordine nostro Reuerendus Pater Magister Frater Augustinus de Ciuita Castelli, Alexandro etiam VI. Pontifice: quo naturalem fati conditionem implente, Pontifex in sacrarij custodem Episcopum Massensem qui non erat instituti nostri habere voluit, at hic etiam statim cessit è vitâ. tum verò Alexander VI. anno reparationis humanæ 1492.

hac

hac ſuper re tabulas condidit (illas ego habeo) quibus illa munera noſtro Ordini futuris temporibus adiudicauit, præſertim cùm ea ab immemoratis iam temporibus habuerit.

§. 2. CAP. IX.

Vnde in Hiſpaniâ hic Ordo propagari cœperit.

IN Hiſpaniâ Fratrum Eremitarum Sancti Auguſtini appellationem & nomen etiã continuauimus ab anno Dei incarnati 382. eo enim ſæculo, & anno 596. vt inquit Vaſeus, Beatus Paulinus Antiſtes Nolanus nouellâ Eremitarum Auguſtinẽſium plantationẽ in Gallijs conſtitutâ, Barcenonâ nos in Hiſpaniam induxit, id quod præterea affirmat Antonius Monchiacenus Demochares *lib. 2. cap. 25. De celebratione Miſſæ.* Inſuper addit Vaſeus, Beatos Ambroſium & Auguſtinum, Paulinum iam ſacris initiatum Barcenonam miſiſſe, & vt ex concilio Tarraconenſi capitulo vndecimo colligitur, in quo Monachorum fit mentio, atqui, eâ ætate, anno ſcilicet quingenteſimo decimo ſexto qui in Monaſteriis vitam communem agerent, nulli præter Auguſtinenſes eſſe potuerunt, de quibus etiam Concilium,

D. Paulinus Eremitas in Hiſpaniam induxit

qui Barcenonam à DD. Ambroſio & Auguſtino miſſus.

Romanus siue an Burdegalensis fuerit D. Paulinus.

Et quamuis Beatus Antiſtes Paulinus Romanus credatur, ex nobiliſſimâ Aniciorum Senatorum familiâ oriundus, vt canit Prudentius Poëta Catholicus lib. 1. Burdegalæ nihilominus Aquitaniæ ciuitate natus eſt, vt ex Auſonij epiſtolâ 20. deducitur, & ex Ambroſij 36. vbi Paulinũ facultates ſuas diſtraxiſſe ait, erogaſſeq; pauperibus, quò liberior monaſticæ vitæ genus amplecteretur, eâ autem oportunitate quâ rerum ſuarum diſtrahendarum cauſſâ Burdegalas venit, in Gallias primùm, inde verò eum in Hiſpaniam tranſiſſe: quamuis Cæſar Baronius Tom. 4. anno 394. dicat eum Romæ oriundum, facultates autem ſuas in Aquitaniâ poſſediſſe; niſi fortè malè notatam diui Ambroſij Epiſtolam dicendum eſſet.

D. Paulinus Eremita factus annos natus 40.

Ad hæc idẽ Baronius Annalium Tom. 5. anno Chriſti 395. Num. 36. Paulinum ex Eremitarum numero quos Auguſtinus inſtituit fuiſſe commemorat, qui vt in ſacris Ordinibus conſtitutus fuit, Diui Ambroſij ſacellanus, & Auguſtini diſcipulus effectus eſt, cuius Eremiticæ inſtitutionis habitum annos natus quadraginta ſumpſit, vt ex Auguſtino colligitur Epiſtolâ 31. 34. & 35. cuius etiam vxor Tereſia pari animo monialis effecta eſt, vt idem teſtatur Cęſar Baronius Tom. 4.

Et vxor eius Tereſia monialis.

anno

anno Christi 394. Similiter fecere Pinianus, & vxor eius Menalia Iunior, in duobus monasterijs quę in Tagastensi opido erexerunt, Eremitarum Augustinensium vnum octoginta Monachorum, alterum Monialium centum & triginta etiam Augustinensium, vt habet Cęsar Baronius Annalium Tom. 5. anno Christi 409. Num. 16. & Petrus de Natalibus lib. 9. cap. 45.

Pinianus etiam, & vxor eius Menalia. Et monasteria erigunt.

§ 3. CAP. IX.

Celeberrima referuntur huius ordinis monasteria, quantumq́ nominatissimis viris claruerint.

SVb idem tempus non multò post Magni Augustini obitum, submotum est monasterium Lirinienſe in Gallijs, ex quo insignis notæ, sanctitatis & doctrinæ viri prodiêre; fundatores habuit Sanctos Caprasium & Honoratum. Eo in monasterio anno gratiæ 490. Beatus Porcarius vnà cum quingentis alijs Monachis, martyrio adfectus est, cùm Gothi Arianâ labe infecti Gallias in suam ditionem pertraherent.

Lirinie[nse] monaste[rium] Augustin[ianum]. Excitar[unt] DD. Caprasius & Honorat[us]. In quo 5[00] Monachi Eremitæ martyrio adfecti.

Ex eo cœnobio fuere Sanctus Maximus Rhegiensis Episcopus, S. Hilarius Episcopus Arelatensis, Sanctus Lopes Episcopus Tricassinus, Sanctus Lupus Antistes Lugdunensis, S. Cæsarius Episcopus Arelatensis, S.

Celebres viri ex eo prodiere.

Ægidius & vincentius Litinenſes, Fauſtus & Antonius, teſte Eucherio Lugdunenſi Epiſcopo, & Eremitâ Auguſtinenſe.

Et Aub. Miræus lib. de orig. ord S Augnſt. c. 2. probat ex Hieron. Bon-fei-gneur: & Thoma Senen. anno 600.

Moriſius autem *li. De origine Religionum.* monaſterium Ilicetenſe iuxta Senas noſtrorum Eremitarum fuiſſe probat, anno orbis reſtituti quingenteſimô. Caribayus præterea *tomo* 1. *lib* 8. *Capitulo* 20. *De Gothis.* Donatum miræ Sanctitatis & eruditionis virum claruiſſe inquit anno quingenteſimo ſexageſimo nono, qui cum aliis fere Septuaginta ſui inſtituti viris, id eſt, Auguſtinenſibus Eremitis, inſultantes in Africâ Vandalos declinans, eò venerat: factusq; eſt, Abbas monaſterij Seruitani quod Xatiuæ in Valentiæ regno erexerat, ſubſidia ferente piâ matronâ Mincheâ, ſiue Miniceâ. Beatus autem Iſidorus *lib. de viris illuſtrib.* Eutropium valentiæ Epiſcopum Sancti Donati diſcipulum fuiſſe ait. Sanctus Ildefonſus Archiepiſcopus Toletanus, in additionibus ad librũ Sancti Iſidori de viris illuſtribus, citaturq; à Garciâ de Loayſâ in Collectionibus Conciliorum folio 767. hunc Diuum Donatum Sancti cuiuſdam Eremitæ diſcipulum in Africâ fuiſſe inquit: primumq; qui Monachos Eremitas, ſub regulâ & triplici votorũ obſer-

Donatus Eremita valentiam venit.

Eutropius Epiſcopus Donati diſcipulus.

obseruantiâ merentes, in Hispaniam Africâ vastatâ induxerit.

Idem sentiunt Reuerendus Pater Mariana *lib.* 4. *cap.* 11. Ambrosius de Morales *tomo* 2. *lib.* 11 *cap.* 60. & 70. cum Vaseo anno 569. Pineda & Ambrosio Coriolano, qui hos Eremitas Otdinis Sancti Augustini fuisse, in historiis suis asserunt. Ildefonsi autem verba sunt huiusmodi: *Donatus ex professione & opere monachus, cuiusdam Eremitæ fertur in Africâ fuisse discipulus. Hic violentias barbararum gentium imminere conspiciens; atq; ouilis dissipationem, & gregis Monachorum pericula pertimescens, fere cum septuaginta Monachis, copiosisq; librorum codicibus nauali vehiculo in Hispaniam commigrauit, qui ab inlustri, religiosaq; feminâ Mincheâ, subsidijs ac rerum operibus subministratis Seruitanum monasterium visus est construxisse Iste prior in Hispaniam monastica obseruantiæ vsum & regulam dicitur adduxisse.* Vnde legitimè inferri posse videtur, hunc Beatum virum Donatum Africæ ruinas pertimescentem ante Augustini beatam dormitionem, inde in Hispaniam recessisse: neq; verò penitus res Africana deleta est, nisi post Donati è viuis excessum. Adhæc Donatum nonnisi Eremitam Augustinensem esse potuisse ma-

Ildefonsi Episc. testimonium.

ante Augustini obitum Donatus venit in Hispaniam.

nifestum est, quandoquidem præterea nulli totâ Africâ haberentur.

Et quia Beatus Ildefonsus ordinem temporum prætermisit, non est habenda eorum ratio qui Beatum Donatum dicunt sæculi, quingentorum annorum, quod coincidit cum anno Christi quadringentesimo sexagesimo secundo; sed anni tantum quo vitâ functus est Augustinus, scilicet (iuxta Bergomensem) quadringentesimi tricesimi septimi, nec multò ante Donatus in Hispaniam commigrarat.

Maximus Valentiæ Episcopus, cuius meminit B. Isidorus lib. *De viris illustribus*, quē Tritemius & Vaseus anno sexcētesimo decimo floruisse dicunt, librum de rebus gestis Gothorum in Hispaniâ conscripsit, qui quidem manuscriptus exstat, vbi habet in hæc fere verba: ætate quingentorum nonaginta trium, qui annus est Christi quingentesimus quinquagesimus quintus, *Reædificatur ab Athanagildo monasterium Cisla Sanctæ Crucis Ordinis Sancti Augustini* (est id in Toletano regno, quod Hieronymiani modò occupant) quod si reædificarit, rectè inferri posse videtur, prioribus antè sęculis illud fratrum Augustinensium fuisse. Huius porro monasterij Sanctæ Crucis Cislæ, Prior Abbas fuit Diuus

Eremitarū in Hispaniâ antiquitas probatur.

Diuus Artuagus Gothus, testatur ipse in quadam Epistolâ ad Beatũ Isidorum Hispalensem Episcopũ in hæc verba. *Reuerendissimo Domino Isidoro Episcopo Hispalensi Frater Artuagus Monachus Prior Abbas Sanctæ Crucis salutem, &c.* Huius etiam meminerunt Seripandus, Coriolanus & Pamphilus: tandem concludens Epistolam, inquit: *Cislâ,* sæculo sexcentesimo vicesimo secundo, qui est annus Christi 584. *Artuagus cognomento Gothus ex Ordine Sancti Augustini.*

Nec est quod quenquam moueat, si Præpositi nostri, & Priores & Abbates nuncupentur, quibus nominibus Patres sunt significati, quãuis in regulâ Presbyteri, aut Præpositi vocitentur, ipso enim Augustini sęculo Abbates dicebantur, vt placet Victori Africano in Historiâ Vandalicâ, & Eugypio in vitâ Sancti Seuerini: in vitâ etiam Sancti Fulgentij, auctori illius. Ipsa autem temporum vicissitudo, increbrescente Religionum varietate, diuersa earum superioribus indidit nomina: vnde Beatus Antoninus à Florentiâ *Part. 3. Titulo 23. Cap. 4. §. 3.* Ordinis Dominicanorum Generalem, Abbatem dictum fuisse inquit, & Pintiæ Benedictini suum præpositũ Priorem vocarunt, quẽ ex instituto Abbatẽ appellare debent, hoc

Diuersa præpositorum nomina, cum tẽpore nata & sublata.

hocipſum inter Canonicos Regulares factitatum eſt: ac proinde Artuagus Eremita Auguſtinenſis, ſe priorem Abbatem inſinuat.

Huiuſce Diuæ Crucis cœnobij recurrit mentio in Concilio Toletano vndecimo, in quo, & in ſequentibus, tertio & quinto decimo ſubſcripſit monaſterij illius Abbas quidam; nomine Abſalon. Fuit & nobis in Toletano agro (Solanillam vocant) monaſterium circa annum 1260. inde verò in modernam ſtationem deuenimus.

Rex Luitprandus nobis monaſterium condit anno 721.

Genuæ Italiæ opido Luitprandus Rex anno orbis reſtituti ſeptingenteſimo viceſimo primo, noſtris Religioſis monaſterium à fundamentis ſuſcitauit: huius ſtructuræ ea ratio adfertur, quòd cum Ticinum Diui Aurelij Auguſtini corpus transferendum foret, nullâ vi humanâ loco dimoueri potuit, quin priùs Rex ad monaſterij erectionem, vbicunque ſacræ illæ reliquiæ quieſcerent, ſe voto adſtrinxiſſet.

ex voto.

Achelnotus Cantuariæ Epiſcopus (vt ad Angliam deflectamus) anno libertatis 1402. vt ex regionis illius conſtat hiſtoriis, ingenti nummorum vi, alterum è Sancti Auguſtini brachiis in Angliam aſportaturus obtinuit. Canutus verò florentiſſimi

etiam in Anglia floruimus.

quon-

quondam regni illius Monarcha, pro ſuo in Diuum Patrem Auguſtinum adfectu, multa Fratrum Auguſtinenſium monaſteria reſtaurauit, nonnulla etiam ædificauit. Hinc infert Azorius nos ab anno milleſimo quinquageſimo nono, imò multis ante retrò temporibus, monaſterium Londini Anglorum habuiſſe.

Caribayus *tomo 2. cap. 12. lib. 21.* vnà cum Pamphilo, anno milleſimo centeſimo ſexageſimo octauo, venerabilem illam Seruatoris in cruce fixi ſtatuam Fratres Auguſtinenſes Burgis Hiſpaniæ opido, poſſediſſe aſſeuerat; id quod etiam ex Sancti Iuliani vitâ conſtat, & ex antiquis illius Sancti Conuentus literarum monumentis: adfirmat inſuper Azorius lib. ſuarum inſtitutionum moralium. De Salmanticenſi verò Fratrum Auguſtinenſium monaſterio, erectum inquit, anno milleſimo ducenteſimo ſecundo; quamuis nil certi eâ de re adferri queat.

Burgis Caſtella Chriſti confixi effigiem miracula patrantem habent Eremitæ ab anno 1168.

Salmaticẽſe cœnobium erectum anno 1202.

Adhæc in Decretali *Qui clerici. cap. Inſinuante.* quæ eſt Innocentij Tertij, ſub quo habitum eſt Concilium Lateranenſe anno milleſimo ducenteſimo decimo quinto, habetur, etiam tum eo Pontifice Eremitas Auguſtinenſes Hiſpaniã inhabitaſſe. Ipſe-met

etiam

etiam Pontifex Innocentius III. Epistolarum libro secundo, Archiepiscopos Vlyssipponensem, & Conimbricensem, scripto monuit, vt quandam mulierem habitum Diui Patris Augustini resumere cogerent, quòd, cùm castitatis votum in manibus *Eremitæ* Augustinensis emisisset, ipsum proiecerat. Præterea libro primo se cuidam Ordinis Eremitarum D. Augustini Priori scripsisse inquit, vt Archiepiscopum Cantuariæ excommunicatum declararet, quia excommunicationis fulmine alium eiusdem Ordinis Priorem percusserat, ne ad supremam Sedem appellaret, impediens.

§ 4. CAP. IX.

Ordinis Eremitarum antiquitas amplius declaratur.

Habitu & regulâ magno P. Augustino cōformantur.

HInc verò vna veritas alterâ roboratur: manifestumq; est hunc Ordinem antiquissimum (sic ait Frater Manuel Rodriguez, quæstionarij *Tomo 2. parte 3. articulo. 4.*) quique Fratrum Eremitarum, eorum qui modo sunt, censetur, eundem esse quem Diuus Augustinus instituit: Zonam etiam & habitum eorum, similem esse omnino ei, quo Magnus Pater Augustinus ante & post Episcopalē munus, vsus fuisse creditur, vt

ex

ex sermone quadragesimo nono colligitur, vbi ipse Augustinus *Veni ad hanc Ecclesiam cum illis indumentis, quibus illo tempore vestiebar.* Ideo autem ita frequens fit huius sermonis mentio, quòd solus omne de hac Religione dubium, ex tumultuariâ & non intentâ eius lectione ortũ, propulsare valeat.

Beata denique Brigitta in suis reuelationibus libro tertio *cap. 18.* à Turrecrematâ, alijsque doctissimis viris, ex Basiliensis Concilij commissione approbatis; inquit, vitam regularem egisse Augustinum priusquam ei Episcopalis prouincia deferretur: nec-non etiam eâ susceptâ. atqui, iuxta Diuum Thomam 2. 2. quæst. 186. art. 1. Vita regularis & religiosa, per antonomasiam ea intelligitur, quam Fratres agunt.

Ex eo præterea idipsum confirmari potest, vt inquiunt Bergomensis, anno millesimo ducentesimo quinquagesimo quinto, & Beatus Antoninus Florentinus locis suprà citatis; quòd Summus Pontifex Alexander IV. cui Magnus Pater Augustinus in communi nobis habitu & cingulo apparuit, flaccido vultu & corpore, auctoritate Apostolicâ declararit, familiam quæ Eremitarum Augustinensium nuncupatur, eam esse quam Sanctus Augustinus

Augustinus ab Alexand. 4 visus in nostro habitu.

stinus

ſtinus inſtituit; nec-non etiam Diuo Patri in habitu conformari. Ita confirmauit breuiarium Cardinalis Quignonii, Pij V. & Sixti V. in quo mandatur vt Eccleſia canonicas ideo laudes offerret ſub Diui Nicolai Tolentinatis patrocinium, Fratris eius ordinis quem Auguſtinus inſtituerat: quo vitâ functo, vaſtatâ Africâ, vbi ipſum fundarat, in diuerſos orbis tractus fugati Auguſtinenſes ſeſe receperunt, alij in Hiſpaniam, in Galliam alij, pleriq; in Indiam, in *Æthiopiam* multi, ad montem Piſanum, aliaſq; orbis plagas tranſeuntes.

Auguſtinenſes ex Aethiopia Romam veniunt.

Hinc ſuperioribus etiam temporibus Alexandro Sexto Pontfice, vt teſtis Sabellicus *Enneade 7. lib. 9.* quidàm Eremitæ Auguſtinenſes ex Æthiopia ſuperiori, eâ quæ ſupra Ægyptum eſt, Romam venere, qui monaſteriorum Eremitarum Sancti Auguſtini, tantum eſſe numerum ijs in regionibus affirmabant, vt numerari non poſſent, tum propter illius orbis plagæ vaſtitatem, cûm etiam propter eorum multitudinem: ſeſe barbarorum rabiei Africam funere & flammis delentium ſubduxiſſe, in Libyam primùm, inde in Æthiopiam commigraſſe.

Quanquam verò prolapſu temporis, ex

eâ diſperſione, à priori ſuâ diſciplinâ hæc inſtitutio declinarit, perſtitit tamen in eſſentialibus ad Innocentium III. vſque: ſuffragantur Panuinus in Eccleſiaſticâ Hiſtoriâ, Sabellicus loco citato, Bohëmius in tractatu de orbis partibus: Pineda *parte 3. Lib. 22. Cap. 22. §. 7. & Cap. 23. §. 4.* Pius autem Pontifex, & Azorius in ſuis inſtructionibus *Lib. 12. Cap. 23.* Eremitarum Auguſtinenſium monaſteria in Occidente fuiſſe inquiunt, multis annis ante Innocentium Tertium, & Lateranenſe Concilium. Accidentalibus religionis mutatis, manſere eſſentialia.

CAPVT X.

Qui Fratrum Eremitarum nomen, quos B. P. Auguſtinus inſtituit, in eo Ordine, vnà cum habitu, cinctorio, quo idem Magnus Pater vſus, regulâ demum ac viuendi modo quem illis tradidit, vſque ad vnionem, reſeruatum fuerit; & ab eâ vnione vſque adhuc.

ETſi antiquitatis ſuæ ratione, tanta temporum interueniente viciſſitudine, Diui Auguſtini Ordo in congregationes diſtributus fuerit, nihilominus tamen fratrum Eremitarum Sancti Auguſtini nomen

& appellationem nunquam dimisere: & ad eorum normam quos Pater Augustinus instituerat directæ, sub eius regulâ & habitu militantes, sese eorum legibus, & moribus formare studuerunt. Cùm autem ea Religio remitti videretur, atq; à legibus, habitu, & institutionis suæ rigore defecisset, quo tum viguit maximè, cum Magnum Augustinum pro Capite seu Directore habebat, quod superiùs adducta flaccidi corporis visio significabat: Pontifex Alexander IV. grauissimis censuris adhibitis præcepit, vt quotquot Fratrum Eremitarum Sancti Augustini Congregationes forent, quæ sese nouis ritibus & appellationibus diuiserant, eæ in vnum coirent. Licet enim vniuersim omnes sub Diui Augustini regulâ militarent, diuersa tamen pro se quæque sortiebantur nomina, nam vnæ Britinenses, Guilhelmitæ alteræ, aliæ S. Ioannis Boni, de pœnitentiæ Iesu Christi aliæ, & aliæ de flagellis, varijsq; nominibus nuncupabantur.

Vnio congregationũ Alexandro 4. facta.

Atqui cùm omnes vnicum caput & Patrem Augustinum haberent, regulam vnam, vestem pullam amplis manicis suo cum cinctorio, iuxta Magni Patris Augustini fundatoris vsum & ordinationem, simili omnes veste vti debere Põtifex declarauit, voluitq;

vt

vt collectim omnes in vnum descendentes, Generalem vnum, seu Caput haberent. Quo factum est vt post eam adunationem Bononiæ in Generalem electus fuerit Reuerendissimus Pater Frater Lanfrancus Septulanus de Sareta Mediolanẽsis, anno salutis millesimo ducentesimo quinquagesimo sexto, iuxta annales: & Azorium *Lib. 12. Cap. 23. instit. moral.* Henricum de Vrimariâ, qui eius notitiam habuit, & Henricum ab Alemaniâ in Historiâ quã in membranâ est prosecutus; qui insuper ait, quòd licet Scriptorum incuriâ, tantâ temporum interueniente intercapedine, quinam huiusce Religionis ab Augustini temporibus anno 442. Pastores & capita fuerint, ignorentur, scitur tamẽ ex autographis authenticis, & Patrum antiquorum relationibus, quòd Alexandro Tertio Pontifice anno 1190. Frater Ioannes de Speluncâ, ante eam adunationem totius Religionis caput extiterit: Innocentio III. Frater Ioannes de Cellâ, & alij: post eam verò vnionem ex Ecclesiæ decreto Ordini præfuit Lanfrancus, à quo duodecim alios literis & Sanctitate eminentes ad sua vsque tempora ponit.

Post vnionem Lanfrancus Generalis creatur.

§. 1. CAP. X.

Quâ auctoritate habitu albo vtamur.

Pontificiâ auctoritate habitu albo vtimur.

VSum vestis albæ inde habemus; quòd in reuerentiam puritatis Beatissimæ matris Dei, procurante Congregatione *Beatiss.* virginis de Secenâ, Alexander IV. in eundem finem à Clemente VIII. citatus, per breue Apostolicum, habitu albo domi vtendi nobis potestatem fecerit: quam Benedictus XI. tollere voluit, vnde vniuersus Ordo se Beatæ virgini Gratiarum in *Sancti* Augustini Cœnobio Perusino, voto adstrinxit, & eâ nocte priusquam sententiam daret Pontifex defunctus est. Clemens autem VIII. in aliâ cum Dominicanis controuersiâ definitiuam sententiam dedit, quâ liberè domi veste albâ vtamur, nosq; Fratres Ordinis Eremitarum S. Augustini interpellat; sententiâ datâ Tusculi die 2. Octob. anno 1603. *§.2.cap. decimi.*

Votum Augustinensiū

§. 2. CAP. X.

Mendicantes dicimur, & in prioris obseruantiæ rigore ponitur modus.

CVm ergo iam in vnum conuenissent Beati illi Patres, vt inquit Sanctus Antoninus §. 7. in Eomitijs Generalibus Ratisbonæ

tiſbonæ habitus, ſanxerũt vt ea vitæ norma, in quâ Diuus Pater Auguſtinus ſuos primos coëremitas inſtituerat, ad primum pedem reuocaretur, quare eſum carnium, annui cenſus & hæreditatum poſſeſſionem, hortum excipientes, interdixerunt: veſtes vt in communi haberentur, eleemoſynis victitaretur, conſtituerunt: huic viuendi methodo reſtitutæ, quam ſuis præſcripſerat Auguſtinus, paruere tum omnes, vnà etiam accedente Eccleſiæ confirmatione, & eâ, quam in maiorem vnionis Congregationum firmitatem in ſcriptis fecit Eugenius IV. Reſtituitur vita Eremitica D. Auguſtini.

Eſt & ea Religio Mendicantium, vt probat Azorius loco citato, & *Gloſſ. in cap. Ex eo verbo Mendicantes, De exceſsibus Prælat. in 6. & in Gloſſ. in cap. Quorundam. De electione in 6. verbo, Mendicantes. & in cap. 1. De religioſis domibus in 6.* Et Leo Primus, Eremitarum Sancti Patris noſtri Auguſtini titulum nobis præfixit. Teſte autem memorato Henrico ab Alemaniâ in tractatu ſuprà citato, de iure communi hoc habet Religio noſtra, vt Ordo Eremitarum Sancti Auguſtini dicatur; huic enim ſoli is titulus tribuitur in Decretis, quoties eorum fit mentio qui Diui Auguſtini regulam profitentur. Mendicãtes dicimur. Et Eremitæ.

Iam verò quod ab Augustini Magni sæculo, ea Religio Mendicantium nomen habere potuerit, ex Cassaneo deducitur in Catalogo Gloriæ mundi *part 4. considerat. 71.* vbi inquit; *Et quod isti Eremitæ Sancti Augustini sint mendicantes, est textus.* Et ibi DD. *in Cap. vnic. § Ceterum De religiosis domib. in 6.* Ex Ludouico Romano in *Considerat. 235. & ex quadam consuetudine, & præscriptione longissimâ.* De iure etiam est communi Eremitarum esse ordinem, quia soli illi eo nomine intelliguntur.

Annui census permissi

Et quamuis hac ætate annui redditus nobis in communi permittantur, non continuò mendicantium aut Eremitarum nominis iacturam facimus, iuxta legem. *Si domus. ff. De seruitutibus vrbanorum prædiorum: & Cap. Ex tuarum. De auctoritate & vsu pallij.* Tales enim nos habet *capitul. Quorundam, de electione.* Concilium etiam Tridentinum *sessio. 25. Cap. 3.* huiusmodi Census possessionem in communi concedit.

Rigori eremitico moderamen adhibitum.

Adhæc vt, Reuerendissimus Pater Frater Hieronymus Neapolitanus in prologo constitutionum Illustrissimi Seripandi notauit, grauissimi ac eruditissimi Patres, Thomas de Argentinâ, Gregorius ab Armino, Ægidius

Ægidius Viterbiensis, Marianus Genezanus, vnà cum Ægidio Romano, Ambrosio Coriolano, & Anselmo de Monte falco, Summorum Pontificum auctoritate, Ratisbonenses constitutiones temperarunt, quibus multa addidere, & detraxere multa, tum ob temporum & climatum varietatem, cùm etiam quia illa prima statuta, habitantibus ad huc in Eremo fratribus sancta fuerunt, quorum moderatio, euocatis ab Alexandro IV. ad vrbes, facta est. Qui quidem Pontifex anno seruatæ naturæ millesimo ducentesimo sexagesimo primo, in Purpuratorum Patrum numerum adsciuit ex Eremitarum Sancti Augustini Ordine Fratrem Ancherium Francum, quem Petrus Rodulfius Bonisianensis, in Fratrum Conuentualium Historiâ, in monasterio Ciuitatensi Theologiæ operam dedisse inquit, vna cum Diuis Thoma Aquinate, & Bonauenturâ ex Diui Francisci Ordine, qui etiam postea anno 1274. ad Cardinalatum assumptus est.

§. 3. CAP. X.

Variæ Diui Augustini apparitiones, & quales eæ fuerint.

ET quo firmiùs roboretur eum fuisse Diui Patris Augustini habitum & cin-

ctorium, quo nos instituti illius fratres vtimur: in eo etiam apparuit Innocentio Quarto Pontifici Maximo, vt testis est Diuus Antoninus, qui breuia Apostolica ad id nobis concessit anno 1244. vt monasteria erigere possemus, ac Prælati plenam in subditos auctoritatem haberent: vniuersa insuper ferè Priuilegia, immunitates, exemptionesq; dedit, quibus sacra nostra Religio gaudet, quam protegēdam sumpsit, & deinceps sub sedis Apostolicæ Diui Petri protectione & tutelâ esse voluit, præcepitq; vt Ordo Eremitarum S. Augustini vocaretur.

Augustinus visus est in nostro habitu ab Innocent. 4.

Ticini demum ac Toleti bis in eadem veste apparuit, vniuerso spectante populo & admirante: semel cum terrâ sublimiorem eum viderunt, coram se locustas quæ Toletanam ditionem vastabant fugantem, quas omnes visus est palàm in profluentem mergendas pellere: ac denuò ibidem, cùm Beati Augustinus & Stephanus sepulturæ beneficium Gonsalo Ruyz Toletano, ab adstante populo visi sunt impendere, prout illius opidi incolis notissimum est, qui ex veste & zonâ quâ Augustinenses vti videbantur, Augustinum esse dignouerunt: cum quâ etiam eum depingit Ecclesia, & recognoscit, historiæq; asserunt: ex omni etiam hominum

Et à Toletano populo.

Habitus conformitas comprobata.

minum memoriâ, ex lege & ſcito publico, in eâ depictus exſtat Mediolani, Venetijs, & locis alijs compluribus.

Ex dictis ſequitur non mediocrem ignorantiæ notam contracturum, qui diceret Beatum Auguſtinum nigrâ veſte non vſum; nec ſine temeritate aſſereret eum nō ſupercinctum fuiſſe zonâ coriaceâ. Induebatur enim veſte nigrâ Auguſtinus Philoſophorum Athenienſium more, priuſquam ſacrâ baptiſmatis lymphâ perfunderetur, quâ perfuſus, ad inſtar bene adfecti Chriſtiani, pœnitentiſque Religioſi, eremiticā veſtem atri etiam coloris, in monte Piſano, quò profectus erat, geſtare cæpit: ſic fert Petrarcha *Lib. 2. Cap 5. Tractatu 3. De vitâ ſolitariâ.* Hoc enim colore paſſim grauitatem virilem, mundique contemptum profitebantur, vt ipſe ſubindicat ater color, iuxta Euſebium Cæſarienſem *Lib. 8. Cap. 21.* Diuum Hieronymum Epiſtola 16. & 26. & in vitâ Sanctæ Marcellæ, in libro etiam de Scriptoribus Eccleſiaſticis *Cap.* 33. Caſſianum *Lib.* 1. Petrum Venerabilem *Lib.* 5. *Cap.* 16. qui etiam Diuos Martinum & Paulinum habitum nigrum geſtaſſe inquit.

Et ante baptiſmum nigrâ veſte vtebatur Auguſtinus

Quid color ater ſignificet.

Hinc eſt quòd in *Lib.* Decretalium, Baſilienſes, Auguſtinenſes & Benedictini, mo-

nachi nigri nuncupentur, quamuis Diuus Gregorius in quodam Concilio quod ipse coëgit, eo nomine solos Benedictinos vocitarit: primi etiam Eremitæ pallium pro pectore innexum gestabant, capitaq; eorum & humeri cucullione, seu capucio nigro tegebantur: sic placet Diuo Anselmo *Lib. de Similitudinib. Cap. 92.* Iordano *lib. 1. Cap. 14.* De vitis Fratrum, & Eusebio: & hoc colore atro vsos fuisse Eremitas quos Diuus Augustinus instituit, fatetur Sabellicus Enneade 7. *lib. 9.* qui, & ipso Sanctissimo Doctore & Præsule viuente, hos Eremitas deserta incoluisse, ideoq; hoc nomine indigetari; eam qua vtebantur vestem, simul & capucium atri coloris, ac supercinctos cinctorio pelliceo cum fibula ex osse nigro, capitibus rasos fuisse docet: quæ habitus species, nostræ non absimilis, omni loco & tempore illis propria fuit, ex quo à Vandalis Africâ pulsi fuere.

Apparuit in habitu nostro August. D. Nicolao Tolentinati

In eo ipso præterea habitu manifestauit se Beatissimus Pater Augustinus cum Beatissimâ Virgine, Diuo Nicolao Tolentinati, cùm ei panem in febrium quibus affictabatur medicinam dedit, vt testis est Sanctus Antoninus *Part. 3. Titulo 24. Cap. 10. §. 2. & 5.* Iordanus *Lib. 2. Cap. 13.* Vbi Diuus Nicolaus

Augu-

Augustinum Patris sui nomine compellat.

Addit Signinus Antistes Iosephus Pamphilus in Chronicis folio 69. quòd cùm Marchio Mantuanus, Liguribus, & Duce Mediolanensi Galeaso bello vrgentibus premeretur, priusquam signa conferret, Diui Augustini patrocinium inuocarit, &, vt testis Bergomensis in Apologiâ, sacris Augustino ferijs, duplicem victoriam ex hoste reportauit, cui etiam toties apparuit Augustinus in veste nigrâ, zonâ succinctus, in Episcopalis vestis apparatu, capucio desuper imposito, & mitrâ, quâ in specie eius imaginem depingi, diemq; ei sacrum decreuit. Qui cùm quotannis oblaturus magnâ suorum stipatus cateruâ, fratrum Augustinensium monasterium accederet, ægriùs ferentes Canonici Regulares, quòd deseri viderentur, cùm non æquè illos accederet, hac de re apud ipsum conquesti sunt, cui querimoniæ satisfaciens respondit, se ideo nostros adire, quòd hi fratres sint Sancti Augustini filij, in quorum habitu bis mihi apparuit, inquit, non in vestro. In eo ipso etiam habitu sese ostendit Petrarchæ, vt ipse-met ait in *Libro De Secreto*.

Et Marchioni Mantuano.

Nec non etiam Petrarchæ.

Temerarium esse dicere Augustinum non gestasse cinctorium è byrsâ factum, ex com-

communi Ecclesię consensu probari potest, quæ huiusmodi cingulum pro Augustini zonâ habuit, quam, vt talem, compluribus alijs religionibus quæ eam ferunt, concessit: ac in Diui Patris honorem & nominis illius reuerentiam, ei Pontifices indulgentias & Priuilegia concesserunt, vsque adeò vt Confraternitates super eam erexerint: sic fecit Gregorius XIII. Et Leo X. Iulius etiam II. quarti Ordinis Sancti Augustini religiosum declarāt eum Confratrem, qui ipsum solum S. Augustini cingulum gestarit, in tantum, vt omnibus bonis spiritualibus quibus gaudent Religiosi, participare valeat.

Confraternitas Centuratorum, cui nouissimè indulgentias cōcessit. Paullus V.

Tandem Alexander IV. Diuum Augustinum hanc sanctam zonam gestasse declarauit; &, vt dictum est, semper cum eâ, velut parte principali habitus sui monachalis, sese manifestauit: nam vt dicit Cassianus *Lib. 1. Cap. 1.* & ex sacrâ paginâ colligitur, zona semper in signum religionis, mortificationis ac pœnitentiæ adhibita fuit, sumpta enim est in pelliū memoriam, quibus Deus Adamum inuestiuit; quam in significationem vsi sunt Elias, Diuus Ioannes Baptista, Beatissima virgo, Apostoli, ac omnes Eremi cultores, vt latè probatum relinquimus in libro Confraternitatis Centuratorum: quorum omnium

Quæ zonæ significatio.

omnium in nomine, vt potiorem habitus sui partem; eam assumpsit Augustinus, quem propterea illius Dominum facit Ecclesia, quâ mediante, sanctisq; qui eam gestarunt interuenientibus, plurima stupenda fecit Deus, vt in eius libro habetur.

Quin forte etiam Augustinus, eam habitus & zonę formam, ab ordinariâ Beatissimę Virginis Mariæ veste accepit: apparuit enim Beatæ Monychæ (teste Bergomensi in eius vitâ) Beatissima virgo, in eâ habitus nigri forma, zonâ supercincta coriaceâ, dicens, Filia, en vestem quam gestaui, hanc vt gestes volo, quam visionem Monycha filio suo significauit. At illa actutũ se eo amictu, zonâque superinduit, quâ vestis formâ vsa est ipsa & Sancta Perpetua eius filia, aliæque moniales quæ cum eâ conuenerant. Fidem huiusce rei facit, quòd certissimum Beatissimam virginem, vestibus è lanâ nigrâ albæ permixtâ vsam fuisse, & cingulo, qui grauis, religiosusq; habitus censebatur. Vnde fieri potuit, vt huiusmodi rationibus motus, eam habitus speciem zonamq; sibi suisq; filijs delegerit Augustinus, quam nos à primâ nostrâ institutione cum nominis appellatione tenuimus, nec interrupta aliquando, aut abolita fuit.

Habitus sui formam à B. Virgine accepisse creditur.

Beatæ virginis apparitio.

Quin-

Ordinis Eremitici fecunditas.

Quinimò suâ diuinâ prouidentiâ, ex Magni Patris Augustini meritis, hãc sacram Religionem illustrauit Deus, ceu stellas solis radijs: & fœcundo gratiæ suæ rore mediante, in eâ excitauit Concionatores excellentissimos, & omni literaturâ insignes viros, qui, ceu surculi radicẽ à quâ procedunt referrent. Et quia, iuxta Doctorem Gentium Paulum, radix sancta sanctos habet ramos: ita eam viris sanctissimis, & miraculorum gloriâ insignibus locupletauit Deus: habet enim supra centum qui in Sanctorum numerum sunt relati, & innumeros ferè Beatos, qui referẽdi, vt in eorum catalogo clarè videbitur; & in Centuriatorũ libro habẽtur.

Ioannes Saguntinus eremita.

Nostro etiam sæculo fertilis illius radicis fructus experimur: Salmanticæ enim Beati Ioannis Saguntini corpus habemus, quem multis coruscum miraculis, ipsa ciuitas, cum Academiâ in Patronum suum tutelarem delegit; nos etiam natalem eius diem celebramus, qui primùm in Diui Bartholomæi illustrissimo, antiquissimoq; Collegio collega, vniuersitatis sacræ paginæ professor, vt inquit Marieta, ac postea Eremita Augustinensis fuit.

Est & Valentiæ in Sancto Augustino corpus Prælati vndequaque absolutissimi, & in

pau-

pauperes charitatis inauditæ Fratris Thomæ à Villa-noua Archiepiſcopi, qui cùm maioris Collegij Complutenſis Collegialis, & Sacræ Theologiæ in eadem Academiâ profeſſor fuiſſet, poſtea Eremita Auguſtinenſis factus eſt. Noui ipſe noui tantæ ſanctitatis Religioſos, vt in morte ſuâ ciuitates & opida, in quibus vitâ fungebantur, planè commouerint, quò ſibi honos & reuerentia, ceu ſanctis, deferretur: è quibus prodeant Reuerendus Pater Oroſco, qui Madritenſes omnes in ſui amorem & reuerentiam concitauit; Pater Logragnus qui Duennates, Pater Porterus, qui Toletanos: Pater Hieronymus Ortiz, qui Pintiam omnem: & in Indijs tres nominatiſſimi, cum pleriſque alijs, de quibus in Hiſtoriâ.

FINIS.

CENSVRA.

Hanc Inſtitutionis Eremitarum S. Auguſtini Epitomen, ex Hiſpanico in Latinum idioma fideliter tranſlatam, vt piam & deuotam; ita dignam iudico, quæ ad Religioſi iſtius ordinis antiquitatem, & celebritatem paſſim diuulgandam, prælo committatur.

LAVRENTIVS BEYERLINCK
S. Theol. Licent. Canon. & Cenſor Antuerp.

IHS